

Yakup Doğru

SONSUZ KARDEŞLER
Malatya Hikayesi

YAY

YAY: 73

KİTAP: SONSUZ KARDEŞLER - Malatya Hikayesi

YAZAR: Yakup Doğru

KAPAK: Anaolu Grafik

ISBN: 978-605-06835-1-6

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 16231

© **Yeni Anadolu Yayıncılık**

Davutpaşa Cad. Emintaş

Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/87

Topkapı, İstanbul - Türkiye

Tel: (0212) 567 89 92-93

E-mail: yaybilgi@gmail.com

www.yenianadolu.com

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.

No: 81/87 Topkapı, İstanbul - Türkiye

Mayıs 2020

İÇİNDEKİLER

Önsöz	5
1. Bölüm: Sıradışı Bir Otobüs Yolculuğu	7
2. Bölüm: Erzurum’da Doğdu	11
3. Bölüm: Yeni Keşif	15
4. Bölüm: Solmuş Fotoğraf	19
5. Bölüm: Yani...?	23
6. Bölüm: Bozulmuş Bir Dünyayı Nasıl Düzeltirsiniz?	27
7. Bölüm: Şok Edici Adım	33
8. Bölüm: Doğuştan Filozof	39
9. Bölüm: Uğur’la Röportaj	43
10. Bölüm: Hasan’ı Aramak	51
11. Bölüm: Bu Garip Yabancılar Kimdi?	63
12. Bölüm: 21. Yüzyılın Garip Yabancıları	69
13. Bölüm: Almanya’dan Ayrılış	75
14. Bölüm: Aşk Çağırıyor... Belki?	83
15. Bölüm: Malatya Yolu	91
16. Bölüm: Varoluşu Kurma	103
17. Bölüm: Kanlı Eller	117
18. Bölüm: Söyle! Öldü mü, Hayatta mı?	145
19. Bölüm: Dünya’nın Tepkisi	153

20. Bölüm: Kaç Kişi Öldürüldü? Yakından Bir Bakış	159
21. Bölüm: Gelin, Şimdi Davamızı Görelim	167
22. Bölüm: Yalnız Bir Yol	171
Son Söz: İman Yolcusu'nun Rüyası	175
Kaynakça	201
FOTOĞRAFLAR	209

Önsöz

Elinizde tuttuğunuz kitap gerçek bir öykü sunan önemli bir eserdir. Okuması pek kolay olmayacaktır. Zamanınızı ve enerjinizi alacaktır. Daha önce duymadığınız şeyler öğretecektir. Pek çok şey hissettirecektir: mutluluk, üzüntü, korku ve umut. Ama hazır olun, bu kitap bir vaatle birlikte geliyor. Kitabı başından sonuna okursanız, eskiden olduğu gibi aynı kalmayacaksınız.

18 Nisan 2007'de Türkiye'nin Malatya kenti üzerine korkunç bir gölge düştü. Beş genç adam Zirve yayınevini basarak Necati Aydın, Uğur Yüksel, ve Tilmann Geske'ye işkence ettikten sonra vahşice katlettiler. Polis olay yerine geldiğinde, odayı kanla kaplanmış olarak buldu. Necati ve Tilmann çoktan ölmüştü. Doktorların onu kurtarmak için sarfettiği kahramanca çabaya rağmen, Uğur da ilerleyen saatlerde hayatını kaybetti.

Kâyin kardeşi Habil'i öldürdüğünden bu yana insanlar Tanrı hakkında tartışıp durmaktadır. Tanrı'ya kulluk etmenin en iyi yolu nedir? O'na nasıl erişebiliriz? O gerçekte kimdir? Necati, Uğur ve Tilmann bu soruların yanıtını İncil'de bulmuştu. Ancak bu durum bazılarını öfkeliendirdi. Bazılarında kuşkuya yol açtı. Belki de bu kişilerin karanlık planları vardı, belki tehlikeliydiler! Belki çenelerini kapalı tutmalıydılar!

Bu kitap gerçekte neler olduğunu gün ışığına çıkarmayı hedefliyor. Canlarını veren bu insanları daha iyi anlamaya çalışıyor. Bu eser yıllar içerisinde yapılan röportajların, okunup incelenen yüzlerce sayfalık mahkeme tutanaklarının ve titizlikle araştırılan kişisel notların sonucunda ortaya çıkmıştır. Araştırma

süresince insanlarla tanışmak ve çeşitli incelemeler yapmak üzere Türkiye'nin dört bir yanına binlerce kilometrelik yol katedilmiştir. Düzinelerce kaynak kullanılarak hazırlanmıştır.

Öyküyü daha kişisel ve okunabilir kılmak adına, bazı anlatımlar roman üslubunda canlandırılmıştır. Kişilerden yapılan alıntılar her zaman dipnotlarla açıklanmıştır. Bazı ayrıntılar canlandırma yoluyla aktarılmış olsa da, tarihsel gerçeklere mümkün olduğunca sadık kalmaya dikkat edilmiştir.

Olayın üzerinden geçen yedi yılın ardından, Zirve katliamı dünyanın her yanında zihinlerde hâlâ tazedir. Gerçekte neler olduğunu bilenlerin sayısı ise azdır. Eğer Malatya'nın yaşam değiştiren sırrını öğrenmek istiyorsanız, lütfen bu öyküyü gerçeği içtenlikle arayan biri olarak okuyunuz. Tıpkı benim gibi, sizin de bu iman ve umut öyküsünden zevk alacağınızı umuyorum.

Yakup Doğru
2020, İstanbul

1. Bölüm

Sıradışı Bir Otobüs Yolculuğu

İzmir'deki işinden evine dönmek Necati için uzun süren otobüs yolculukları demekti. O gün de herhangi bir gün gibi dik tepelerin keskin virajlarında savrularak giden kalabalık otobüse kendisini attı. Fakat o gün bir şey farklıydı, hem de çok farklı. Tüm hayatının sonsuza dek değişeceği gün, o gündü.

Necati bilet ücretini ödedi ve sessizce oturup kafasını dinleyebileceği boş bir koltuk bulma umuduyla arka tarafa doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Şaşkınlık ve hayal kırıklığı karışımı bir duyguyla boş bir yer fark etti. Şaşırırmıştı, çünkü her zaman oturacak yer bulamazdı. Hayal kırıklığı yaşamıştı, çünkü boş koltuğun hemen yanında genç bir kız oturuyordu. Başı kapalı değildi ve bir kitap okuyordu. İlerdeki duraklarda daha fazla insanın otobüse bineceği kesin olduğundan, hemen oraya oturmanın iyi olacağına kanaat getirdi.

Necati düşünmeyi severdi ve bastıramadığı bir merakı vardı. Otobüste cep telefonuyla oynamak, pencereden amaçsızca bakmak, bir erkekle flört etmek ya da süslü mankenlerin resimleriyle dolu kadın dergilerini karıştırmak yerine kitap okuyan bir kadın görmek onu meraklandırmıştı. Küçük bir kitap değildi bu. Küçük fontlarla basılmış yüzlerce sayfadan oluşan bir kitap olmalıydı. Kitabı ve kadını görmezden gelerek pencereye ve güzel manzaraya bir göz attı. Otobüs engebeli ve toprak yolda hoplayıp sarsıldı. Kadın gözlerini kitabından bir an olsun ayır-

mamıştı. Necati kitaba göz gezdirip ne olduğunu anlamaya çalıştı. Türkçe yazılmıştı; bu kadarını görmüştü. Ayrıca “Tanrı” sözcüğünü de seçebilmişti. En nihayetinde daha fazla suskun kalamayan Necati, “Özür dilerim. Kabalık etmek istemiyorum, ama ne kitabı okuduğunuzu merak ettim” dedi.

Kadın başını kaldırıp gülümsedi. Muzip ya da korku dolu değil, huzurlu bir gülümseme idi. “Evet, bu kitabı sık sık okurum. Otobüslerde çok boş zamanım oluyor” diye karşılık verdi

Necati, Allah’a adanmışlığının göstergesi olan gür ve siyah sakalını bir an hatırlayarak kadının onun hakkında ne düşündüğünü merak etti. Görünüşe bakılırsa kendisini garipsemişti, ya da en azından ne düşündüğünü belli etmiyordu.

Merakla sordu, “Acaba ne okuduğunuzu sorabilir miyim?”

Kadın, “Elbette, Kutsal Kitap, yani İncil okuyorum.”

Necati içgüdüsel bir tepkiyle irkildi. Kutsal Kitap! Kadın bir Hristiyan’dı ve ani bir tikslenme hissetti. İlk tepkisinin ardından hâlâ merakını yenememişti. Dinî çalışmaları sırasında İncil’den yapılan bazı alıntılar görmüştü. Tereddüt ederek sordu: “Hristiyan mısınız?”

“Evet.”

Hayatında ilk defa bir Hristiyan’la tanışıyordu. İşte şimdi bunlardan birini doğru yola getirme şansı eline geçmişti. Hemen şöyle dedi: “Ama Kutsal Kitap değiştirilmiştir. Kur’an nihai vahiydir.”

Kadın onu bir anlığına süzdü; İslam’a adanmışlığını simgeleyen sakalını ve muhafazakâr giysini fark etmiş olmalıydı. “Kutsal Kitap’ın değiştiğini düşünmüyorum” diye nazikçe cevap verdi. “Çünkü bu Tanrı’nın sözüdür ve Tanrı kimsenin onu değiştirmesine izin vermez.”

Daha önce hayatında hiç kimse bu kadar az sözcükle Necati’nin inançlarına meydan okumamıştı. Elbette “herkes *Tevrat*, *Zebur* ve *İncil*’in değiştirildiğini bilirdi.” Bu konuda bir tartışma yoktu, konu kapanmıştı. Fakat otobüste yanında oturan bu genç kadın Kutsal Kitap’ı hem de Türkçe olarak okuyordu.

Kadın ona şöyle dedi: “Merak ettim, acaba hiç Kutsal Kitap okudunuz mu?”

Necati’nin karakterinde yalan söylemek ya da kendini övmek yoktu, bu nedenle olabildiğince dürüst bir cevap vererek, “Hayır, belli başlı bölümlerini orada burada görmüştüm, ama başından sonuna kadar hiç okumadım. Kutsal Kitap gördüğümü de söyleyemem” dedi.

“Eğer gerçeği bilmek istiyorsan, o zaman bu konuyu kendi başına daha derinlemesine incelemelisin. Başkalarından işittiklerine göre hüküm verme, bir Kutsal Kitap edin ve araştır” diyerek devam etti kadın.

Kadın mantıklı konuşuyordu. Nasıl önyargılı olabilirdi? Dahası Kur’an da Kutsal Kitap’ı methetmiyor muydu? “Sanırım haklısınız” diye yanıtladı Necati.

“Eğer Tanrı’yı tanımak istiyorsan, O’nu araman gerekiyor. Kutsal Kitap böyle söyler, eğer ararsan, bulacaksın.”

“Tanrı’yı tanımak istiyorum, yani O’nun doğru yolunu, gerçek ve hak yolu bilmek istiyorum.”

“O zaman okumanı ve kendi başına keşfetmeni tavsiye ederim” diye karşılık verdi kadın, “Durağıma yaklaşıyoruz. İyi günler.”

Düzenli otobüs yolculukları Necati’yle genç kadını o günden sonra sık sık bir araya getirdi. Günler geçtikçe ruhsal konular hakkında daha çok konuşmaya başladılar.

Bir gün kalabalık otobüste Necati yine onu gördü ve nazikçe gülümsedi. “Merhaba. Nasılsınız? Sanırım kendimi size tanıtmalıyım. Adım Necati.”

Genç kadın nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi: “Ben de Şemsa. Sizi gördüğüme sevindim.”

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bu arada, son konuşmamızdan beri İncil’i okuyorum.”

“Çok iyi. Bunu duyduğuma sevindim. Şu ana kadar ne düşündünüz?”

“Biliyorsunuz İncil’in her zaman değiştirildiğini duymuştum. Dört yazarın, yani Matta, Markos, Luka ve Yuhanna’nın tanıklılığını okudum. Tamam, aralarında bazı farklılıklar var, ama bunlar çok küçük ve farklar belirsiz. Belki bu belgeleri özgün Grekçe olarak okuyan biri daha net bir anlayışa sahip olabilir.”

“Okumaktan zevk aldınız mı?”

Necati gülümsedi, “Evet, hem de çok. Bir bakıma daha önce okuduğum hiçbir şeye benzemiyor. Örneğin İsa’nın dağdaki vaazı. Sevgi ve nefret konularında dünyada yaşayan insanlardan tamamen farklı bir tutuma sahip gibi görünüyor. Düşmanlarımızı sevmemiz ve bize kötülük yapanları bağışlamamız gerektiği gibi ya da sağ yanağımıza vurana sol yanağımızı çevirmemiz gibi... Yani bu düşünceler harika, eğer herkes böyle yaşayabilseydi, dünya halkları arasında barış olurdu.”

Otobüs yavaşlamaya başladı. şemsa, “İnmem gerek. İyi günler” dedi.

Necati koltuğunda kımıldadı. “Aslında bugün burada biraz işim var, belki yürürken biraz daha konuşabiliriz.”

“Eğer sizin için sorun değilse, elbette biraz daha konuşabiliriz.”

“Hayır, çok sevinirim” dedi Necati, arkadaşıyla birlikte otobüsten inerken.

2. Bölüm

Erzurum'da Doğdu

Erzurum'u duymayan, bilmeyen herhangi bir Türk var mıdır acaba? Orası, Necati Aydın'ın doğduğu kenttir. "Gerçek Türkiye" diye adlandırılabilcek bir yer varsa, Erzurum en başta gelir. Türkiye'nin doğusunda geniş ve engebesiz bir alana kurulmuş olan Erzurum, Türkler'in yüzyıllardır yaşadığı en önemli yerlerden biri olmuştur. Türk'ün ne olduğunu ifade eder: Derin aile anlayışı, dikkatlice uyulan gelenekler, dine saygı ve doğayla, dağlarla, çayırlarla uyum içinde bir yaşam.

Binlerce yıl önce Selçuk Türkleri Erzurum'a geldiler, 1071'de kazandıkları Malazgirt Savaşı'ndan sonra Anadolu'ya yerleştiler. Birçok savaştan sonra Osmanlı İmparatorluğu 1514'de şehri korumaya aldı. 1919'da Atatürk, yeni hükümeti toplanmak amacı ile Sivas'tan Erzurum'a geldi. Sultan'a çektiği telgrafta Erzurum'dan "ülkenin bağı" diye söz etmiştir. Atatürk'ün bu kentte tuttuğu ev, günümüzde çok önemli eşyaların yanı sıra o dönemde yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk evraklarının bazılarını basan sağlam, demirden bir matbaayı da barındıran önemli bir müzedir. Şehirdeki, kare taşlarla yapılmış eski bir cami, o dönemdeki askerî savaşlara tanıklık eder. Rus silahlarından çıkan kurşunlar caminin dış duvarlarına adeta serpiştirilmiş gibi durur.

1971'de Erzurum'da Necati'nin doğumundan bir yıl önce, Türk ordusu yönetime el koyarak düzeni yeniden kurma iddi-

asıyla anayasal bir reforma girişti. Türkiye'nin batısındaki bu siyasî faaliyetler, doğuda kasaba ve köylerde insanların günlük yaşamlarında fazla bir fark yaratmadı. Fırıncılar ekmek somunlarını sıcak taş fırına sürüp, lezzetli kokuları eski Erzurum'un dar yollarına, sokaklarına yaymaya devam ediyorlardı. İşte Necati o günlerden bir gün "Anadolu'nun bağrında" doğdu. Mayıs ayının birinci günü idi. Komünistler ve sosyalistler İşçi Bayramı'nı kutluyorlardı. Erzurum'un ılık ilkbahar havası Necati'nin ciğerlerini doldurdu. Yakındaki komşular dağ yamaçlarında koyunlarını otlatıyor, yeni doğan güçsüz küçük kuzulardan gözlerini ayırmıyorlardı. Yaşam binlerce yıl olduğu gibi devam ediyordu. Necati'nin ailesi onu içtenlik ve sevgiyle karşılayıp bağrına bastı. Sağlıklı bir bebektir; yaz ve sonbahar döneminde büyüyüp iyice serpildi. Güzel gözlü bu hassas çocuk ağabeylerini ve ablalarını seyrederken, sınırsız mavi Erzurum semalarının altında oynamaktan çok zevk alıyordu. Yaşamının bu ilk dönemlerinde Erzurum ekmeğiyle büyüyor, Anadolu çocuğu olarak besleniyordu. Altı çocuğun en küçüğü olarak tipik bir Türk çocuğunun davranışlarını çok hızlı öğrenmişti. "Anne" "Baba" "Abla" "Ağabey" gibi ilk Türkçe kelimeleri öğrenmesi uzun sürmemişti. Halk müziği dinliyor; coşkulu halk danslarını seyreliyordu. Sabahları yakın camiden gelen ezan sesleriyle uyanıyordu. Akşamları ise hareketli küçük bir çocuk olarak, akşam ezanından önce uyuyakalıyordu. Erzurum'da... Doğu Anadolu'da, çevresindeki her şey uyum ve bir düzen içindeydi.

Necati henüz küçük bir çocukken, babası Erzurum'dan İzmir'e yakın Menemen'e taşınmaları gerektiğini aileye bildirdi. Babası iş arıyordu. Uzun ve zahmetli bir taşınma idi. Necati yeni evinde büyüdü. Her çocuk gibi o da önlüğünü giyip ilkokula başladı. Çarpıcı gözleri bazen üzgün bazen de arayış içindeydi. "Andımız" ile güne başlıyordu. Çocukluk döneminde siyasî durum daha sakin ve daha dengeliydi, fakat sekiz yaşındayken ordu bir darbe yaptı. Necati çocukluk ve okul yıllarında Atatürk'ü portrelerinden biliyor, onu aile fertlerinden biriymiş

gibi tanıyordu. Yeni Türkiye'nin tarihini öğrendi, asırlar önce-
sinin Selçuk Türkleri'ni, Arabistan çöllerinden Atlantik Okya-
nusu'nun kıyılarına uzanan ve atalarının hüküm sürdüğü, dün-
yanın önemli imparatorluklarından Osmanlı İmparatorluğu'nu
ve bu imparatorluğun Mekke, Medine, Kudüs gibi Müslüman-
lığın kutsal topraklarına nasıl muhafızlık yaptığını öğrendi. Kur-
tuluş Savaşı'nın nasıl gerçekleştiğini, Anadolu'nun Batılı güçler
tarafından nasıl bölünmeye çalışıldığını keşfetti. Diğer tüm ço-
cuklar gibi o da, Mustafa Kemal Atatürk'ün ulusal önder olarak
yabancı orduları tam zamanında geri püskürterek ülkeye kalıcı
kurtuluş ve barış getirip Türkiye Cumhuriyeti'ni kurduğunu
öğrenmekle gurur duydu. Tüm okul arkadaşları gibi o da Ata-
türk'ün, "Ne mutlu Türk'üm diyene" ve "Yurtta barış, dünyada
barış" gibi sözlerini ezberledi. Duyarlı bir çocuk olarak, o da
kendi dünyasında barışı görmek istiyordu.

Zamanı geldiğinde, Necati'nin ailesi onu sünnet ettirdi.
Annesi ve babası çok içten ve inançlı Sünni Müslüman idiler.
Dua ederler, oruç tutarlar, fakirlere yardım ederler, kurban
keserler ve dinlerinin gerektirdiği her şeyi tam olarak yerine
getirmeye çalışırlardı. Akrabaları ve arkadaşları onların, inanç-
larına bu denli bağlı oluşlarını çok takdir ederlerdi. Dolayısıyla
küçük Necati'yi gelenekleri gereği sünnet etmeleri, onu Türk ve
Müslüman bir erkek çocuğu olarak ilan etmeleri çok doğaldı.
Sünnetten sonra Necati birkaç gün yatakta istirahat ederken,
ağabeyleri ve ablaları birbirlerine bakıp gülüşüyorlardı. Necati'nin artık küçük bir çocuk olmadığını, Müslüman genç bir
erkek olduğunu biliyorlardı.

Necati okuldaki ve mahalledeki arkadaşlıklarından zevk
alıyordu. Okul bahçesinde diğer çocuklar koşuşup birbirlerini
kovaladıklarında, gülüşüklerinde Necati de onlara katılıp eğle-
niyordu. Akıllı ve sağlıklı bir çocuktü. Siz de onu tanısaydınız,
arkadaşı olmayı isterdiniz. Hain, can yakan bir çocuk değildi.
Herkesin bir arada oynamasını isterdi. İnsanları geri çevirmez,
onlara kibirli davranmazdı. İnsanları bölen, ayıran değil, birleş-

tiren bir kişiliği vardı. Bir insanın bundan daha iyi bir arkadaşı olabilir mi?

3. Bölüm

Yeni Keşif

Necati ve Şemsa parlak güneş ışığı yüzünden gözlerini kısarak konuşuyordu. Yol boyunca yürürken sohbetlerine devam ettiler. “Kutsal Kitap’ta çok güzel şeyler var” dedi Necati, “ama yine de bana öğretilenlere göre Hristiyanların yanlış yaptığı çok şey var. İnsanlar Kutsal Kitap’ın değiştirildiğini, özgün metinlerin kayıp olduğunu ve Hristiyanların üç tanrıya inandığını söylüyor.”

“Şimdi sen kendin Kutsal Kitap’ı okuyorsun ve bütün konuştuklarımızdan sonra bu söylentilere sen ne diyorsun?”

Necati bir an duraksadı ve vereceği cevabı dikkatlice düşündü. “Yapılan suçlamaları anlayabiliyorum, ama üzerinde daha çok çalıştıkça hayali bir durumu tasvir ettiklerini düşünüyorum. Tamam, biliyorum ki bazı insanlar mumlar yakıp Meryem’in, İsa’nın ya da Hristiyan azizlerin tasvirleri önünde dua ediyor. Bu durum Meryem’e Tanrı gibi tapınmak olarak düşünülebilir. Bazılarının Meryem’e Tanrı’nın annesi dediğini de duymuştum. Ama Kutsal Kitap’ta buna benzer bir öğretiye rastlamadım. Belki de İsa ve havarilerinin döneminden çok sonra ortaya çıkmış bir gelenektir bu. *Marangozdan da Öte* kitabını okurken keşfettiğim diğer bir şey, İncil’in en eski elyazmalarının birinci ve ikinci yüzyıldan kaldığıydı. Eski Antlaşma’nın en eski elyazmaları da İsa’dan önceki tarihlere ait. Bu eski nüshaların yüzlercesi metinde hata yapmaktan kaçınmak için dik-

katlice yazılmış ve korunmuş. Yüzlerce eski nüsha, daha sonra üçüncü, dördüncü ve beşinci yüzyıllarda ortaya konan nüshalarla uyum içinde.”

“Peki bunların değiştirilebilmesi olası mıdır?” diye sordu Şemsa.

“Ne zaman ya da nasıl değiştirilebileceğini anlamıyorum. Sonuç şu ki, Hz. Muhammed’in zamanında var olan Kutsal Kitap ile birinci ve ikinci yüzyıllardaki ve günümüzdeki tamamen aynı. Bir değişim olmamış, yani Kutsal Kitap değişmemiş. Ayrıca Kur’an’da Maide Suresi 47. ayette insanları açık bir dille İncil’i dikkate almaya yönlendiriyor: “İncil sahipleri Allah’ın onlara indirdiğiyle hükmetsinler.” Bir diğer ilginç nokta da şu: 1940’ta bir mağarada keşfedilen Kumran elyazmaları Eski Antlaşma’nın günümüz nüshalarını doğruluyor. Bu elyazmaları içerisinde bulunan Yeşaya Peygamber’in kitabı 2000 yıldan daha eski bir tarihe ait ve Eski Antlaşma’nın var olan en eski kopyası. Yeşaya’nın günümüz nüshaları bu antik elyazmasıyla şaşırtıcı bir uyum içindedir. Bütün bunlar bir yana Tanrı’nın neden sözünü korumayacağını ve basit insanların onu bozmasına ya da yok etmesine izin vereceğini anlayamıyorum.”

“Sana İncil’den gösterdiğim ayeti hatırlıyor musun? Ne diyordu, ‘İnsan soyu ota benzer, tüm yüceliği kır çiçeği gibidir. Ot kurur, çiçek solar. Ama Rab’bin sözü sonsuza dek durur. İşte size müjdelenmiş olan söz budur.’”¹

Zaman geçtikçe Necati’nin yüreğinde bir kanaat oluşmaya başladı. Kutsal Kitap’ı daha fazla inceledikçe, bunun bozulmamış Tanrı kelamı olduğuna dair güveni arttı. Bunlar İbrahim’in soyunun ilk günlerinden beri kaydedilmiş sözlerin aynısıydı. Bunlar Davut’un henüz bir çobanken güzel şiirler ve övgü sözleri yazmak üzere Tanrı’dan aldığı vahyin aynısıydı. İsa’nın yer-yüzünde sürdüğü günahsız yaşam sırasında söylediği sözlerdi. Bakireden doğan, çarmıh üzerinde can veren ve üçüncü gün

¹ 1. Petrus 1:24,25

dirilen İsa'nın öyküsü tarihsel bakımdan güvenilirli. Bir efsane ya da yalan değildi, antik işçilerin Mısır'daki piramitleri inşa etmesi ve Atatürk'ün ordusunun, düşmanları Anadolu'dan çıkarması kadar gerçektir. Necati bu öyküyü görmezden gelebileceğini, ama onu çürütemeyeceğini fark etmeye başladı.

Bir gün Necati ve Şemsa çay içip konuşuyorlardı. Necati çay bardağını tabağa geri koyarken şöyle dedi: “Ama hâlâ Hristiyanların Tanrı'yı üçlülük olarak tanımlamasını anlamakta zorlanıyorum. Bu aslında Hristiyanların üç tanrıya tapıldığını söylemenin başka bir biçimi değil mi?”

“Yuhanna'nın ne dediğini hatırla. ‘Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı... Söz, insan olup aramızda yaşadı. O'nun yüceliğini Baba'dan gelen, lütuf ve gerçeğe dolu biricik Oğul'un yüceliğini gördük.’² Tanrı'yı düşünceleri, duyguları ve iradesi olan bir kişi gibi düşünebilirsin. Düşüncelerimizi, sözcüklerimizi ifade edebiliriz; bizden çıkarlar ve bizim parçamızdır. Ama onları, başkalarına açıklayarak ifade ederiz.”

“Yuhanna'nın bu ayeti İsa'yı ‘O'nun yüceliğini Baba'dan gelen, lütuf ve gerçeğe dolu biricik Oğul’ olarak tanıtır. Bu bana öğretilen her şeye karşı bir görüşür. Yani Tanrı birdir ve O'nun eşiti, ortağı ve oğlu yoktur. Bunun aksini iddia etmek küfürdür, şirktir.”

“Evet, eğer Hristiyanlar Tanrı'nın bir eşiti olduğunu iddia etseydi, yani ikinci bir Tanrı olduğunu söyleseydi, bu küfürdür. Ama İsa'nın beden alması bu anlama gelmez. Tanrı'nın bir karısı ve oğlu olduğu anlamına gelmez. Bunun anlamı, Tanrı'nın bizzat kendisinin aramızda yaşamak için insan biçiminde dünyamıza geldiğidir.”

“Ama buna göre Hristiyanlar, İsa ve Tanrı'nın aynı olduğunu söylüyor.”

² Yuhanna 1:1-3,14

“Yuhanna 10:30’da İsa Mesih şöyle der: ‘Ben ve Baba biriz.’”

“Demek ki Hristiyanlar Tanrı’nın fiziki bir oğlu olduğuna inanmıyorlar. Tanrı’nın mucizevi biçimde insan bedeni aldığına ve yeryüzünde yaşadığına inanıyorlar. Ancak tüm evren üzerinde egemenlik süren Her Şeye Gücü Yeten Tanrı’nın kendisini, doğal bedensel işlevlere ve ayartılara sahip bir insan bedeni içine sokmasını anlamıyorum. Bu mümkün görünmüyor!”

“İncil’de yazılanı unutma: ‘İnsanlar için bu imkânsızdır, ama Tanrı için her şey mümkündür.’ İsa Mesih asla Tanrı’nın doğasına aykırı davranmadı. Asla günah işlemedi, asla yüz karası bir suç işlemedi, ama mucizeler yaptı, hastaları iyileştirdi, günahkârları bağışladı ve en nihayetinde bir daha asla ölmek üzere ölümden dirildi. Tanrı’dan başka kim bu şeyleri yapabilir?”

“Ama neden? Elbette Tanrı için imkânsız yoktur, ama olası görünmüyor. Neden Tanrı bütün bu şeylere katlansın? Buna ihtiyacı yok ki.”

“Çünkü O bizi sevdi. Bunları yapmaya ihtiyacı yoktu, ama bizim O’nun bunu yapmasına ihtiyacımız vardı. Kutsal Kitap’ta şöyle yazılı: ‘Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki O’na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun’³ ve ‘Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü...’⁴ Bunun sevgiden başka bir cevabı yok.”

Necati dumanı tüten çayından bir yudum daha aldı; hâlâ İncil’in sözleri üzerinde düşünüyordu. Tanrı gerçekten de sevgiyle hareket ederek gerçek bir insan bedeni almış ve insanlar arasında yaşamış olabilir miydi? İçinden bir parça sanki bu şaşırtıcı kişisel sevgiye inanmak istiyordu, ama bu olay gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu.

³ Yuhanna 3:16

⁴ Romalılar 5:8

4. Bölüm

Solmuş Fotoğraf

Necati'nin annesi küçük çocuğunun dik ve uzun boylu görünmesine yardımcı olurdu. Koyu, gür ve dağınık olan saçlarını, boşa da olsa düz tarardı. Okulda resim çekildiklerinde ona talimat verirdi. Necati sessizce annesinin talimatlarını dinlerdi. Necati annesini, babasını ve ailesini severdi; hep onları memnun etmeyi isterdi. Bugün de farklı olmazdı. Okula giderken mavi önlüğünü ve parlak beyaz yakasını özenle giyinirdi. Necati, İzmir'den Kars'a, Trabzon'dan Antalya'ya kadar uzanan bir coğrafyada, okula giden milyonlarca çocuktan biriydi. Birkaç okul eşyasını toplayıp ailesine "Allahısmarladık" der ve okula giderdi.

Resim gününde herkes heyecanlanırdı. Kızlar iyi görünmek isterken, erkekler kötü görünmeye çalışırlardı. Bağırış, çağırış, gülüş, ağlayış ve konuşmalar kirli okul bahçesini doldururdu. Necati önlüğünü temiz tutmaya çalışırdı, bu nedenle zorlu oyunlara girmezdi. Ders saatlerinde onlarca çocukla birlikte sınıfta oturup dikkatlice öğretmenin, pazarda alışveriş yaparken lirayı nasıl toplayıp çıkaracaklarını açıklamasını dinlerdi. Necati sayıları severdi, her birinin neyi simgelediklerini kolayca akıldan bulurdu. Matematiksel kavramları kolay ve çabuk kavradı. Onun çocukluğunda, bilgisayarlar sadece bilim-kurgu filmlerinde bulunan şeylerdi. Bir gün bu, gerçek olacaktı ve kendisi de bunu iyi kullanacaktı; ama çocukluk yılları olan 1970'lerde

değil. Öğle vakti öğretmen yedi yaş grubu sınıfı, etrafına topladı ve nasıl sıra olup resimlerinin çekilmesi için bekleyeceklerini açıkladı. Necati her zamanki gibi doğal olarak şikayet etmeden söylenenlere uydu. Yanındaki çocuk ise sürekli dönüp komiklikler yaparak başlarını derde sokmaya çalışıyordu. Sonunda Necati'nin kamera karşısına geçme sırası geldi. Necati biraz utanıyordu, resmini çekmek için özen göstermeler, üzerine titremeler onu büsbütün utandırmıştı. Fakat ailesinin onun güzel bir fotoğrafının olmasını çok istediklerini biliyordu. Bu nedenle kıpırdamadan durarak hoş bir poz vermeye çalışıyordu.

Birkaç gün sonra resimler geldi. Ailesi resimlere baktı. Ooo ne yakışıklı çocuk! Maşallah! Elbette bu parlak gözlü küçük oğulları bir gün gelecek büyük adam olacaktı. Onun için edilen duaların ve iyi dileklerin iyi bir gelecek için olmasını umuyorlardı.

İş ve daha iyi imkânlar arayışında olan birçok Anadolu ailesi gibi Necati'nin ailesi de o henüz küçük bir çocukken Batı'ya göçmüştü. Akşamleyin dışarıya çıkararak göğün engin güzelliğine hayran oldu. Necati dışarıda göz kamaştırıcı, yıldızlarla kaplı göğün altında oturuyordu. Beyaz yakalı mavi önlükle resim çektiren dünün utangaç küçük çocuğu, artık büyümüştü. Yapısı hâlâ incedi, fakat ağabeyleriyle birlikte ağır işler yaptıkça kasları da geliyordu. Birkaç yıl sonra kasları güçlenip çelik gibi olacak ve vatani görevini yapmak için anavatanından yavru vatana, Kuzey Kıbrıs'a gidecekti. O gece o gökyüzünün altında yalnızdı; güneşin Ege Denizi'ne doğup muhteşem bir renk armonisi yaratmasını sabırla bekliyordu. Necati gökyüzüne baktı; uçsuz bucaksız bu görüntünün altında kendisini ufacık hissetti. Tanrı'nın varlığına inanıyordu. Zaten o müthiş yaratıcı gücün tanıklığı, yani gökyüzü başının üzerindeydi. Hissettiği şey, yalnızlıktı. Ev ağabeyleri, kız kardeşleri, yani sevgili ailesiyle doluyken bile kendisini yalnız hissettiği zamanlar olurdu. Altmış yaşın üzerinde olan babası, Necati'ye sevgi gösterirdi, fakat yaşı nedeniyle ve zaman azlığından ötürü pek de müsait

olamayabiliyordu. Birkaç gün önceydi, okulda sınıf arkadaşlarından biri, diğer çocuklardan daha yaşlı babası olduğu için ona şakalar yapıyordu. Bu sözlerden ötürü duyguları incinmişti; acı duyuyordu. Babasıyla gurur duyduğu halde, onu daha genç yıllarında tanımadığından dolayı üzülüyordu. Babasının yaşlı oluşu, ona sık sık kendisinin gençken babasını kaybedebileceği düşüncesini hatırlamasına neden oluyordu.

Gece ilerledikçe göğe ışık saçan yıldızlar çoğalıyor, Bodrum sahillerindeki kum gibi göğü dolduruyordu. Yıldızlar ve Tanrı, sessiz tanıklar gibi yukarıdan onu gözetliyorlardı. İleride hangi yöne gideceğini merak ediyordu. Ailesinin ve kardeşlerinin beklentileri, gürültülü konuşmaları evi dolduruyordu. Aile fertlerinden birinin eğitimli bir din lideri (hoca) olması, tüm aile için onur olurdu. Ailesi içten Müslümanlar olarak Necati'nin hocalık için yeteneği olduğunu düşünüyorlardı. Bir hoca olarak sadece Kur'an'ı, Hadisleri değil; diğer dini yazıları da öğrenip başkalarına öğreterek geçimini sağlayabilirdi. Bu seçeneğe cazip görünüyordu. Necati hem başkalarına yardım etmek hem de Tanrı'ya hizmet etmek istiyordu. Eğer Tanrı'nın onun için çizdiği hayat yolu bu ise; şükreden bir kul olarak, bunu memnuniyetle yapardı. Son kez yukarıya yıldızlara baktı, ailesine iyi geceler dileyip yatağa gitmeye karar verdi.

5. Bölüm

Yani...?

Necati ve Şemsa birlikte yaptıkları otobüs yolculuğundan sonra birçok kez sohbet ettiler. Bu birkaç haftadır hayatını incelediği bu hayret verici kişiyi, yani İsa'yı düşünürken utanç duymaya başladı. İsa günahsız bir yaşam sürmüştü, ama Necati kendi hayatına baktığında günahsız olmadığını biliyordu. Söylediği kötü sözlerin, yüksek bir ahlak ölçütüne göre yaşamak için ortaya koyduğu çabaların başarısızlığının ve Tanrı'yı hoşnut etme gayretlerindeki belirsizliğin farkındaydı.

Şemsa, Necati'nin yüzüne bir gölge düştüğünü fark ederek, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Sadece düşünüyordum, böylesine harika bir sevgiyi asla hak edemem. Eğer Tanrı beni bu kadar sevdiyse, aşağılanma, acı ve ölüme katlanmak için İsa Mesih de yeryüzünü ziyaret ettiyse, O'na asla borcumu ödeyemem. Kendi yüreğimi biliyorum ve ben buna değmem."

Şemsa bir kahkaha attı ve şöyle dedi: "Ama Necati, zaten bütün olay da bu, Tanrı'nın kurtaran sevgisine lâyık olman gerekmiyor. İsa Mesih bunu karşılıksız sunar. O senin yerine kurban olarak çarmıhta öldü. Sana düşen sadece O'nu kabul etmek."

“Benim cezamı nasıl üstlenir? Hiç kimse bir başkasının suçunu yüklenemez. Eğer günah işlediysen, o zaman kendi cezamı kendim çekmeliyim.”

“Romalılar 5:9 ve 10. ayetlerde dediği gibi: ‘Böylece şimdi O’nun kanıyla amlandığımıza göre, O’nun aracılığıyla Tanrı’nın gazabından kurtulacağımız çok daha kesindir. Çünkü biz Tanrı’nın düşmanlarıyken Oğlu’nun ölümü sayesinde O’nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu’nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir.’ İsa Mesih’in havarisi Yuhanna şöyle yazdı: ‘Yavrularım, bunları size günah işlemeyesiniz diye yazıyorum. Ama içimizden biri günah işlerse, adil olan İsa Mesih bizi Baba’nın önünde savunur. O günahlarımızı, yalnız bizim günahlarımızı değil, bütün dünyanın günahlarını da bağışlatan kurbandır.’⁵ Sıradan bir insan başka birinin günahı için ölemez, ama İsa Mesih kusursuz bir insandı. O aramıza geldi ve imkânsızı başardı.”

Necati’nin zihninde sanki bir şimşek çaktı. “Demek ki İncil, İsa’nın günahlarımın cezasını üstlendiğini söylüyor. İsa Kutsal Yasa’yı benim için yerine getirdi ve cehennemi üzerine aldı.”

“İsa Mesih mükemmel kurbandı, senin yerine kurban olan Tanrı Kuzusu idi. İş tamamlandı.”

“Peki... biri İsa’ya iman edebilir, ama sonra günah işlemeye devam edip İsa kendisini bağışladığı için artık korkacak bir şey olmadığını söyleyebilir. Bu, kötülüğe bir çeşit açık kapı bırakmıyor mu?”

“Kesinlikle hayır, elçi Pavlus bu konu hakkında yazmıştır. Şöyle der: ‘Öyleyse ne diyelim? Lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam mı edelim? Kesinlikle hayır! Günah karşısında ölmüş olan bizler artık nasıl günah içinde yaşarız?’⁶ Bir kimse

⁵ 1.Yuhanna 2:1,2

⁶ Romalılar 6:1,2

Mesih'e geldiğinde, her şey değişir. Biri ışığı gerçekten tanıdığı zaman, artık karanlıkta yaşamak istemeyecektir.”

Necati sandalyesinde geriye yaslandı ve, “Evet, demek istediğini sanırım anlıyorum” dedi.

“Başka imanlı arkadaşlarla buluşacağım, eğer istersen seni onlarla tanıştırmak isterim.”

“Evet isterim, ne zaman buluşabileceğimizi bildirirsin.”

“Gelecek hafta bir toplantı olacak.”

“Sanırım mümkün olabilir” diyerek duraksadı. “Şemsa, bütün bu tartışmalarımızı çok seviyorum, gerçekten. Ama hatırlıyorsun değil mi, ben medreseye gittim ve hoca olmaya hazırlanıyordum?”

Şemsa gülümseyerek şöyle yanıtladı, “yani....?”

6. Bölüm

Bozulmuş Bir Dünyayı Nasıl Düzeltirsiniz?

Yıllar önce... Necati kendisinden büyük birkaç arkadaşıyla çay içiyordu. Kendisi henüz genç delikanlıydı. Ağzı açık oturup onların konuşmalarını dinliyordu. Arkadaşları Nurcular tarafından işletilen yakındaki bir okulda çalışıyorlardı. Necati aralarından birinin konuşmasını dinliyordu: “Günde beş vakit Namaz kılmanın önemini tarif bile edemeyiz. Bu, Allah’a doğru giden yollardan biri.”

Necati sessizce dinliyor, her bir kelimeyi dikkatlice tartıyordu. Konuşma durduğunda oturduğu yerden sordu: “Namaz vakitlerinden birini kaçırırsak ne olur? Bazen yoğun olduğumda istediğim gibi namaz kılacak yer bulamıyorum.”

Misafirlerden biri çayından yudumladıktan sonra Necati’ye gözünü dikip şöyle dedi: “Evet öyle bir yerde yaşıyoruz ki, yaptığımız işi bırakmak kolay olmuyor. Örneğin kalabalık ortamda oluyoruz, toplu bir araçta, kalabalık sokaklarda yürüyoruz, önemli bir işin ortasında olabiliyoruz, ama yine de bunlar bizi tamamen namaz kılmaktan alıkoyacak engeller değil. Kaçırдың o vakti not edip daha sonra kaza namazı kılsın; bir kağıda da, yaptığını not alırsın. Necati, Tanrı merhametli ve bağışlayıcıdır (Allah rahman ve rahimdir).” Misafir, çayını yine yu-

dumladı; hâlâ Necatî'ye bakıyordu. "Sanıyorum dini bütün bir Müslüman olmayı düşünüyorsun" dedi.

"İnşallah. Gençliğimden beri Kur'an'ı ezberledim, namaz kılmayı ve oruç tutmayı öğrendim... ama daha öğreneceğim çok şey var" dedi Necatî.

İkinci misafir söze karıştı: "Hocamıza göre eğitim, başarının ve gelişmenin anahtarlarından biridir. Bunun için dünyanın her yanında okullar açmaya başladık. Okullarımız fen, matematik, İngilizce, din ve başka alanlarda çok iyi. Son günlerde birkaç arkadaşım Orta Asya'ya taşındı, oradaki ülkelerde komünizm altında yaşayan birçok Türk kardeşlerimizi eğitecekler. Allah'a şükür harika bir imkân. Müslüman halkın yeni neslini, 21. yüzyıla cehalet ve dinsizlikten uzak şekilde, bilim ve Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve selem) yüce dininin yolunda eğiterek taşıyabiliriz."

Necatî çayından bir yudum alarak, "İnşallah" dedi, "Bu akımın bu kadar uzak yerlere ulaştığını bilmiyordum."

İlk konuşan misafir cevap verdi: "Allah bizi bereketledi. Bu sebeple Hocamız bizim bu doğru yola gelmemizi istedi. Etrafınıza bakın, birçok kişi yoldan saptı, şu duasızlığa bakın, adanmışlık yok, şerefsizlik her tarafta... görmüyor musunuz?"

Necatî utandığını hissetti. Şimdi artık genç bir delikanlı olarak yüreğinin derinliklerinde kızlara karşı beslediği duygularının, düşüncelerinin farkındaydı. Zaman zaman yapmak istemediği şeyleri yaptığını, yapmak istediği şeyleri de yapmadığını biliyordu. Bazen namazı kaçırmasının gerçek sebebinin kalabalık ortamda oluşu veya işte çok meşgul olması değil, kendi tembelliği olduğunun da farkındaydı. Başka şeylerle meşgul oluyordu; bunlar önemsiz dünyevi şeylerdi ve kendisini gideceği yoldan alıkoyuyordu.

Bu iki adanmış adama bakıp iyi bir Müslüman olmak için daha çok çalışıp en iyisini yapmayı denemeye ve gayret etmeye karar verdi. Eğer bu Nurcular ona "nasıl iyi bir Müslüman olabileceğini" öğretebilirlerse, o da bunu öğrenebilirdi.

İkinci arkadaş kibarca çay bardağını masaya koyup, “İnsanlarımızı eğitmeliyiz, onları karanlıktan çıkarıp aydınlığa getirmeliyiz, doğru yolda yaşamının, doğruluğun ve şerefın ne demek olduğunu anlatmalıyız. Senin planların ne Necati?” dedi.

“Kur’an eğitimime devam etmek istiyorum.”

“İyi, çok iyi, bunun için nereye gideceğini biliyor musun?” dedi ilk arkadaş.

“Karadeniz’in yakınlarında bir medreseye gitme konusunda ailemle konuştum.”

“Ağabeyinin din hocası olduğunu anlıyoruz.”

“Evet doğru, Allah’a şükür bizim ailede herkes dindardır. Onlardan çok şey öğrendim ve onlara çok saygı duyarım.”

“Hamt olsun, biz de.”

Bu sırada arkadaşlarından biri saatine bakıp, “Namaz vakti geldi” dedi.

Necati oturduğu sandalyeden kalkıp onları namaz kılabilcekleri uygun bir yere götürdü. Abdest alıp hazırlandılar. Necati ayaklarından ve kollarından akan temiz su için şükretti. İçinde güçlü bir inanç oluştu. Titizlikle alınan abdest ona fiziksel temizlikten öte bir şey hissettirdi. Su ona ümit verdi; belki Allah onun ruhunu da temizlerdi. Abdest aldı, kurulandı ve niyet edip namaza başladı.

“Allah-u Ekber...”

Müezzin o semtteki müminleri namaza çağırıyordu. Yüksek sesle seslendirdiği ezan Necati’nin sokağındaki çimentolu binalara doğru yukarı, aşağı yankılanıyordu. Eğilip durdu. Çocukluktan beri bildiği ve ilk etmeyi öğrendiği duayı etti. Dürüst bir yürekle, “İtaatim kabul görsün” şeklinde dua etti.

Birkaç hafta sonra namaz kılmak ve vaaz dinlemek için Cuma günü camiye gitti. İmam, değişik yaşlarda ve toplumun değişik katmanlarından olan cemaatin önünde yerini aldı. Konuşmaya başlayıp şöyle dedi:

“Namaz ibadetin temeli ve en önemli yükümlülüğüdür. Peygamberin de bildirdiğine göre, namaz dinin direğidir, onu

terk eden dinin direğini de yıkar. Bir seferinde Peygamber efendimiz (s.a.v), namazın ibadetin esası olduğunu ve namaz aracılığıyla bir Müslüman'ın uygulamada tam olarak Allah'a teslim olduğunu bildirmiştir. Dua dinî bir görevdir. İbadettir. Allah şöyle diyor: “Bana dua et, duanı işiteceğim. Bak! Benim hizmetimi küçümseyenler cehenneme girecekler, yüz karaları (reziller)” (Kur'an 50:60). Namaz, mecburi olan bir görevin tamamlanmasıdır. Allah'a saygı davranışdır. Tüm müminlere emredilen bir farzdır. İsteyerek namazdan kaçan, İslam'dan vazgeçmiş olur.”

Bir Müslüman için beş vakit namaz buyrulmuştur: Sabah, öğle, ikindi, akşam ve yatsı. Namaz sırasındaki (rükû ve secde gibi) duruşlar Allah'a teslimiyetin simgeleridir.

Bir Müslüman, Rabbinin önünde duada kendini sunmadan önce lekesiz, temiz ve saf olmalıdır. Kur'an şöyle der: “Gerçekten Allah kendisine dönenleri ve temizlikten hoşlananları sever” (Kur'an 2:222). İslam, bedenın tüm kirlerden temizlenmesi kadar aklın da yanlış, sahte, bozuk inanış ve davranışlardan temizlenmesine ehemmiyet verir. Aklın, bedenın, elbiselerin temizlenmesine “taharet” denir. Bir Müslüman ancak taharet almışsa namaz kılabilir. Taharet, vücudun kire veya toza maruz kalan yerinin, ya kısmî ya da tamamen yıkanmasıyla gerçekleşir. Kısmi temizliğe abdest, tamamen yıkanarak yapılan temizliğe ise boy abdesti ya da gusl denir.

Müslümanlar her yerde namaz kılabilirler. Kur'an şöyle der: “Ve ibadet yerleri sadece Allah içindir (Kur'an 72:18). Yine de tüm dünyadaki Müslümanların izlemek zorunda oldukları genel özellik yalnızca ve Mekke'ye doğru (kıble) yüzü dönük durmalarıdır; ibadet de Kur'an Arapçasıyla yapılmaktadır. Bu, evrensel namaz uygulaması tüm dünyada Müslümanlarla Müslüman olmayanları ayırt eder. Dünya çapındaki İslam toplumunun birliği, ortak ibadet olan namazla kanıtlanmıştır.

Vaazdan sonra Necati ve arkadaşları camiden ayrıldılar. Birbirlerine iyi dilekler dileyip, inançlarına sadık kalmaları için

birbirlerini teşvik ettiler. Daha sonra akşam namazı saati geldi. Necati abdest almak için camiye gitti. Çünkü Allah lekesiz ve temiz olarak namaza yaklaşmasını emrediyordu; fakat o, yatışı namazından sonra birkaç dakika TV seyretmek, biraz oyalanmak için kendine izin vermişti; utanılacak sahneleri olan Amerikan yapımı bir filme bayağı uzun takılmıştı. Bazı Müslümanların neden Amerika'ya 'Büyük Şeytan' dediklerini anlamıştı. Para sevgisi, seks ve güç aracılığıyla insanları, hatta birçok Müslümanı baştan çıkaran Amerika değil miydi? Necati kendini kirli ve kandırılmış hissetti; Allah'ın huzuruna yaklaşıacağı namaz öncesi bedelsel temizliğini yaparken çok daha itina gösterdi.

Günler, aylar geçiyor, Necati de büyümeye devam ediyordu. Hassas doğası ve güçlü vicdanı, –nadiren kaçırsa da– günde beş vakit abdest alıp namaz kılmaya mecbur kılıyordu.

Temiz olmak, gerçekten temiz olmak ve bağışlanarak Tanrı'nın önünde doğru olmak istiyordu. Ailesi bile onun mükemmel dindarlığını fark etmişti. Fakat Necati'nin içindeki, derinlerdeki sorular onu rahatsız ediyordu. Gerçekten tamamen temiz olabilir miydi? Tanrı'nın bağışlamasından gerçekten emin olabilir miydi? Gerçekten cennete erişebilir miydi? Bundan nasıl emin olabilirdi? Bir garanti var mıydı? Allah'ın bağışlayıcı ve merhametli olduğunu sık sık söylüyordu, fakat her zaman bir günahının daha var olma riski vardı; cennet yolunu engelleyen kirli bir yönü daha ortaya çıkabilirdi. Belki de seksen yıllık dindar bir hayatın ardından Allah onu kabul etmeyecek, onu cehenneme yollayacaktı. Sorular rahatsız ediyordu, korkular her yandan saldıırıyordu. Öyleyse, ibadetlerini daha da arttıracak, bir insanın olabileceği en iyi Müslüman olacaktı. İnşallah!

Bir Cuma günü camide kıldığı namazdan sonra, Necati bir arkadaşıyla çay içmeye gitti. Bir yerde oturdukları zaman arkadaşı, "Bunu görmelisin Necati, açık düşünen birinin yazısı, Müslüman dünyasında ihtiyacımız olan bir lider türü, şuna bak"

dedi. Kitapçığı masanın üzerine koyup Necati'nin incelemesini istedi.

“Çok iyi malzemeler var burada, şu paragrafa bak.” Sayfanın ortalarını gösterip okumaya başladı. “İslam dünyasının birçok bakımdan geride kaldığını söylüyor, ama bu doğru değil. İleri bir medeniyet olarak yerimizi geri kazanmamız gerek.”

Necati onu durdurdu. “Katılıyorum, bu seviyelere kadar düştük.”

“Zaten bu kötü duruma nasıl geldik?”

Arkadaşı kaşlarını çatıp şöyle dedi: Çözümü bulmak için sorunla yüzleşmeliyiz. “Doğru yoldan saptık ve her türlü ahlâksızlığa battık”.

“Belki kitabın dağılan sayfalarını toplayabiliriz, bunun için yapabileceğim bir şey varsa yapardım” dedi Necati.

“Ben de” dedi arkadaşı. Çayından bir yudum almak için durakladığında ekledi: “Sadece düşün Necati, küresel olarak büyük bir hareket var, gerçek için bir hareket ve biz de bunun bir parçasıyız.”

Necati, arkadaşına gülümseyerek, “Bunu hayal etmek ruhuma ilham veriyor” dedi.

Necati birkaç dakika sessizce oturdu. Bu sözlerini düşündü. İşte baskıdan, sömürüden, şiddetten ve her çeşit ahlaksızlıktan özgür bir gelecek resmi sunan bir zat... Bu, Necati'nin inanıp yaşayabileceği bir görüştü. Dudaklarından şu sözler döküldü: “Evet. Dünya Allah’a ve İslam’a aittir, başka bir dine veya felsefeye değil; işte ümidimizi bulabileceğimiz yer budur.”

7. Bölüm

Şok Edici Adım

Şemsa Necati ile yolda tanıştı. Bir grup Hristiyan'la ilk kez biraraya gelmişti ve biraz rahatsız hissediyordu.

Sonraki hafta Necati toplantıya katıldı. Küçük grup İsa'nın izleyicileri olarak İncil'e dayalı ibadetlerini yaparak sade ilahiler söyledi. Necati'nin hiç alışık olmadığı biçimde içten dualar ettiler. Gruptan bazıları şifa ve zor durumlarda Tanrı'nın yardımını için dua isteğinde bulunduktan sonra, biri çok sevecen ve ilgi dolu bir Baba'yla konuşurcasına yürekten dua etti. Bütün bu tapınma Necati üzerinde derin bir etki bıraktı.

Hristiyanların inancını araştırma ve incelemeyele geçirdiği zaman boyunca Necati bunları ailesiyle konuşmaktan kaçınmıştı. İtirazlarının ne boyuta varacağını tam olarak kestiremiyordu, ama İncil okumanın riskli olduğunu ve öğrenirlerse sert tepki vereceklerini iyi biliyordu. Seçenekleri düşündüğünde, eğer İncil gerçekse, yani İsa Mesih'te sonsuz yaşama gerçekten kavuşabilirse, O'na güvenmenin ödülünün ailesini karşısına almaktan daha önemli olduğuna kanaat getirdi.

Her Türk genci gibi Necati'nin de askerlik görevini yapma zamanı geldi. Temel eğitimden sonra Kuzey Kıbrıs'a gönderildi. Oradaki hizmeti sırasında dürüstlüğü, çalışkanlığı ve zekası nedeniyle komutanlarının övgüsünü kazandı. Askerliği boyunca Şemsa ve İzmir'deki diğer arkadaşlarıyla iletişimi sürdürdü. Gerçeği arayışı da devam ediyordu; çoğu zaman düşünüp gü-

nahlı yaşamdan Tanrı'yla sonsuz yaşama geçişi sağlayan özgürlüğün gerçek yolunu bulmak için Tanrı'ya dua ediyordu.

Kıbrıs'ta Şemsa'dan uzakta geçirdiği bu zaman, onunla ilişkisini düşünmek için de zaman yaratmıştı. Öncelikle ruhsal konularda, sonra hayat üzerine konuştukları haftalar ve aylar boyunca ilişkileri yavaşça saygı ve arkadaşlık boyutuna varmıştı. İzmir'den uzakta Kıbrıs adasındayken, kıraç tepelere bakarak hayatında baş gösterebilecek muhtemel değişiklikleri düşünüyordu. İsa Mesih'i izlemeye istekli miydi? İsa Mesih'i Şemsa olsun ya da olmasın izleyecek miydi? İsa'yı izleme konusundaki arzuları içten miydi? Ya içinde hissetmeye başladığı romantik hisleri Şemsa da paylaşıyorsa ne olacaktı? Eğer evlenirlerse ikisinin de yüzleşeceği baskıya ve muhtemel reddedilmeye katlanmasını ondan istemek haksızlık olacak mıydı? Geleneksel Sünni geçmişi ve onun geleneksel Ortodoks geçmişi aileleri nezdinde olası sorunlar anlamına gelecekti. Ya ikisi arasında gerilim ve çatışma yaratırsa ne olacaktı?

Ama İsa Mesih'e imanları ailevi geleneklere dayanmıyordu, yaşayan Mesih'i izlemeyi seçmişlerdi. Elbette geçmişleri çok farklıydı, ama İsa Mesih onlar arasında bir köprü hizmeti görerek bu farklılıkları en aza indiriyordu; O ikisinin de ortak adanmışlık noktasıydı. Kıbrıs'ta yaptığı askerlik hizmetinin yarattığı ayrılık, Necati'nin yüreğinde Şemsa'ya duyduğu sevgiyi ve onunla evlenme isteğini açık şekilde ortaya çıkardı.

Sonunda komutanların takdirini kazanmış olarak askerlik hizmetini mükemmel bir sicil ile tamamladı. İsa Mesih'e giderek artan imanı hiçbir şekilde kusursuz bir asker ve sadık bir vatandaş olmasını engellememişti. Durum tam tersi oluyordu. Mesih'e olan imanı büyüdükçe, İncil'in iyi bir vatandaş olarak nasıl yaşamamız gerektiği hakkındaki buyruklarına uyma arzusu artıyordu. Ayrıca şu ayeti de yerine getirmeye özen gösteriyordu: "Her şeyden önce şunu öğütlerim: Tanrı yoluna tam bir bağlılık ve ağırbaşlılık içinde sakın ve huzurlu bir yaşam sürelim diye, krallarla bütün üst yöneticiler dahil, bütün insanlar için dilekler,

dualar, yakarışlar ve şükürler sunulsun. Böyle yapmak iyidir ve Kurtarıcımız Tanrı'yı hoşnut eder.”⁷ Tanrı'nın sözü Necati'ye vergilerini ödemesini, askerde şerefle hizmet etmesini ve esenlik adına bütün yöneticiler için dua etmesini öğretiyordu.

İzmir'e döner dönmez Necati büyük bir heyecanla Şemsa'ya gitti. Kararını vermişti ve asla geriye bakmayacaktı. Kendisiyle evlenmeyi kabul etsin ya da etmesin, İsa Mesih'i izlemeye karar vermişti. Arkadaşlarıyla yaptığı içten sohbetler sonucu İsa Mesih'i izlemenin onun için ne anlama geleceğini iyice anlamıştı. Şemsa'yı sevse bile, İsa Mesih'e olan imanının içten olduğu aşikârdı. Şemsa'nın beğenisini kazanmak için imanlı taklidi yapmıyordu ya da onu Müslüman yapma gibi gizli planları asla yoktu. İlk kez otobüste Kutsal Kitap okurken gördüğü andan beri Şemsa'dan etkilenmişti. Necati bu olayı Tanrı'nın İsa Mesih'i tanıması için Şemsa'yı bir vesile olarak kullandığı şeklinde yorumluyordu. Peki ya bir şeyler ters gider ve ayrılırlarsa ne olacaktı? O zaman İsa Mesih'e olan imanını inkâr mı edecekti? Şemsa'yla acı dolu bir ayrılık yaşamak istemezdi, ama dürüstçe şunu söyleyebilirdi ki, Şemsa olsun ya da olmasın, İsa Mesih'in ardınca gidecekti. Böylece Necati ve Şemsa nişanlandı.

Necati bir eş bulma umuduyla İsa Mesih'e iman etmedi. Büyük bir aileden gelen yakışıklı, sevimli bir genç adam olarak, kendi seçebileceği herhangi Müslüman bir kızla evlenebilirdi. Bir Hristiyan'la evlenerek her şeyini riske atacaktı derecede sevgiye muhtaç biri de değildi. Necati mizacı itibarıyla asi değildi. Bir çocuk olarak anne babasının isteğine itaat eden, işyerinde çalışkan ve askerde sadakatle hizmet eden uysal bir gençti. Şemsa'yla evlenmek için Hristiyanlığı seçmiş değildi. Gerçek durum aslında bunun tersiydi. Artık bir Hristiyan olduğu için Şemsa'yla evlenmişti. İsa Mesih'in bir izleyicisi olarak, İncil'in aynı değerlere ve vizyona sahip olan insanların birbirleriyle

⁷ 1. Timoteos 2:1-3

evlenmesini buyurduğunu biliyordu: “İmansızlarla aynı boyunduruğa girmeyin. Çünkü doğrulukla fesadın ne ortaklığı, ışıkla karanlığın ne paydaşlığı olabilir?”⁸ Elbette İsa Mesih’in izleyicisi oldu diye, sevecen bir eşle evlilik yapmaya ilgisini kaybetmiş değildi! Fakat tüm yaşamını paylaşabileceği gerçek bir imanlıyla evlenmesi gerekiyordu. En iyi arkadaşı olmuş ve en sevdiği bu genç bayandan daha iyi bir seçim olabilir miydi? Bu evlilikten hiçbir maddi kazancı olmamıştı. Evlenmeleri zengin ya da rahat yaşamaları anlamına gelmeyecekti. Tam tersine sosyal tepkilere ve reddedilmeye neden olacak, belki de maddi durumlarını etkileyerek gelir imkânlarını kısıtlayacaktı. Kim bilir? Seçtikleri yol kesinlikle kolay yol değildi.

İsa Mesih’i izleme kararını verdikten sonra, İzmir’deki küçük bir imanlı grubu, vaftiz töreninde onun büyük sevincini paylaştı. Vaftiz töreninde İsa Mesih’e yeni iman eden bir kişi temiz suyla dolu bir havuzda suya tamamen batırılırken diğer imanlılar onu seyreder, günahların bağışlanması ve sonsuz yaşam vaadiyle sevinirler. İmanlının yaşamında bir kez olan bir işarettir. Çağlar boyunca sayısız Asyalı, Ortadoğulu, Avrupalı ve Afrikalı gibi Necati de İsa Mesih’le birlikte öldüğünün bir işareti olarak suda gömüldü ve İsa Mesih’le dirilişinin işareti olarak sudan çıktı. Necati’yle birlikte orada bulunanlar, eski şeylerin geçmesini ve artık onun Mesih’te yeni bir insan haline gelmesini sevinerek ve ilahiler söyleyerek kutladılar.

Bağımsız ya da asi kişiliğe sahip insanlar yaptıkları seçimler ve davranışlar sonucunda ailelerinin ne düşüneceğine pek önem vermezler. Bazıları ailelerini ve kardeşlerini öfkeliendirmekten zevk alır, yaptıkları ve söyledikleriyle onları utandırır- lar. Necati’nin durumu bunun tam tersiydi. Ailesinin, İsa Mesih’e iman etmesine ve Şemsa’yla nişanlanmasına verdiği tepki yüreğine acı vermişti. Bir şekilde anlamalarını sağlamak istemişti, böylece en azından ona hâlâ arkadaşça davranabilirlerdi.

⁸ 2. Korintliler 6:14

Bu gerçekleşmedi. Ağabeylerinden biri Karadeniz’de bir şehrinde din öğretmeni idi. Ailesi Necati’yi alıp ağabeyine götürdü; Hristiyanlığı reddedip İslam’a geri dönmesini umuyorlardı. Baskı tırmandı. Ara sıra da tehdit edildi. Nasıl olur da üzerlerine böylesi bir utanç ve yüzkarası getirebilirdi? Onun gibi Kur’an eğitimi almış ve dinine bağlı bir genç nasıl olur da herkesin yanlış saydığı bir dine girebilirdi? Ailesinin gözünde artık bir hain gibiydi. Necati ailesine ya da ülkesine ihanet etmediğini kanıtlamak için sabır, sevgi ve şefkat gösterdi. Bu arada Hristiyanların üç tanrıya taptığı ya da Tevrat, Zebur ya da İncil’in değiştirilmiş olduğu iddialarına nasıl cevap vermek gerektiğini öğrenmişti. Mesih inancını savunurken, ailesinin dinini kötülemek istemiyordu. Amacı bu değildi. Her ne kadar bazen tartışma ortamı kaçınılmaz olsa da, esasen İsa Mesih’te bulduğu sevgi ve sevinç hakkında konuşmak istiyordu. Ancak ailesi inancından vazgeçmesi için ona baskı yapmayı sürdürürken, acı çekmesine rağmen onlarla daha az görüşmek zorunda kaldı.

Necati ve Şemsa’nın 1999 yılında evlenmesiyle sevinç dolu bir dönem başladı. Evlilik yeminini çok ciddiye alıyordu; ne olursa olsun Şemsa’yı ölene dek seveceğine yürekten karar verdi. Arkadaşları genç çiftin çevresine toplanarak birbirlerine olan sevgilerini paylaştılar ve onlara destek verdiler. Çok azı bundan açıkça söz etse de, birçoğu bu evliliğin, Necati’nin ailesiyle ilişkisine mal olacağının farkındaydı.

O sıralar Zirve Yayıncılık güvenilir yeni çalışanlar arıyordu; Necati dikkatlerini çekti. Tevrat, Zebur ve İncil’in gerçek olduğuna inanan eski bir dindar Sünni olan Necati, şirketin bakışına ve kabiliyetine tazelik ve yenilik getirebilirdi. Kitaplarının ve diğer yayınlarının içeriklerini açıklamak ve günün birinde kurum içinde önder olmak için potansiyeli olduğunu görebiliyorlardı. Karşılarında sosyolojik, psikolojik ve kültürel açıdan tipik bir Türk vardı. Din ve felsefeyi dikkatlice ve dürüstçe araştırırmıştı, bu nedenle “kalıpların dışında düşünme” yeteneğine sahipti. Ayrıca halkını ve ülkesini çok seviyor, diğer

halklara da öfkeyle ya da şüpheyile bakmıyordu. Her insanın değerini ve potansiyelini görme becerisine sahipti ve herkesin kendisi gibi araştırma ve keşfetme fırsatı bulması gerektiğine inanıyordu. Yurttaşlarına bu fırsatı sağlamakta yardımcı olmak istiyordu. Bu özellikleri onu nadir bulunan bir köprü durumuna getiriyordu; tam olarak Zirve'nin yayın ve dağıtım hizmeti için gerek duyduğu türden bir kişiydi. 2000 yılında Zirve Yayıncılık, İzmir'deki kadrosunu gözden geçirdi ve Necati'yi hizmete almaya karar verdi.

8. Bölüm

Doğuştan Filozof

Necati'nin ailesinin Ege sahillerine göç ettikleri dönemde, Türkiye'nin doğusunda Elazığ ilinde başka bir bebek doğdu. Eylül ayının ortalarında Yüksel ailesi yeni doğan aile fertlerine hoş geldin der ve adını Uğur koyarlar. Türk doğu kültürünün eski tarihi göz önüne aldığımızda diğer birçok zengin şehre kıyasla Elazığ sadece modern bir şehirdi. 19. yüzyılda Osmanlı hükümeti Elazığ'ı askerî ve idarî merkez olarak ilan etti. Cumhuriyet döneminde ise endüstri ve tarım alanında ilerledi. 1966'da kentte önemli bir üniversite kuruldu. Uğur Yüksel her zaman derin düşünen biriydi, belki de bunun nedeni bir üniversite kentinde büyümesiydi. Ailesi onu okumaya ve soru sormaya teşvik etti. Kendilerinin sahip olamadığı imkânlarla oğullarının sahip olmasından ötürü mutluydular. Uğur dil öğreniminde de çok yetenekliydi. Birçok komşusu gibi, o da Türkçe ve Zazaca'yı çok iyi biliyordu. 1980'lerde Elazığ'da kitap bulmak kolay bir şey değildi, o zamanlar internet de yoktu, ama Uğur okumayı seviyordu. O zamanlar birçok evin televizyonu bile yoktu. Tüm bunlara rağmen Uğur çevresindeki geniş dünyayı araştırıp öğrenmeye çalışıyordu. Dağların, tepelerin, ovaların ötesinde neler olduğunu merak ediyordu.

Alevi bir aile olarak, Yüksel ailesi Uğur'u tek Tanrı bilgisiyle yetiştiriyorlardı. Uygun zamanda sünnet edilerek Türk ve Müslüman kimliği toplum içerisinde ilan edildi. Uğur büyüyor,

serpiliyor, genç bir delikanlı oluyordu. Arkadaşlar ediniyor, ailesini seviyor ve ülkesine hizmet ediyordu. Necati gibi, o da, okulda ülkesinin tarihini öğreniyor, iyi bir vatandaş olmayı dikkate alıyordu. Okulda yetenekliydi. Aldığı notlara bakılırsa, onun üniversiteye gidebileceği açıktı. Bazıları için üniversite, yanlış kararlar alma veya yanlış arkadaşlıklara, gruplara kapılma yeridir. Uğur yıllar sonra, yaşamının en önemli keşiflerini yaptığı dönemin üniversite yılları olduğunu söylemiştir.

Uğur gençlik yıllarında bir arkadaşının evinde onların yeni televizyonunu izliyordu. O dönemlerde elektrik ve televizyon Türkiye'nin doğusunda oldukça yeniydi. Akşamın erken saatleriydi.

Çocuklar patırtılı bir çocuk filmi izlerken, arkadaşının annesi akşam yemeğini hazırlamaya başlamıştı. İçecek reklamlarından birinde genç ve güzel bir kız vardı, muhtemelen Uğur'dan birkaç yıl büyüktü. Okulda kendi sınıfında da birkaç güzel kız vardı. Fakat onlar televizyondakiler gibi kültürlü ve bakımlı değillerdi. Artık genç bir delikanlıydı. İçinde utanma hissetti. Okuldaki bazı genç çocukların genç kızlar hakkında özgürce şakalar yapmalarına rağmen, Uğur bu tür konuşmalarda hiçbir zaman kendini rahat hissetmiyordu. Bazı erkek çocuklarda gördüğü ciddiyetsiz ve saygısız davranışların aksine o, karakter olarak çok hassas ve vicdan sahibiydi. Sessizce otururken, bir an aklı son zamanlarda dikkatini çeken komşu kızına gitti. Onu ilkokuldan beri tanıyordu, ama daha önce onu bu kadar çok düşünmezdi. Birden ondan hoşlandığını fark etti, diğer kızlar gibi onun sabahları okul bahçesinde arkadaşlarıyla durup konuşmasını, gülmesini seyretmek çok hoşuna gidiyordu.

Yemekhaneden elinde elma tabağıyla gelen arkadaşına dönüp, “Bir gün evlenmeyi düşünüyor musun?” diye sordu.

Arkadaşı sandalyeye çöküp, “Ne? Şu an sadece askerliğimi yapmaktan başka bir şey düşünmüyorum. Al bir elma ye” diye yanıt verdi.

Tabağı ona uzatıp, “Sana bunu düşündüren ne? Televizyondaki bir aşk hikayesi mi, yoksa başka bir şey mi?” diye sordu.

Uğur elmayı aldı ve güldü: “Bilmem. Sanırım eninde sonunda düşüneceğim bir şey.”

Elmadan bir lokma ısırdı. Arkadaşı güldü ve, “İleride, olur. Belki ailen senin için iyi bir kız bulur. Sen bunu şimdiden dert etme” dedi.

“Umarım bir gün seveceğim biri olur” diye devam etti Uğur konuşmasına.

Arkadaşı gülerek omzuna bir yumruk attı:

“Zor olan, seni sevecek birini bulmak olacak!”

Birkaç sene sonra bir arkadaş, “Uğur gerçekten bir filozoftu” demişti. Belki de bu, Uğur’un doğup büyüdüğü Elazığ’ın rüzgârlı tepelerinde kendisine aşılana, sürekli çevresindeki büyük dünyanın gizemlerini anlama arzusu idi.

Allah’ı arayan birçok insan yüzyıllardır Türkiye’nin doğu bölgelerinde soluk alıp vermiştir. Yer, zamanında kurulup yıkılan imparatorlukların kurulmasında kullanılan iri taşlarla kalınlaşmıştır. Tek Tanrıcılığın babası olarak tanınan İbrahim, Türkiye’nin güneydoğusundaki geniş ve bereketli ovalarda yürüdü, Harran’da yaşadı. Onun iman örneğiyle, yüzyıllardır süregelen bir yaşam şekli oluştu. İbrahim’in gerçek Allah’ı arama yolculuğu, onun mirasçılarının da gerçeği arama istemlerini dışarı vurdu. Uğur da bu gerçeği arayanlardan biriydi. Gerçeği keşfetmek için geçmiştekileri de dikkatle inceliyordu. O aynı zamanda ileriye de düşünebilen çağdaş bir kişiydi. Gelecek ne getirecekti? Daha farklı ya da daha iyi mi olacaktı? Okul yıllarında Marksizm, Budizm ve Sosyalizm ile tanışmış ve inceleme yapmıştı. Bunları İslam’ın Alevi yorumuna eklemişti. Sosyalizm, insanlara iş imkânı, sosyal adalet, tıbbi bakım, ulusal eğitim ve toplumsal değer öneriyordu. Sosyalizm, siyasî bir felsefeci olan Uğur’a ve arkadaşlarına cazip gelmişti. Mazlum ve ezilenlerin yaşamlarının daha iyi olması için adaleti görmeyi özlüyorlardı.

Neden zenginin fakiri ezmeye ve sömürmeye izni vardı? Neden işçilerin sırtından kazandıklarıyla zenginliklerine zenginlik katıyorlardı? Uğur sosyal adalet için çalışmaya inanıyordu, fakat radikal değildi ve şiddete inanmazdı.

Bazen gecenin geç saatlerinde kahvede arkadaşlarıyla toplum ve politika üzerine değil, daha derin şekilde felsefe üzerine tartışırdı. Ateizmde mantıksal bir tatmin bulamazdı. Varoluşla ilgili temel sorularla boğuşurdu. Yaşamın anlamı ne? Neden buradayız? Tanrı kimdir?

Uğur arkadaşlarıyla saatlerce oturup çayını yudumlayıp sigara içerek bu sorulara cevap arardı. Bazen bu tartışmalar bayağı heyecanlı olurdu.

Her seçeneğin bu tartışmalarda yeri olduğunu çabucak öğrendi. Bazıları umutsuz davranıp agnostisizm veya ateizme yönelirken, bazıları da Uzak Doğu felsefesi veya dinlerine yönelirdi. Bu da Uğur'u birçok yöne çekerti.

Budizm, kötünün bir yanılsama olduğunu, kişisel bir Tanrı'nın olmadığını söyler. Kendi Alevi inancıyla Uzak Doğu Hint ve Çin dinleri arasında uyum olduğunu düşünebilirdi. Buna göre, tüm insanlık okyanustan bir damla gibi Tanrı'dan geliyor ve ölümle eriyip tekrar okyanusa karışıyordu. Tanrı veya Nihai Gerçek, nasıl adlandırırırsanız; bizim kökenimiz ve kaderimizdi. Tanrı'ya ilişkin olarak bunun ötesinde başka bir şey diyemiyordu. Gecenin geç saatlerinde çay ve kahve eşliğinde konuşmalar koyulaşırdı. Tabii ki tartışılmayan bir konu vardı ve çok azı bunu tartışmaya cesaret edebilirdi: Mesih İsa. O bir gizem, çoğu kez de yasaklanmış bir tabuydu. Bazen birileri üstün körü olarak İsa'nın peygamberliği veya iyi bir öğretmen oluşu üzerine konuşurdu. Bundan ötesi yoktu! İbrahim gibi, Uğur da bulana kadar arayışından vazgeçmemeye karar verdi.

9. Bölüm

Uğur’la Röportaj

O dönem Radyo Light’ta sohbet programı yapan Senem Eken’ın 2006 yılında Uğur Yüksel ile yaptığı röportaj:

Senem: Merhabalar, Yaşamdan İzler adlı bu röportajlarda, Tanrı ile kişisel paydaşlık içinde olan konuklarımızın deneyimlerini öğrenmeye çalışıyoruz. Bugünkü konuğum Uğur Yüksel, Uğur bize öncelikle biraz kendinden bahsebebilir misin?

Uğur: Merhaba, Ben 1975 Elazığ doğumluyum. Babamın görevi nedeniyle ilk, orta ve lise öğrenimimi Diyarbakır’da yapmak durumunda kaldım; sonra tekrar 1993 yılında Elazığ’a geri döndük. Dört çocuklu bir ailenin en küçüğü benim.

Senem: Peki bu yıllar geçerken, bir Tanrı, bir Yaratan olduğuna ilişkin nasıl bir anlayışınız vardı ya da böyle bir şeyin varlığına ihtiyaç duyuyor muydunuz hayatınızda? O arayışınız nasıl başladı?

Uğur: Ben hiçbir zaman Tanrı kavramını reddetmedim; ateist olmaya çalıştım, çünkü çevrem öyleydi, ama hiçbir zaman olmadım. Şöyle diyeyim: Ailem hiçbir zaman, *senin inancın bu* ya da *kitabın bu* diye bir şey sunmamıştı bize, ama tabii ki ailemin yaşantısı bize bir örnekti. Ahlak olarak, terbiye olarak bizim için

önemli şeylerdi; ama inanan bir insandım. Allah'a inanan bir insandım. Yeryüzüne baktığım zaman, bu mükemmelliği kuran birinin olduğunu biliyordum.

Senem: Peki yaşayan Tanrı'yla, diri Tanrı'yla, yani bugün, hergün hayatınıza dahil ettiğiniz Tanrı'yla karşılaşmanızın hikayesi nasıl başladı?

Uğur: Dedğim gibi, ailem hiçbir baskı yapmıyordu, hiçbir zaman şuna inanın diye... Okumayı seven bir insanım; kişisel olarak ben de elimden geldiğince, gücüm yettiğince okuyordum, yani fark etmez, hangi kitap olursa olsun, hangi inanç olursa olsun, işte Budizm, Hinduizm, tek

Tanrılı – çok Tanrılı dinleri kendimce okudum, ama güzel şeyler vardı. Araştırdım, kendimce, tarihini, neye inandığını biliyordum, ama ne olursa olsun bir şekilde eleyebiliyordum. ...insan-sal olarak sonuçta baktığın zaman –o da kısıtlı aklımla– baktığımız zaman, *şuna hayır, bu değil* diyebiliyordum.

Senem: Yani başka bir deyişle, herhalde okuduğunuz şeylerdeki, varsa eğer farklılıkları görebiliyordum diyorsunuz, bir kitap okuma dönemiymiş diyorsunuz ama aslında ciddi bir araştırma dönemiymiş sizin yaptığınız. Hinduizm, Budizm'den söz ettiniz, sadece kimliğinizle kalmayıp yeryüzünde var olan bütün inanç

biçimlerini... Tanrısal olanları ciddi bir biçimde araştırmışsınız. Peki sonuca doğru götüren ne oldu bu araştırmalar sonucunda?

Uğur: Sonrasını şöyle açıklayayım, okumayı seviyordum ama okulda verilen eğitimi hiçbir zaman sevmedim, hoşnut olmadım. Liseyi bitirmem bile ilkokul, ortaokul okumam gerekir diye, öylesine okumuştum. 1993'te liseyi bitirmiştım. 9 sene kadar hiç üniversite sınavına bile girmedim. 2001 senesiydi sanırım, ailem '*Bir dene, sırf demek için sınava gir*' dedi. Ben de, '*Tamam*' dedim, kaybedeceğim bir şey yoktu, başvuru yaptım. İlk tercihim Kocaeli idi. Kendi bölümümden –ben meslek lisesi mezunuyum– 2 yıllık inşaat bölümünü kazandım. Kocaeli'ne gittim, orada birkaç kitap elime geçti, okuyordum ve küçük bir arkadaş grubum olmuştu. Üniversiteden arkadaşlarla, bir gün otururken, bir de öğretim görevlisi vardı, hocamız yanımda oturuyordu. Konu inançlardan açıldı, ben de kendimce bir yaratıcının varolduğunu bildiğim ama bu yaratıcının, şu ana kadar okuduğum hiçbir kitapta gerçeğinin olmadığını söyledim. Oradaki öğretim görevlisi bana İncil'den bahsetti, ama kendisinin bir İsa Mesih inanlısı olduğunu sanmıyorum; kendisiyle pek fazla görüşemedim ondan sonra ama sanırım ateistti. Çünkü İsa'nın mesajına bir felsefe olarak, sadece bir öğretiş olarak bakıyordu. Bana, '*Hiç okudun mu?*' dedi, ben de, 'Yok,' dedim, 'olsa okurdum, hiç bulamadım yok, şu ana kadar bulamadım, varsa...' dedim.

Senem: Bütün bu okumaların içinde siz daha İncil'i okumamıştınız...

Uğur: Hiç okumamıştım, ama şunu biliyordum Hristiyanlar hakkında: Üç Tanrı'ya inanırlar ve Tevrat'ın da Zebur'un da ve İncil'in de zaman içinde bozulduğunu, tahrif edildiğini... yani sadece kulaktan dolma, hiçbir zaman elime geçip de, evet bu değiştirilmiştir diye bir kanıt bulamadım, sadece kulaktan dolma

olarak biliyordum. Ve internetten bulabileceğimi söyledi kendisi, Prefabriklerde kalıyordum o zaman, deprem prefabriklerinde kalıyordum. Sanırım bir hafta sonra İncil'i aldım ve okudum. Ve şu an o zamanıma göre dönüp baktığım zaman, belki daha net söyleyebiliyorum, sanki beni içine çekiyordu. Ben bir hafta içinde üç kere, dört kere İncil'i okudum bitirdim.

Senem: Yani bu normal bir şey, normal bir etkileşim olsaydı, tekrarını okumazdınız...

Uğur: Yani sıkıcı gelecekti belki, 'Bu muydu?' diyecektim, ama ben her seferinde, dediğim gibi, yani sanki beni içine çekiyordu. Bir daha bir daha okumam, bir daha okumam gerektiğini ve özellikle o Matta bölümündeki, İsa Mesih'in dağdaki vaazı konusunda işte o okuduğum bölümler, tanımlar bende birikmişti. Yani Tanrı'nın evet bir fiziksel görünümü bir yapısı yok, ama şunu diyebiliyordum: bir yaratıcı asla savaşı emretmez, emredemez.

Senem: Karakteristiğini oturtmaya başlamıştınız kafanızda...

Uğur: Yani kafamda öyle bir şablon vardı ve dediğim gibi öncelikle o dağdaki vaaz, ruhsallığı temel alarak yepyeni bir şeyi, olması gereken modeli ortaya koyuyordu; evet tam bu dünyanın sunduğunun tam tersini, olması gereken ya da mükemmel insanın, Tanrı'nın isteğinin bu olduğunu düşünüyordum. Ve şunu unutmadan söyleyeyim, geçmişte Tanrı hakkında araştırdığım, okuduğum dönemlerde ve hatta henüz İncil'i okumadan önce kendime "Ben Gerçeğin oğluyum, bir gün babamı bulacağım ve O'nunla yaşayacağım" derdim. Arkadaş çevrem de bunu bilir ve zaman zaman dalga da geçerlerdi. Hani bunu nereden söylüyordum, nerden aklıma gelmişti onu bilmiyorum.

Senem: Gerçekten mi? Bu çok ilginç çünkü bu söyledikleriniz İsa'nın kendini tanıtırken söylediği sözleri bana hatırlatıyor. Ve bizim Rab'be geldikten sonra olduğumuz şey bunu sizin ağzınıza ya da yüreğinize Tanrı'nın çok önceden koymuş olduğunu söyleyebilirim rahatlıkla, çünkü bu bir tesadüf olamaz.

Uğur: Evet işte, ben sanki bir slogan gibi, '*Ben gerçeğin oğluyum, bir gün babamı bulup O'nunla yaşayacağım*' diyordum. İncil'i okuduğum zamanda İsa Mesih'in "gerçek, yaşam ve yol benim" sözleri ile kişisel olarak bana seslendiğini düşünüyordum.

Senem: Ne müthiş bir karşılaşma olmalı sizin için. Çok farklı biçimde Tanrı'nın insanların yaşamlarında çalıştığını görüyorum. Aslında Tanrı'nın sözü aynı ve hiçbir zaman değişmemiştir. Bu evreni kusursuz bir şekilde yaratan Tanrımız, kendi sözünü de koruyacaktır. Asıl mucizevi olan ise her okuyanın yüreğinde farklı şekilde çalışması, sizin deneyiminizde de bunu bir daha gördüm. Peki sizin deneyiminize dönersek, İsa Mesih'in müjdesini okuduktan sonra o an kararınızı vermiş miydiniz?

Uğur: Evet ben İncil'i okuduktan sonra, sanırım bir hafta içinde 3-4 defa baştan sona okumuştum. Ve artık düşüncelerim netleşmişti. "Aradığım gerçek bu" dedim. Tabii bu, Tanrı'nın çağrısıyla olan bir şeydi. Sonrasında hemen bu konuyla ilgili olarak birebir insanlarla görüşmedim. Ama yüreğimde iman etmiştim ve ondan sonra insanlarla görüştüm. Kocaeli'ne, bu okula niye geldiğimi anladım ve okulu da bitirmeden geri döndüm.

Senem: Tanrı'nın yaşamlarımızdaki ayakizlerini görmek çok ilginç ve geriye doğru baktığımızda daha belirgin olarak ayırt edilebiliyor. Oraya, eğitim gördüğünüz şehre belli bir amaç için geldiğinizi görüyoruz. Peki sonrasında Tanrı'nın hayatınızdaki

işlerinden, izlerinden, sizinle neler yaptığından bahsedebilir misiniz?

Uğur: Ben Tanrı'ya yaklaştıkça ne kadar günahkâr, yalancı, insanlara yalan söyleyen, ikiyüzlü davranan bir kişi olduğumu görebildim. Işığa yaklaştıkça daha iyi görebiliyordum. Yani bir insana yalan söylediğimde kendime şöyle diyordum: “O kişi doğruyu söylememi haketmiyor ki” gibi düşüncelerle kendimi haklı çıkarmaya çalışıyordum.

Senem: Tabii, ya da diyoruz ki, “bunu söylüyorum, ama bununla kimseye zarar vermiyorum ki” diye düşünüyoruz. Ama kıstasımız Tanrı'nın görkemi, O'nun karakteri olduğunda bizim bütün yaptıklarımızın ne kadar hatalı olduğunu görüyoruz. Bunu farketmek hayatımız için çok önemli bir adım oluyor.

Uğur: Ve zamanla ruhsal olarak yaşantım içten dışa doğru değişmeye başladı. Davranışlarımda, yaptığım hatalarla yüzleşmem gerektiğini gördüm. Her ne olursa olsun yalan söylememek gerektiğini görmeye başladım. Eğer bir acı çekiyorsam, acımı bırakıp, acıma ağlıyordum. Belki birçok kişi de bunu yapıyordur, ama ben bunu yapıyordum. Başıma gelenlerden dolayı üzülüyor, kendime acıyordum. Bu durumlarla yüzleşmeye başladım. Sıkıntılarla yaşamayı öğrenmeye başladım.

Senem: Bu söylediğiniz şey çok önemli, Tabii muazzam bir ruhsal dönüşüm yaşıyoruz ve Tanrı'nın bereketini alıyoruz üzerimize, ama bu demek değildir ki, her günümüz gülpembe geçiyor. Denenmelerden, sıkıntılardan, acılardan, bu dünyanın dertlerinden soyutlanmış değiliz. Ve bu söylediğiniz çok önemli, O'nun lüftü ile yaşadığımızın zorluklardan geçiyoruz. Etkileyici bir iman hikayesi dinliyorum. Arayanın bulacağını bize açık bir şekilde gösteren bir yaşam öyküsüne tanık oluyoruz. Peki, şimdiki hayatınız nasıl? Tanrı'mız kendini bir an için gösteren

ve sonra yaşamımızda görünmeyen bir Tanrı değil, o yüzden sonrasında nasıl bir ilişkiniz oldu. Biraz bundan bahsedebilir misin?

Uğur: Ben 2003 senesinde memleketime dönüp kendi işyerimi açtım. Yaklaşık 2 sene kadar çalıştım ve sonrasında kapatmak zorunda kaldım. Bu dönemin son altı ayında çok zor zamanlar geçirdim, gerek maddi gerekse manevi olarak zor bir dönemdi. Bu sıkıntı zamanı için aslında Rab'be hamdediyorum, çünkü böyle bir dönemde nasıl yaşamam gerektiğini ve nasıl böyle bir dönemden geçebileceğimi, O'na nasıl güvenmem gerektiğini gösterdi. Sonrasında ise halen çalışmakta olduğum yayıncılık şirketinde çalışmaya başladım. O'nun lütfü altında olmaktan, O'na hizmet eden bir yaşam sürmekten onur duyuyorum.

Senem: Teşekkür ederim, Gerçekten çok etkili bu söyledikleriniz, bu toplumun en ortasından gelip, çok köklü bir gelenekten gelip, yaşayan Tanrı ile paydaşlık içinde olmanız benim için de çok teşvik edici oldu. Paylaştıklarınız için tekrar çok teşekkür ederim.

Uğur: Ben teşekkür ederim.

10. Bölüm

Hasan'ı Aramak

Uğur böyle garip bir seçim nasıl yapabildi? İnsanların özgürce düşünmek ve yaşamak için itibara ve onura sahip olduğunu hissetti. Bir yüzyıl önce Osmanlı döneminde, birçok insan birbirimizi onurlandırmamız ve saymamız konusunda onunla aynı fikirde olurdu.

İstanbul'un doğusunda Adapazarı'nın geniş yeşil ovası uzadır. Uğur, Adapazarı'ndan çok uzakta olmayan Kocaeli'ndeki üniversiteyi kazanacak notu aldı. Modern kentlerin ve otobanların altında muhtemelen dinlemekten zevk alacağı şaşırtıcı bir öykü vardı.

Yüzyıllardır köylüler ılıman iklime sahip ve sulak bu topraklarda sebze, meyve ve çiftlik hayvanları yetiştirirler. Her yıl yetiştirdikleri ürünleri pazarlarda satmak için Adapazarı'na getirirler. 150 yıl önce gezgin çiftçiler, pazarlarda mallarını satmak amacıyla Adapazarı'na yorgun ve aç vardıklarında geceyi geçirecekleri bir yer ararlardı. Bazıları kendilerine yiyecek sıcak bir çorba ve dağın yamacındaki köyden kıvrıla kıvrıla inen uzun yollarda yorgun düşen bedenlerini dinlendirecekleri bir yatak verecek bir arkadaş ya da akrabalarına giderlerdi. Fakat arkadaş ya da akrabası olmayanların bir han bulmaları gerekirdi.

19. yüzyılda Osmanlılar zamanında, Adapazarı vilayetinin bir kısmında Ermeni halkı yaşardı. Çoğunlukla toplumun diğer etnik kesimleriyle barış içinde yaşamlarını sürdürürlerdi. Ancak

sıradışı bir takım gelişmelerle birlikte, aralarında garip düşünceler görülmeye başladı. Adapazarı'nda yaşayan Ermeniler geleneksel olarak Ortodoks Hristiyan kimliğine sahiptiler ve ruhsal olduğu kadar pek çok sosyal meselede de patrik tarafından yönetilirdi. Yüzlerce yıl boyunca, Kutsal Kitap'ta bulunmayan birçok ritüel ve uygulama tapınma biçimlerinin bir parçası haline gelmişti. Bu uygulamalardan biri de Meryem, İsa ve diğer önde gelen azizlerin ikonalarına dua etmektir. Bazı Hristiyanlar bu uygulamayı putperestlik olarak nitelese de, Adapazarı'nda yaşayanlar da dahil, Osmanlı İmparatorluğu'nda yaşayan Hristiyan azınlıklar arasında hâlâ yaygın bir tapınma biçimiydi.

1846'da İstefan adlı Ermeni bir adam, sıtmadan ötürü büyümüş karaciğerini tedavi ettirmek umuduyla Adapazarı'ndan İstanbul'a seyahat ediyordu. Yolu üzerindeki İzmit'te bir handa konakladı. Bunlar otobüs ve trenlerin olmadığı, seyahatin hâlâ atla, arabayla ya da yaya olarak yapıldığı günlerdi; bu nedenle Adapazarı'ndan İstanbul'a ulaşmak tam bir gün sürebiliyordu. O sırada handa iki Protestan misyonerin de kalmakta olduğunu öğrendi; Amerikalılar onun dikkatini çekti. Hastalığını tedavi edecek tıbbi bilgiye sahip olabilecekleri düşüncesiyle salonda onları bulup kendisini tanıttı. Hastalığı için ona tıbbi bir tavsiyede bulunup ayrıca bir de hediye vermek istediler. Bu hediye, yakın zamanda çağdaş Ermenice'ye çevrilmiş bir İncil'di. İstefan minnettarlıkla ve saygıyla hem tıbbi tavsiyeyi dinledi hem de İncil'i kabul etti.

İstanbul'a yaptığı yolculuğun ardından Adapazarı'na geri dönen İstefan, arkadaşlarına ve komşularına kiraathanede İncil'i heyecanla göstermeye başladı. Bazı müşterileri küçük dükkanına uğrayıp Adapazarı'nda görülen türünün ilk örneği olan bu kitap hakkında konuşurlardı. Ermeniler Hristiyan sayılıyor olmalarına rağmen, Kutsal Kitap hakkında neredeyse hiçbir bilgileri yoktu. Çok geçmeden bazı kasabalılar daha fazlasını öğrenmek istediler ve aralarından birini daha fazla kitap ve materyal

bulmak üzere İstanbul'a gönderdiler. Geri döndüğünde istekli bir dinleyici kitlesi onu bekliyordu. Kutsal Kitap'ı ve diğer kitapları dikkatlice okuyup araştırdıktan sonra, bu kişiler reformcu olmaya ve İsa Mesih'i sade bir imanla takip etmeye karar verdiler. Bu karar, anında kilise önderlerinin (ileri gelenlerinin) öfkesini uyandırdı. Osmanlı İmparatorluğu'nun her yerinde Kutsal Kitap'ı kendi başlarına okuyan bu tür adamlara karşı, Ermeni patriği *Büyük Aforoz* mesajı yayınladı. Onun düşüncesine göre Kutsal Kitap okumak ve Ortodoks Kilisesi'nin geleneklerini reddetmek, ihanetle eşdeğerdi. Büyük Aforoz, "Protestan" olan bütün Ermeniler'in toplumdan ve işlerinden uzaklaştırılması anlamına geliyordu.

Goodell, Ermeni Kilisesi'nin diğer imanlılara karşı bir tür Haçlı Seferi başlattığını şu sözlerle ifade eder: "Bu aforoz esasen Ermeni Kilisesi'nin yanlışlıklarını terk eden ve İncil'in gerçeğini benimseyen ilk kişiye yönelikti, ama misyonerlerin öğretilerine kulak veren herkese bir uyarı niteliği taşıyordu. Bunun ilan edilmesi, müjdeci soydaşlarına karşı anında bir Haçlı Seferi'ne girişen Ermeni din görevlileri arasında çok şiddetli bir bağnazlık ve nefret dalgası yarattı. Kürsüleri, en değerli İncil gerçeklerinin ve bunlara inananların kınanmasıyla yankılandı. Patriğin artık insanları hapse atırma ya da adli cezalar verdirme yetkisi yoktu, ancak dinsel mevkiini, misyonerleri onaylayan ya da öğretilerini izleyen herkese kilise yasakları koymak ve yalnızlaştırmak için kullandı."

Büyük Aforoz'un etkisiyle Adapazarı'ndaki Ermeni toplumunda yeni imanlılara karşı büyük bir düşmanlık başladı. Kala-balıklar toplanıp imanlıların kerpiçten evlerini çıplak elleriyle iterek yıktılar. Bunun gibi üç evi yıktıktan sonra, taştan ve ağaçtan yapılmış bir eve geldiler; bu evin kaba aletlerle yıkılamayacağını gördüler. Ev Ermeni ve Türk mahallelerinin tam sınırında bulunuyordu. Durum, ortaya çıkan gürültü nedeniyle pencerelelerinden olayları izleyen Türk kadınların ilgisini çekti. Bazıları şöyle bağırmaya başladı: "Bakın, resimlere tapmıyorlar diye

şunların Protestanlar'a ettiklerine bakın! Biz de resimlere tapmıyoruz. Bundan sonra bize de saldıracaklar.” Dağlardan gelen bir rüzgâr gibi, Türk kadınları sopalara sarılıp örgütlendiler ve kalabalığın üzerine çullanıp onları geri püskürttüler. Ardından kadınların kocaları da silahlarla ortaya çıkıp gözü dönmüş kalabalığı dağıttılar.

Peki yeni imanlılar nereye gidecekti? Kalabalık üç evi yıkmış, dördüncüsüne de saldırmıştı. Kısa zaman için öfkeli kalabalık sakinleşmişti, ama bir fırsatını buldukları zaman saldırımdan çekinmeyeceklerine dair gerçek bir tehdit vardı. Evlerini kaybedenler, can korkusuyla kasabada dolanıp Türk mahallesine sığınmışlardı. Büyük Aforoz'a uygun davranan güruh evlerini yıkmış, mallarını yağmamış, işlerine el koymuş ve onları kanun kaçağı ilan etmişti. Durum umutsuz görünüyordu. O anda hiç şüphe yok ki, bu kişiler kendi soydaşları tarafından reddedilmiş, kiliseden kovulmuş, üstlerindeki kıyafetlerden başka her şeylerini kaybetmiş bir durumdayken Tanrıları'na yalvarmışlardı.

Saldırgan güruh ve yeni imanlılarla ilgili haberler bütün Adapazarı'na çarçabuk yayıldı. Bu adamlar resimlere dua etmeyi red mi etmişler? Birisinde bir İncil varmış ve Kutsal Kitap'ı mı takip ediyorlarmış? Haberler dar sokaklarda ve yoğun caddelerde dolandı ve kiraathanesinin kapısında duran makul görünüşlü bir Türk'e ulaştı. Sigarasından bir nefes çekti ve yere attı. İçinde bir şeyler kıpırdandı, bir tür merak ve merhamet kıvılcımı parladı. Bu konuda bir şey yapabilirdi. Sokaktan bir çocuğu çağırdı ve ona bazı talimatlar verdi: “Git, evsiz Ermeniler'i bul, onları bu hana getir.” Çocuk, genç bacaklarının el verdiğince hızla koştu. Sokaklar adamın mesajını gölgelere taşıdı ve mültecileri dışarı çıkardı. Yorgunluktan tükenmiş, ihtiyatlı, ama son derece minnettar bir biçimde çıkageldiler. Etraflarında duran ya da oturan satıcıların ya da kahvelerini yudumlayan insanların bakışlarını fark etmeden sokaklardan geçtiler. Kereste, alçı ve taştan yapılmış iki katlı eve geldiler. Alt katta kiraathane, üst

katta ise misafirlerin kaldığı oda vardı. Bu yer sonraki birkaç hafta boyunca onların meskeni olacaktı. Bir Türk onları kapıda karşıladı. Ciddi, ama dostça bakıyordu. Onları selamladı ve sonra arkasını dönüp kendi mütevazı yerini gösterdi. Daha sonra bir an duraksadı ve, “Aa, evet, benim adım Hasan” dedi.

Hamlin, Hasan’ın karakteri hakkında şöyle demiştir:

Hristiyanların putperestlik nedeniyle zulüm görmesi onu şaşırttı, onlara sığınacak bir yer verdi, birkaç hafta boyunca onların isteklerini yerine getirdi ve bunu bir kuruş bir beklenti veya arzu için yapmadı. Egemen milletin bir mensubu olarak, kendi yerini dışarıdan gelecek saldırılara karşı koruyabilirdi. Ona sığınanlar, dışarı çıkmadıkları sürece bu yerde güvendedildiler. Gecenin karanlığında, temkinli davranarak bazı dostlarını ziyaret edebiliyorlardı. Davaları devlet nezlinde bir karara bağlanana kadar, sığınmacıların tüm ihtiyaçlarını günlüğü 12 kuruş karşılığında karşılamak konusunda anlaştı.⁹

Yardım teklif etmek üzere, İstanbul’dan yabancı bir Hristiyan onları ziyarete geldi. İlk olarak Adapazarı’nın Türk mahallesine gitti ve Hasan’ın hanını bulmak için dar sokaklardan hızlı hızlı ilerledi. Hasan uzun ince yapılı olan yabancıyı hoş karşılayıp ona bir fincan kahve ikram etti. Ermeni sığınmacılar yabancıyla bir araya gelip hep birlikte durumlarını tartışmaya başladılar; onlara yaşaması için güvenli bir yer veren Hasan’a olan minnettarlıklarından da bahsettiler. Onun cana yakın, Anadolu’ya has misafirperverliği karşısında kendilerini ona karşı minnettar hissetiler. Gecenin karanlığında çıkıp, İzmit’ten gelen İncil’e iman eden Ermenileri, yabancı misafirle birlikte ziyaret etmeyi planladılar. Birkaç ay önce Adapazarı’na İncil’i ilk getirmiş olan İstefan da onlara orada katılacaktı. Hasan’ın hanında

⁹ Hamlin, 140.

kalan sığınmacılar Tanrı'nın yardımı için ve o gece gerçekleşecek olan toplantı için dua ettiler.

Elektriğin henüz olmadığı o zamanlarda, köyler ve kasabalar güneşin batmasıyla birlikte hemen kalın bir karanlık tabakasıyla örtülüyorlardı. Bekçiler kasabanın içlerine doğru dağılıp kasabada asayiş sağlardı; halk akşam saat 8 veya 9'da inzivaya çekilirdi; o saatten sonra çok az kişi dışarı çıkardı. Yabancı konuk, Türk ve Ermeni mahallesi arasındaki sınıra doğru sessizce ilerledi; orada bir Ermeni'nin evinde gizlice toplanmış yirmi kişiden fazla Protestan'la bir araya geldi. Onun varlığının Adapazarı'ndaki Ermeni topluluğu tarafından bilindiği ve ona karşı bir tür ayaklanma hareketinin planladığı konusunda onu ciddi şekilde uyaran İstefan da oradaydı. Bu yüzden kenti mümkün olan en kısa sürede terk etmesi gerekiyordu.

Ayaklanma hazırlığının haberi Hasan'ın kulağına kadar ulaştı. Bunun üzerine yabancı misafir ve kendisi için, atları ve küçük bir grup muhafızı hazırladı. Hasan daha sonra misafirini bir kenara çekip ona şu açıklamayı yaptı: "Saat üçte kalkıp buradan ayrılacağız. Kalabalık bir grup sana saldırmayı ve zarar vermeyi planlıyor. Ben ve muhafızlar kent boyunca sana eşlik edeceğiz, böylece sana zarar veremeyecekler. Başları daha büyük bir belaya girmesin diye size veya bize saldırmazalar iyi olur. Şimdilik biraz dinlenin."

Sabah saat üçe doğru tanyeri ağarmaya başlamıştı, ancak gökyüzünde yıldızlar halen daha açıkça görülebiliyordu. O korkunç gerçeğe yüzleştiler. Hanın hemen altındaki sokaklarda yüzlerce kişiden oluşan kalabalık gözdağı vermek, hatta öldürmek üzere çiftçi aletleri, çapa ve küreklerle silahlanmış olarak bir araya gelmişti. Yabancı misafir üstünü giyip, Hasan ve onunla birlikte olan altı Türk muhafıza katılmak üzere acele etti. Düşmanlık sergileyen kalabalık karşısında sayıca az olmalarına rağmen, altı Türk muhafız caydırıcı bir duruş sergiliyordu. Her birinin bir seksen üzerinde boyu, kaslı yapıları ve tepeden tırnağa kadar silahları ve bıçakları vardı. Hasan sağ elinde kalın bir

sopa tutuyordu. Yabancı misafiri dışarıda bekleyen öfkeli kalabalığa karşı güvenle koruyabilmek için onun etrafını tamamıyla sardılar. Hasan sesini yükselterek hizmetçilerinden birine, “Kapıyı açın!” diye bağırdı. Hasan, insanlara kenara doğru çekilmeleri için bağırırken, bir grup atlı da zorlukla kalabalığın içine hızla girdi. Sabahın ilk ışıklarında görebildikleri kadarıyla, kalabalıktaki adamların her an vurmaya hazır oldukları yüzlerinden okunuyordu. Ancak muhafızların görünüşleri ve Türk komşularının karşı gelme olasılığı kalabalığın bir şey yapmasına engel oldu.

Kalabalığı yavaşça yarmaya başladılar; kalabalık heybetli atların ve binicilerin önünden isteksizce kenara çekildi. Aniden biri yabancıya bindiği atın önüne doğru tükürdü. Bunu diğerlerinin tükürmesi ve açık açık aşağılamaları izledi. Buna karşılık Türk muhafızlar onlara küfredip vurmakla tehdit etmeye başladılar, ancak misyoner en ufak bir kıvılcımın çatışmayı doğurmaması için onları sükûnetlerini korumaları yönünde telkin etti.

Öykü şöyle devam eder: En sonunda kalabalığı sıyrıp geçtik ve rahat bir nefes aldık. Sabahın o tatlı saf esintisi sanki Tanrı’dan gelen özel bir lütuf gibiydi. Hasan’a döndüm ve ona, “Sen benim yaşamımı kurtardın, zorda kaldığında Rab de senin yaşamını esirgesin” dedim. Hasan, “Kuzum, sen bu alçakları bilmezsin” dedi. “Bu engebelerin berisinde uzanıp seni bekliyorlardır; seninle birlikte nehre kadar gelebilirim.” Yol boyunca uzanan doğal bentler kalın ve karmakarışık ve her kötü niyete imkân veren bir ortam oluşturuyorlardı, ancak hiç kimseyi göremedik.

Nehre vardığımızda bana, “Açık bir görüşe sahipsin ve güvenliğin için bu at yeterli. Seni Allah’a emanet ediyorum” dedi. Bu söz, vedalaşırken söylenen hoş ve geleneksel bir değimdi. Sonra ayrıldık.

Kent dışına vardıklarında birbirlerinden ayrılırken, yabancı her durumda ona yardımcı olduğu için bir hediye vermeyi teklif etti. Hasan ellerini yukarıya kaldırarak, “Hayır, kesinlikle ol-

maz” dedi. Hasan’ın verdiği bu tepki karşısında önce kafası karışmıştı ama daha sonra düşünüp şöyle yazdı: “Misafiriydım ve onun himayesindeydim. Onunla birlikte yemek yemiştik. Zulüm gören kişinin himaye edilmesi görevini üstleniyordu ve onun aklında bu bir tür hürmet ve misafirperverlik gereği idi. Daha sonra, ona onun hoşuna gidecek, beni anımsatacak sevinçle kabul ettiği bir hediye gönderdim. Doğuda misafirperverlik görevi, en kutsal değerler arasındadır.”

Bu zor ve gergin zamanın üzerinden yıllar geçti, Büyük Aforoz’un yarattığı düşmanlık giderek hafiflemeye başladı. Zamanla Ermeni Müjdecî kilisesi doğru karakterini ve barışçıl niyetini kanıtlayarak toplumun beğenisini kazandı. Sonunda Adapazarı’nda bir Ermeni Protestan Kilisesi kuruldu. Yabancı misyoner, dostlarını ve kentteki son gelişmeleri görmek üzere oraya bir ziyarette bulunmaya karar verdi. Adapazarı’nı ziyaret etmişken yapması gereken bir iş vardı: Eski dostu ve koruyucusu Hasan’ı bulmak üzere kentin Türk mahallesine doğru yola çıkmak. Hasan’ı çok daha kötü zamanlarda öfkeli kalabalıklarla karşılaştıkları tanıdık sokaklarda aramaya başladı. Tekrar bir araya geldiklerinde görünürde her ikisi de yaşlı olmalarına rağmen kolayca birbirlerini tanıdılar. Birbirlerini kucakladılar ve gece yarısı düşmanca tavır sergileyen kalabalıktan kaçışlarıyla ilgili anılarını mutlulukla yad ettiler. Hemen sonra çantasına uzandı, bir şeyler arandı ve küçük bir hediye çıkardı.

Hasan hediyeye bakıp, “Bu ne?” dedi.

Yabancı misafir, “Bundan sonraki yaşamımda, benim için yaptıklarını ne ben ne de dostlarım kesinlikle unutmayacağız. New York’taki yakın dostlarımdan biri sana bu hediyeyi gönderdi. Bunu onun yerine sana veriyorum. Gerçekten bunu almalısın” dedi.

Hasan son derece şaşırıldı ve memnun kaldı. Ne var ki, bu ona anlaşılmaz gelmişti. Bir yabancıнын, kendisinin konukseverlik gereği olarak gördüğü bir eylemle bu kadar ilgilenmesi ona anlaşılmaz gelmişti.

Hasan yüz elli yıl önce Adapazarı'nda yaşadı. Acaba çocukları, torunları var mıydı? Torunları halen Adapazarı'nda veya civarında yaşıyorlar mıydı? Bunu bilmek belki de ilginç olabilirdi. Ama daha ilginç olanı, Hasan gibi insanların günümüzde de var olup olmadığını bilmek olurdu. Kendilerininkinden farklı bir geçmişe ve inanca sahip olan bir misafirin veya sığınmacının yaşamına bu denli değer veren insanlar bulabilir miyiz? Hasan'ın hanında kendine güvenli bir yer bulan bu insanlar Müslüman değillerdi. Kendi dindaşları açısından da iyi birer Hristiyan değillerdi. Kutsal Kitap'ı okuyup kendi başlarına yorumladıkları için aforoz edildiler. Bu yönde karar verdikleri için kendi milletinden ve dininden olanlar tarafından hor görülüp yaşamları tehdit edilirken, samimi bir Müslüman onlara saygı duyup yaşamlarını kurtarmak için yardım etti.

Hasan'ın misafirlere ve sığınmacılara gösterdiği nezaket, 3 Kasım 1839'da Osmanlı tarafından hazırlanıp 18 Şubat 1850'de Gülhane'de yayınlanan Hatt-ı Şerif'in (Padişah Yazısı) ruhunu yansıtmaktadır.

Tanzimat Fermanı'ndaki odak nokta, Sultan Abdülmecit'in *tüm vatandaşların, yaşamlarını ve mallarını dini fark gözetmeksizin garanti altına almış* olmasıdır. Tanzimat Fermanı'yla birlikte, "Gayrimüslim halka dini özgürlükler verildi, Müslüman din görevlilerinin sosyal yaşam ve yargıyla ilgili yetkileri feshe-dildi, tüm uyruk ve inançlar arasında eşitlik ilan edildi, din değiştirenlere karşı uygulanan zulüm ve cezalandırma kaldırıldı, gayrimüslimler devlet memurluğuna kabul edildi ve kendilerine devlet şurasına temsilci gönderme hakkı verildi, yabancılara taşınmaz alma hakkı doğdu, devlete bağlı okulların açılmasına izin verildi, yasalar kanunlaştırdı, mali sistemde ve bunun yönetiminde reform yapıldı ve diğer sosyal konularda gelişimler başlatılması teklif edildi."¹⁰

¹⁰ George Ripley And Charles A. Dana, *American Cyclopaedia* v.5, (New York: D. Appleton and Co., 1873).

Gülhane Hatt-ı Şerif-i’den yapılan bazı alıntılar aşağıdaki gibidir:

...Osmanlı İmparatorluğu’nu oluşturan bölgelere ulaşmak ve iyi bir yönetimden yararlanmak için yeni kurumlar başlatmayı tavsiye ederiz. Bu kurumlar esasen şu konulara ilgili olacaktır:

1. Tebaamızın canı, onuru ve malının güvenliği kusursuz bir şekilde temin edilecek.
2. Vergi sisteminin kurulması ve toplanması için düzenli bir yöntem oluşturulacak.
3. Askere alma, orduyu toplama ve askerlik hizmet süresi konularında düzenli bir yöntem belirlenecek.

Gerçekte yaşam ve onur, varlığın en değerli bereketleri değil midir? Nasıl bir adam, şiddetten ne kadar nefret ederse etsin, yaşamı ve onuru tehlikeye düştüğü zaman, şiddete başvurmaktan ve devlete ve ülkesine zarar vermekten kaçınılabilir? Eğer, bunun tersine, bu bakımdan kusursuz bir güvenlik içindeyse, sadakatini unutmayacak ve bütün eylemleriyle ülkesinin ve vatandaşlarının refahına katkıda bulunacaktır.

Hiç kimsenin, kim olursa olsun bir başkasının onuruna dil uzatmaya hakkı yoktur.

Her insan, hiç kimsenin engellemesi olmadan her türlü mala sahip olma ve onu satma hakkına tam bir özgürlükle sahiptir.

Bu imparatorluk kararları hangi dinden ya da mezhepten olsun, bütün tebaalar için geçerlidir ve hiç istisnasız hepsine uygulanır.

Kusursuz bir asayiş, yaşamızın mukaddes metinlerinin buyurduğu gibi, yaşamları, onurları ve mallarının güvenliği için imparatorluk vatandaşlarına bizim tarafımızdan bahşedilir.”¹¹

19. yüzyılın ortalarında Padişah tarafından buna benzer birçok ferman yayınlandı. Sevgili dostumuz Hasan bu fermanları ve bildirileri asla okumadı, ama eğer Adapazarı’ndaki mütevazı kıraathanede oturup da kendisiyle o gergin günlerde yaptıkları hakkında konuşsaydık, bize şöyle bir karşılık vermez miydi: “Gerçekte yaşam ve onur, varlığın en değerli bereketleri değil midir?”

¹¹ Hamlin, *Among the Turks*, 49-52.

11. Bölüm

Bu Garip Yabancılar Kimdi?

1 830'da Atlantik'in ötesinde küçük bir grup Osmanlı İmparatorluğu'na yerleşmekten söz etmeye başladı. Bunların niyeti neydi? Orada yaşayan Rum ve Ermeni vatandaşlara kendi dillerinde yazılmış Kutsal Kitap'ı tanıtmak ve böylece Mesih'in yolunu doğru biçimde izlemelerini sağlamaktı. Aynı zamanda Müslümanlarla da özgürce konuşmak ve İsa Mesih'in iyi haberini onlara da açıkça anlatmak istiyorlardı.

İstanbul'a ilk yerleşen William Goodell'di. Onu kısa süre içinde başkaları izledi. Bunlardan biri Türkiye'de otuz yılını geçirecek olan Cyrus Hamlin'di. Peki, burada yaşayan Rum, Ermeni ve Rus toplumları ilk Protestan misyonerleri nasıl karşıladı? Cyrus Hamlin bizi aydınlatan iki olaydan bahseder:

İlkinde Ermeni patriğinin müjdecî Hristiyan hareketini tamamen söndürmek için nasıl işe koyulduğunu öğrenir. Patrik, birlikte dua eden ve birbirlerinin imanını teşvik eden küçük bir gayri resmi grubun önderlerinden birini tutuklatır. Bu önderi zindana atar. Dahası yarım düzine insanı sürgüne gönderir, daha fazlası işlerini kaybeder ve topluluklarından kovulurlar. İkinci bir olayda, Rusya'dan gelen bir Ermeni, müjdecîlerle arkadaş olur, ancak bir gün Rus büyükelçisi De Boutinev'in emriyle yakalanır ve Sibiry'a sürgün edilir. Büyükelçiyle yaptığı bir görüşmede, yaşlı bir müjdecî arkadaşlarının aniden sınır dışı edilmesinin nedenini sorar. Büyükelçi Boutinev şöyle

karşılık verir: “Sizin resmi kişiliğinizi ve yardımsever niyetlerinizi takdir etmekle beraber, şunu iyi bilmelisiniz ki, efendim imparator hazretleri Protestanlığın Türk topraklarına ayak basmasına asla izin vermeyecektir!” Hamlin şöyle yazar: “Bunun üzerine ayağa kalkan ve elçiyi başıyla selamlayan müjdeci şöyle karşılık verir: “Ekselansları, benim Efendim olan Mesih’in Krallığı, nereye ayak basıp basmayacağını Ruslar’ın imparatoruna asla sormayacaktır!”¹²

Müjdecilere duyulan derin güvensizlik yalnız Ermeni Kilisesi ile sınırlı değildi. Hamlin şöyle der: “Rum Ortodoks Kilisesi de ‘bu sahte elçilerle’ ilişki kuran, onlardan kitap alan ve okuyan herkesi aforozla tehdit ederek gümbürdemeye başladı. İslam Halifesi de onun bu gürültüsüne katılıp gösterişli ve ağırbaşlı bir ferman yayınlayarak canavarların içlerine girmesini engellemeleri için Hristiyan çobanların sürülerine göz kulak olmasını buyurdu. Daha önce Rum, Ermeni ve Müslüman cemaatleri, birkaç sessiz adamın etkisine karşı Ortodoksluğu güvenmeye almak adına ne zaman bir araya gelmişlerdi?”¹³

Bu sessiz adamlar kimdi? Bazen onlara “Protestan” denirdi, ama Protestanlar’ın kim oldukları çok da açık değildi. 19. yüzyılda İstanbul’da yaşayan yabancı bir Hristiyan olan William Goodell’in biyografisinde şu öykü yer alır:

Bu yolculukta misyonerlerin öğretileri neticesinde gerçek Hristiyanlığı benimsemiş olanların dolu yaşamlarının Müslümanların bile zihninde bıraktığı etkiyi gösteren bir olay cereyan etti. Bu etki, yozlaşmış kiliselere bağlı insanların geleneksel tapınmaları ve gündelik yaşamlarıyla bıraktıklarının tam tersidir. Dr. Goodell ve yanındakiler geceyi yol üzerindeki bir kahvehanede geçirmeye mecbur kalmıştı. Sabah olunca kendilerini

¹² A.g.e., 34.

¹³ A.g.e., 37.

Türkler'den oluşan gürültülü bir kalabalığın ortasında buldular, çünkü emeklilerin gidecekleri başka bir yer yoktu. Bu kalabalığın ortasında her zamanki tapınmalarını yapmanın iyi olup olmayacağını sormaya başladılar. Dr. Goodell şöyle dedi: “Bir Müslüman, nerede olursa olsun zamanı geldiğinde namazını kılmaktan çekinmez. Biz neden çekinelim?” Bunun ardından Kutsal Yazılar'dan bir bölüm sesli okundu ve Dr. Goodell dua etmek için diz çöktü. Henüz yeni başlamıştı ki, Türkler konuşmayı bıraktı. İngilizce dua etmeyi bırakıp Türkçe dua etmeye başladı. Tanrı'nın kendilerini korumasını ve kutsamasını diledi, ülke insanları ve özellikle kahvehanede olanlar için dünyasal ve ruhsal bereket gelmesi için yalvardı, İsa Mesih'in adıyla günahlarının bağışlanmasını diledi. Duasını bitirdiğinde, kahvehane-nin her köşesindeki Müslümanlardan yürekten bir “Amin!” sesi yükseldi. Topluluk dizlerinin üstünden doğrulduğu zaman, Türkler etraflarında toplandı ve onlara kim olduklarını sormaya başladı. “Siz Protestan mısınız?” diye sordular. Dr. Goodell “Protestanlar kimdir?” diye sordu. Onlardan birisi, “Onlar yalan söylemez” diye karşılık verdi. Bir başkası “Kimseyi aldatmazlar” dedi. “Yalnız Kutsal Kitap'a inanır ve onun buyurduğu gibi yaşarlar” diye ekledi bir üçüncüsü. Bunun üzerine “Evet,” dedi Dr. Goodell, “Biz Protestanınız.”¹⁴

1839'da Sultan Mahmud öldü ve günler sonra İbrahim Paşa yeni kurduğu donanmanın kontrolünü ele geçirdi. Ölümünün yarattığı kargaşa, Rusya'nın saldırı tehdidi ve donanmanın kaybedilmesi, dikkatleri 1840 yılında İstanbul Bebek'te bir

¹⁴ Prime, E. D. G., *Forty Years in the Turkish Empire*, (New York: Robert Carter and Brothers, 1877), 409.

okulda, öğretmen ve pastörlere Kutsal Kitap eğitimi vermeye başlayan küçük Protestan grubun faaliyetlerinden uzağa çevirdi. Ermeni Patriği bu girişime hoşgörü göstermedi ve oğullarını okuldan almamaları halinde öğrencilerin ailelerini hapse atmakla tehdit etti. Çekişmeden kaçınmak isteyen okul müdürü, bütün öğrencileri uzaklaştırdı. Onları kendi adına Patriğe gönderdi ve ona saygılarını ilettiler; onun halkına, özellikle de gençlere yardımcı olmak istediğini, ama bunu zor kullanarak yapmadığını bildirdi. Patrik, belki de bu iyi niyet gösterisi karşısında utanıp tavrını yumuşattı ve böylece okul üç haftalık bir aranın ardından tekrar açılabilirdi.

Cizvit Katolikler'in başarısı karşısında Ermeni Patriği düşmanca bir tavır alır ve 1828'de Katolikliğe dönmüş 10.000 Ermeni'yi Anadolu'nun içlerine yerleştirir. Cizvitler ve Katolik Kilisesi, imparatorluk içerisinde daha fazla dini hoşgörü talep ederek Osmanlı Sultanı'na başvururlar. Osmanlı şariat düzeni Şeyh-ül İslam'ın bir ferman yayınlaması için zemin sağladı. Bu fermanın 25. fıkrasında hakkında yapılan bir yorumda şu görüşlere yer verilmektedir:

Meryem Oğlu İsa, Beytlehem Cahhm'da (sığır pazarı) doğdu. Amram ve Anna'nın kızı Meryem, Zekeriya Vaftizci Yahya gibi Süleyman soyundan Yahuda oymağındandı.

Allah ona büyük mucizeler yapma gücü verdi. Cüzamlıların iyileştirdi, körlerin gözünü açtı, ölüleri diriltti, su üstünde yürüdü ve hatta kilden yapılma bir kuşa nefesiyle can verdi. Açlık, elem ve ateşli dualar ortasında, onun ve havarilerinin önüne gökten beyaz örtülü bir sofranın indi ve beş ekmek ve bir balık aldılar... Bu ulusların Mesih'i, yaptığı birçok harikalarla elçiliğini kanıtladı. Sade görünümü, alçakgönüllü tutumu, fedakârane yaşamı, kurallarının hikmeti, ahlâkının saflığı insanlı-

ğın ötesindeydi. Bu nedenle mukaddes ve görkemli Ruhullah, yani Allah'ın Ruhu adıyla bilinir.

Ancak yozlamış ve sapmış Yahudiler ona zulmettiler, onu öldürmek istediler. Yahuda tarafından ihanet edilen ve düşmanlarının öfkesine teslim edilmeye hazırlanan İsa göğes alındı ve hain elçi, Efendisi'nin görünümüne büründürülüp Mesih sanılarak çarmıhta bu doğaüstü adam, büyük aziz, görkemli peygamber için hazırlanan bütün rezaletin cezasını çekti. Böylece Hanok, Hıdır, İlyas ve İsa Mesih ölmeden göğes alınma şerefine nail olan dört peygamberdir. Ama birçok imam, İsa Mesih'in on iki havarisine önceden bildirdiği gibi gerçekte öldüğüne, dirildiğine, göğes alındığına ve havarilerine Allah'ın sözünü bütün dünya halklarına vaaz etme görevi verdiğine inanır.¹⁵

Bir kez daha İslami Osmanlı İmparatorluğu halklar ve dinler arasında adilane bir kültür yaratmak için harekete geçmişti.

Bu dönemde, imanlılardan biri bir akşamı zeki bir Müslüman önder olan Halim Efendi'nin evinde geçirir. Halim Efendi'yle geçirdiği akşamı şu sözlerle anlatır:

Akşam ilerlerken kapıyı kapattı ve bana şöyle sordu: “Mesih kim? O'nun hakkında ne düşünüyorsun?” O'nun insan tabiatına sahip olduğunu söyledim: “Başka bir deyişle insandı, çünkü insani ilişkileri vardı, insani eylemler yaptı ve insani acılar çekti. Bir oğuldu, kardeşti, komşuydu, efendiydi, arkadaştı; yürüdü, konuştu, yedi, içti, öğrendi ve mesleğini yaptı; acıktı, susadı, yoruldu, kederlendi, sevindi vs... O'nun aynı zamanda ilahi bir tabiatı vardı ya da O Tanrı'ydı, çünkü Tan-

¹⁵ Hamlin, *Among the Turks*, 75.

rı'nın işlerini yaptı, Tanrı'yla eşit olduğunu iddia etti ve iddialarını mucizelerle tamamen kanıtladı.” Bunun üzerine elimi tuttu ve öptü. Daha önce bir Ermeni, Rum ya da Frenk'in ağzından böyle bir cevap duymadığını söyledi; bu cevabın kesinlikle kendi düşüncesini ifade ettiğini ve Mesih'in çok yüce bir kişi olması gerektiğini ve tabiri caizse tanrısal olduğunu söyledi. Bu ülkedeki Hristiyanlar hakkındaki sözleri üzerine ona, bu kişileri Hristiyan olarak adlandırmaması gerektiğini söyledim; onlara başka her şey diyebileceğini, ama Hristiyan sözcüğünün uygun olmayacağını anlattım. Hristiyanlığı bu insanların işlerine ya da törenlerine bakarak yargılamamalıydı; onlar İncil'i terk etmiş ve onun yerine Hristiyanlıkla ilgili olmayan başka şeyleri benimsemişlerdi. Bu noktada tekrar elimi tuttu ve sözlerimin doğru olduğuna şهادet etti.¹⁶

¹⁶ Prime, *Forty Years*, 188.

12. Bölüm

21. Yüzyılın Garip Yabancıları

Hattı-Şerif şu düşündürücü soruyu sorar: “Şiddetten ne kadar nefret ederse etsin, hangi adam yaşamı ve onuru tehlikeye girdiğinde şiddette başvurmaktan ve dolayısıyla devletine ve ülkesine zarar vermekten geri durabilir?” Hancı Hasan’ın yaşadığı dünyadan ı ışık hızıyla yüzyıl ileriye gidelim. Bütün hayatı boyunca bildiği, büyük İstanbul şehrinden dünyanın büyük bir bölümünü idare etmiş olan Osmanlı İmparatorluğu ikinci kuşak torunlarının günlerinde sona erecekti. Bu bağlamda eski Avrupa imparatorluklarının dünyası yeni yüzyılın şafağında sona erdi. Rusya’da Çar, Marx ve Lenin’in başını çektiği komünist güçler tarafından alaşağı edildi. Britanya İmparatorluğu ise Birinci Dünya Savaşı’ndan güçbela kurtuldu, ancak İkinci Dünya Savaşı’nda dağıldı. 20. yüzyıl boyunca Afrika ve Asya’daki Fransız ve Alman kolonileri bağımsızlıklarını ilan edip koloni sonrası dönemin kapılarını açtılar. 1453’ten beri İstanbul’daki tahttan ülkeyi yöneten Osmanlılığı Sultanlığı 1922’de son buldu.

Yeni Türkiye Cumhuriyeti’nde İslami kurallar artık kitlelere egemen olmayacaktı. Atatürk, Avrupa modellerine dayalı seküler bir medeni hukuk sistemi temelinde yürütülen eğitim ve yönetim yoluyla aydınlanma sağlamayı umuyordu. Eğitim yoluyla ileri giden bir medeniyet olma şansını yakaladığı takdirde sanayileşmiş ve zeki bir Türk ulusunun dünyanın ileri gelen ülkeleri arasında yer alacağına yürekten inanıyordu. İslam,

Türkler'in yaşamında hâlâ rol almaya devam edecekti; fakat farklı bir biçimde. Atatürk, “‘tekke ve zaviyeleri kapattırdı, dini kıyafetlerin giyilmesini yasakladı ve insanların zihnine yerleşen batıl inançlara karşı savaş açtı.’ Dini otorite üzerine Luther’in yaptığıyla kıyaslanabilecek bir hamle yaparak, Kur’an’ın Türkçeye çevrilmesini emretti. Böylece sıradan halkın İslam alimlerinin yorumlarına dayanmak yerine Kur’an’ı kendi başlarına okuyup anlamalarını istedi.”¹⁷

İlahiyatçı yazar Yaşar Nuri Öztürk, Kur’an’ı günümüz Türkçesine çevirdi ve laik Türk devletiyle uyumlu, çağdaş bir İslam anlayışını savunan bir dizi kitap yazdı. *Allah İle Aldatmak* adlı kitabında Öztürk, çağdaş Türk toplumunun büyük bir kesiminin fikirlerini ve kaygılarını ortaya koyar. 20. yüzyıl sonları ve 21. yüzyıl başlarında daha laik bir altyapıdan gelen pek çok Türk’ün düşüncesini paylaşır ve Türkiye’yi yok etmek için içte ve dışta tehlikeli güçlerin iş başında olduğuna inanır. Onun görüşüne göre; içsel ve dışsal güçler İslam’ı destekleyerek, laikliğin altını oymayı ve Hristiyanlığı en nihayetinde Türkiye ve Orta Doğu’da yeniden tesis etmeyi hedeflemektedirler. Öztürk sadece Kemalistler’in değil, pek çok Müslüman’ın da korkusunu ifade eder. Bu insanlar Batı (yani Hristiyan) hakimiyetinden ve dinlerinin değiştirilmesi girişimlerinden korkmaktadır.

Bu komploya kanıt olarak Öztürk, dinlerarası diyalog girişimlerini büyüteç altına alır. Öztürk şöyle devam eder: “Kıscası İstanbul, ‘Dinler arası Diyalog’ ve ‘Barış ve Hoşgörü Konferansı’ gibi cilalı pankartlar altında patrikhane ‘ekümenik’ yapılmak üzere hazırlanıyor. Uluslararası Haçlı kurmaylarca kotarılan bir, ‘Müslüman-Türk yurdunu, Hristiyanlaştırma’ faaliyetleriyle karşı karşıyayız.”¹⁸

¹⁷ Stephen Kinzer, *Crescent and Star*, (New York: Farrar, Straus and Giroux, 2002), 62.

¹⁸ A.g.e., 280.

Türkiye Diyanet İşleri Başkanlığı ayrıca misyoner faaliyetleri hakkında kaleme alınmış pek çok düşünce yayınladı. Ekim 1999'da Elazığ Müftüsü Dr. Fikret Karaman "Misyoner Hareketlerinin Dünü ve Bugünü" adıyla hazırladığı ayrıntılı misyonerlik araştırmasını yayınladı. Öztürk gibi, o da Hristiyanların faaliyetlerinde büyük bir tehlike görmektedir: İşte Hristiyan kilisesinin misyonu bu emirden kaynaklanmaktadır. Bu inancın uzantısı olarak Hristiyan misyonerlerin hareketleri sadece soyut bir alan ile sınırlı kalmamış; çoğu zaman askerî, ekonomik ve hatta kültürel sömürgecilik faaliyetleriyle birleşmiştir.¹⁹

Fikret Karaman şimdi de şüphelileri asker, doktor, öğretmen, barış gönüllüsü olarak belirler. Madem Misyon hizmetlerini ekonomiyle bağdaştırıyor, o zaman doktor ve öğretmenlerden ne istiyor? Peki ya McDonald's, BP ve Starbucks şirketlerinden de şüpheleniyor mu? Misyonerler bu ya da benzeri dekorların ardında Hristiyan imparatorluğunu yaymak amacıyla gizlice çalışıyorlar mı?

Karaman, İncil'de Mesih İsa'nın açıkça ve defalarca öğrencilerine bütün dünyaya gidip Müjde'yi duyurmalarını buyurduğunu söylemekte haklıdır. Ama Müjde'yi tüm dünyaya vaaz etmeyi Batı emperyalizmi ile eşitlediği zaman mantık hatası yapmaktadır.

20. yüzyılın sonları ve 21. yüzyılın başlarında Türkiye'de ulusal ve yerel medyada misyonerlik konusuna odaklanan sayısız makale ve program yayınlandı. Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu da dini özgürlüklere izin veren, ancak misyoner faaliyetler hakkında şüphe uyandıran ilginç bir yorum yaptı:

¹⁹ Fikret Karaman, "Misyoner Hareketlerinin Dünü ve Bugünü", *Diyanet Aylık Dergi*, Ekim 1999, <http://www.diyanet.gov.tr/turkish/DIYANET/ekm99/gundem2.htm>.

CNN Türk'te önceki gün "Eğrisi Doğrusu" programına katılan (Bardakoğlu), din özgürlüğüne ve insanın dinini anlatmasına sonuna kadar destek verdiklerini söyledi. Bardakoğlu, "Ama misyonerlik konusu biraz farklı bir çizgide yürüyor. Uluslararası stratejilerin, uluslararası hesapların aracı haline gelmiş durumda. Bir dinin uluslararası politikaların aracı haline gelmesi, o dinin kendisine ihanettir. Dinlerin uluslararası stratejilerin aracı haline gelmesini doğru bulmuyorum" dedi. "Bir ateist kendi inancını yaşayabilmeli" diyen Bardakoğlu, iftira atmamak şartıyla bir Hristiyan'ın dinini yayımlarla ve sözlerle istediği gibi anlatabileceğini bildirdi.²⁰

Milli Eğitim Bakanlığı da yayınladığı 'Cumhuriyet Devrimlerinin Tarihi ve Atatürkçülük' adlı kitapta misyonerlik faaliyetlerine ilişkin cümlelere yer vererek kendi düşüncesini ortaya koyar.²¹

Misyonerlik faaliyetleri konusundaki diğer materyallerin çoğu gibi, bu makalede de Hristiyanlığı İsa'yı izleyen küresel bir ruhsal hareketten, jeopolitik emperyalist kampanyaya doğru mantıksız sıçramalar yapar. Misyon faaliyetlerini siyasetle ilişkilendirmek için makalede İlker Çınar'ın sözlerinden alıntı yapılır.

Çınar, Türkiye'de Hristiyanlaştırma faaliyetinin toplumda rahatsızlık ve bölünme tohumları atmak için yapılan siyasî bir uğraştan başka bir şey olmadığını gördüğünde şaşkına uğradığını ve İslam'a dönmesine yol açan başlıca sebebin bu olduğunu söyler.

²⁰ "Yegâne din' krizi", *Milliyet*. 26-6-2005,

<http://www.milliyet.com.tr/2005/06/26/siyaset/asiy.html>.

²¹ Bob Unruh, "Textbook: Missionaries 'Destroy' National Values", *WND*, 24-12-2008, <http://www.wnd.com/?pageId=84450>.

Açıklama, misyonerlerin Sünniler’le Aleviler’i karşı karşıya getirip; Hristiyanlığı yaymaya çalıştıklarını söyleyen ordu raporunu çağırıştırır.

Geniş bir medya mensubunun ilgisini üzerine çeken eski “misyoner” Çınar, Arap ve Kürt kökenli Müslümanların yoğun olarak yaşadığı bölgelerde binlerce gencin misyonerler tarafından Hristiyanlaştırıldığını üzümlere itiraf etti.²²

Böylece din ve siyasetin önde gelen birçok isminin ön ayak olduğu sosyal ve psikolojik Hristiyan karşıtı atmosfer, masum Türk vatandaşlarına karşı şiddetli saldırı potansiyelini önemli ölçüde arttırdı.

Son zamanlarda Hristiyanlara karşı şüphe ve şiddetin en canlı örneklerinden biri Kadıköy, İstanbul’da gerçekleşti. Öfkeli genç bir adam, İsmail Aydın adındaki bir Türk Hristiyan’ın boğazına bıçak dayayıp onu tehdit etti. Başını bir Türk bayrağıyla örtüp onu öpmesini istedi. Bunun üzerine Aydın, “Bu benim de bayrağım, ben Türküm” diye bağırdı. Fakat adam ona küfretti ve tehditlerine devam ederek artık Hristiyan inancını insanlara paylaşmaktan vazgeçmesini istedi.

Bilgisizlik, şüphe, alay ve düpedüz zulüm karşısında Necati ve Uğur gibi insanlar İsa’ya iman etmeye ve O’nu başkalarına anlatmaya devam ettiler.

²² Sa’ad Abdul Majid, “Religious Education to Counter Proselytizing in Turkey”, *Islam Online*, 6-2-2005, http://www.christianaggression.org/item_display.php?type=NEWS&id=1107708610

13. Bölüm

Almanya'dan Ayrılış

Dünyada çok az yer, Almanya'nın yaz aylarında olduğu kadar yemyeşildir; yeşillik sanki her yerden fışkırır. 1961'de Almanlar hâlâ İkinci Dünya Savaşı'nın ülkede yarattığı tahribatları onarmaya çalışıyorlardı. Tam o sıralar Mindelheim, Baverya'daki bir ailenin bir oğlu doğdu; adını Tilmann Ekkhart koydular. Aile, baharın güzelliklerinden yararlanması, güneşlenmesi, yumuşacık çimlerde yürümeyi öğrenmesi, sık ormanlardan uçuşan kuşları ve kelebekleri seyretmesi için Tilmann'ı sık sık dışarı çıkarırlardı. Tilmann'ın doğduğu yıl Almanya ilk kez, ülkeyi yeniden imar etmeye yardım edecek 7000 misafir Türk işçiye kapısını açtı. Aynı yıl komünistler kalın Berlin Duvarı'nı inşa etmeye başladılar. Bu duvar Doğu ve Batı arasındaki derin ayrılığı simgeliyor, işçilerin bir taraftan diğer tarafa geçmesini, seyahat edilmesini yasaklıyordu. Gelişen ekonomileri nedeniyle Batı Almanlar'ın geniş çapta işçi sınıfına ihtiyaçları vardı. Türk işçilerinin Almanya'ya gelip iki yıldan fazla kalabilmelerine izin veren bir anlaşma yapıldı; 1960 ve 1970'lerde binlerce Türk, kendilerine gösterilen yerde yaşamak ve çalışmak için Batı Almanya'ya göç etti. Daha sonra yeni kanunlarla, sadece işçilerin değil, aile fertlerinin de gelmesine izin verildi. Böylece Batı Almanya Avrupa'nın en geniş Türk işçisi barındıran ülkesi oldu. Bütün bunlar olurken –Türk işçilerin akını, Berlin Duvarı'nın inşası, Doğu'daki komünizm, Alman toplumunun yapı-

lanması– Tilmann da gençliğe adım atıyordu. Çevresindeki bu olaylar onu rahatsız etmiyordu. Ailesi de, milyonlarca kişinin öldüğü iki korkunç savaştan sonra, sonunda ülkelerinin barış içinde olmasından memnundular; çocuklarını güven içinde büyütebilirlerdi. Tilmann da diğer Alman çocukları gibi, okullu oldu. Fikirlerini, armağanlarını, müzik yeteneğini, sessiz kişiliğini geliştirdi. Necati yumuşak Erzurum ekmeğinin ilk lokmalarını yiyen bir çocukken, Tilmann artık aydın bir gençti. Gitar dinliyor, büyüdüğünde cesurca şeyler yapmayı hayal ediyordu.

Tilmann genç bir adam olarak macera arıyordu, ama bunu sırf macera olsun diye aramıyordu. Görünmez bir alevden güç alan, hedefi olan bir gençti. Bu hedef, tıpkı Uğur gibi gençliğinde yaptığı keşfi insanlarla hevesle paylaşmak için dünyanın bir ucundaki Endonezya'ya onu götürdü.

Endonezya'dan Almanya'ya geri dönen Tilmann, yaptığı uzun bir yolculuktan sonra kendini biraz da yorgun hissederek uçaktan indi. Her şeyin asla aynı olmayacağını biliyordu. Tilmann şimdiye dek hissetmediği kadar ruhunun derinliklerinde Endonezyalı Müslümanlara doğru bir çekim hissetmişti. Dindarlıklarını, ailelerini gözlemlemiş, onlarla arkadaşlıkları olmuştu. Bu, onun değer verdiği bir şeydi. Endonezyalı arkadaşlarıyla çay içip sohbet ederken içinde onlar için sadece dostluk değil, aynı zamanda sevgi ve şefkat de köklendi. Onların gülen yüzlerini zihninde canlandırabiliyordu. Aynı ümidi, rüyası, acısı, üzüntüsü, yetersizliği ve günahları olan sevimli insanlardı. Kendi de bunları yaşamıştı. Hâlâ bir bekar olarak Tilmann, Endonezyalı genç erkeklerin bir eşe bakabilmek için iş arayışlarını ve bunun boşa çıkmasıyla yaşadıkları hüsrana ve yalnızlığı hissedebiliyordu. Kendisi de, yalnızlık hissetmesine rağmen, bir şekilde yaşamın adil olmadığını düşünüyordu. Çünkü Almanya'da kolaylıkla iş bulabileceğini biliyordu ve Tanrı'nın kendisine doğru bir bayanı eş olarak getireceğine de inanıyordu. Aynı zamanda çevresine baktığında zengin Almanya'da kendi vatandaşları için yaşamın ne kadar kolay, engelsiz olduğunu

görebiliyordu. Oysa Endonezya’da milyonlarca insan yeterli sağlık hizmeti ve ailelerine diğer temel gereksinimleri temin edebilmek için mücadele ediyordu. Batı Avrupa’da kendisinin ve ailesinin sürdüğü rahat yaşamın her zaman her yerde olmayacağını da elbette biliyordu.

İkinci Dünya Savaşı ülkesini bölmüştü. Şehirleri tam bir harabe, insanları tam bir ümitsizlik içinde bırakmıştı. Sonunda silkelendiler, eski düşmanlarıyla barıştılar, yeni arkadaşlarından yardım aldılar. Tilmann Almanya’da özellikle Türkleri biliyordu, kendi doğduğu yıl Almanya’ya gelmeye başlamışlardı. Önce yüzlerce, sonra da on binlerce Türk göçmen Almanya’yı yenilemek için çalıştılar. Savaş sonrası Alman halkının zenginleşmesiyle birlikte Türk göçmenler de zenginleştiler. Kazandıklarını Anadolu’daki akrabaları ve arkadaşlarıyla paylaştılar.

Peki kendisi şahsen ne paylaşabilirdi? Sonuçta kendisi sadece bir kişi, Endonezyalıları ise milyonlarca kişi idi... Sadece bu da değil, tüm Müslümanlara karşı sevgi ve ilgi duyuyordu; onların da sayıları milyarlarcaydı. Tek bir adam olarak ne yapabilirdi ki? İsa Mesih’i takip etme konusunda çok kararlı olan Tilmann bu konuda ne yapabileceği konusunda dua edip araştırıyor ve sorularına cevap arıyordu.

Tilmann bir gün bu ilgisi hakkında bir arkadaşıyla konuştu.

“Nasılsın Tilmann, son zamanlarda seni görmedim?”

“İyiyim, teşekkür ederim, Endonezya’dan döndüğümünden beri meşgulüm.”

“Sanıyorum bu yolculuk sende büyük bir etki yarattı. Anlat bana.”

“Nereden başlasam ki? Şaşırtıcı bir şeydi. Birçok harika insan, birçok zorluk ve fırsat... bu insanların arasında, böyle bir yerde bir şekilde hizmet etmeyi isterdim.”

“Gelişmiş ülkelerden mi bahsediyorsun?”

“Sadece o değil. İnanıyorum ki Tanrı bir şekilde Müslümanlara hizmet etmemi istiyor. Yüreğimde onlara yer olduğunu düşünüyorum.”

“Fakat sen bir Hristiyanısın Tilmann, onlar da Müslüman, birçok farklılık yok mu?”

“Evet, çok farklılık var, fakat aynı zamanda birçok benzerlik de var. Bir şekilde farklılıkları aşip onlarla Tanrı’nın sevgisi hakkında iletişim kuracak bir yer bulabileceğime inanıyorum.”

“İmanına hayranım. Fakat bu zor olacak. Yüzyıllardır süregelen yanlış anlamalar, birçok çatışma ve anlaşmazlık var. Bütün bunlarla nasıl baş edeceksin?”

“Tabii ki zorluklar olacak. İsa Mesih bunlardan bahsetti ve şöyle dedi: ‘Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır. Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür. Sizden önce yaşayan peygamberlere de böyle zulmettiler. Siz tüm insanlık soyu için tuz gibisiniz.’ İsa Mesih’in bizi dünya için tuz gibi olma görevine hazırladığını görüyoruz. Bu zorluğun boşa gitmeyeceğini de açıkça belirtiyor.”

“Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Yine de, burada Almanya’da da hizmet edebileceğin birçok insan vardır. Neden diğer Hristiyanlara veya geleneksel Hristiyanlara gitmiyorsun? Birçok Alman ve Avrupalı yönünü kaybetmiş durumda. İnançlarını ve Tanrı’ya olan ümitlerini kaybettiler.”

“Bazen ben de aynı şeyi düşünüyorum. Belki Tanrı beni burada kullanır. Birçoğunun yolunu, imanını, Mesih’e olan ümidini kaybettiği doğrudur. Yine de doğru yola dönmek isteyenlere, yol gösterebilecek pek çok kişi var burada. Oysa ki İsa Mesih’in mesajını işitme imkânı çok az olan veya hiç olmayan insanlar var! Cakarta sokaklarında, yıllarca önce yaşamış İsa adlı bir adam olduğuna ilişkin çok az bilgisi olan milyonlarca insan var. Okuyabilecekleri bir İncil yok, kendi dillerinde Tanrı Sözü’ne sahip olabileceklerine dair bir umut da yok. Hristiyanlar hakkındaki bildikleri tek şey de, onların sadece sarhoş, ahlaksız, saldırgan, açgözlü ve zalim oldukları. İsa Mesih’in

yolunun tamamen farklı olduğunu belki onlara gösterebilirim. Belki onlara tuz gibi olabilir, onlara yeni yaşam veren bir tat sunabilirim.”

“Tilmann, biz uzun zamandır arkadaşız. Sana açıkça söyleyeceğim. Hayatımda tanıdığım en dürüst, sadık, iyi yürekli insanlardan birisin. Seni çok iyi tanıyorum. Ama ya tanıştığın Müslümanlar seni farklı görürlerse? Ya senin niyetini yanlış anlarılarsa? Kendi inancını onlarla konuşma hakkına sahip olmadığını düşünebilirler. Sonuçta onların kendi inançları var, inançlarından da hoşnut oldukları görünüyor.”

“Konuşman ve ilgin için teşekkür ederim. Sadece benim iyiliğimi düşündüğünü biliyorum. Sanıyorum ki haklı endişelerin var. Bu soruları bazen ben de kendime soruyorum. Verecek bir şeyim olduğunu düşünerek fazla mı cüretkâr davranıyorum acaba? Endonezya’dayken, Müslüman arkadaşlarımdan öğrenecek çok şeyim olduğunu gördüm. Çocuklarını seviyorlar, akrabaları ve komşularıyla ilgileniyorlar. Misafirlerine cömertçe konukseverlik gösteriyorlar. Karşılaştığım en iyi insanlardı. Ben yargıç değilim, biliyorum. Ve biliyorum ki birbirimizi yargılayamayız.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Örneğin, benim köyüme yakın sarhoş ve ailesine kötü davrandığı bilinen bir adam vardı. Orada çok iyi ve cömert başka bir aile daha vardı. Bu sarhoş adamla mukayese edildiğinde ikinci aile iyi görünüyordu. Onları nasıl mukayese edebiliriz? Biliyorsun ayet şöyle der: ‘Herkes günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinden yoksun kaldı.’”

Arkadaşı durup sordu: “Bu gerçekten herkes için geçerli mi? Verdiğin örnekteki gibi, o iyi aile günah işlemedi ve tabii ki o sarhoş adam gibi de değildi. Tanrı insanın yargıladığı gibi yargılamaz. O yüreğe bakar.”

Tilmann şöyle dedi: “Zebur şöyle der, ‘Sen adil Tanrı’sın ve düşüncelerimizi ve arzularımızı yargıyorsun.’ Samuel peygamber Tanrı’nın kendi halkına kral olacak adamı ararken, krala

en çok benzeyen kişiye baktı. Fakat Tanrı ona cevap verdi: ‘Yakışıklı ve uzun boylu olduğuna bakma, ben onu reddettim, çünkü ben insanların yargıladığı gibi yargılamam. Onlar dış görünüşe bakarlar, bense yüreğe bakarım.’ Tanrı insanın yüreğine baktığında, günahın lekesini görür; bazılarınıninki karanlık, bazılarınıninki ise aydınlıktır, ama yine de hepimiz Tanrı’nın önünde utanç içindeyiz. İyi işlerimiz, dinimiz ya da en iyi davranışlarımız sonsuza dek bunu gizleyemez.”

Arkadaşı sordu: “Bu durumda Tanrı ne istiyor?”

Tilmann bir an durup derin bir nefes alarak şöyle yanıt verdi: “Bir ayet şöyle der: ‘Ben dünyanın ışığıyım. Benim ardımdan gelen, asla karanlıkta yürümez, yaşam ışığına sahip olur.’ İsa Mesih, ‘Yol, gerçek ve yaşam Ben’im, benim aracılığım olmadan kimse Baba’ya gelemmez’ dedi.”

Bunları öğrenen arkadaş, “Müslümanların bile tek Allah’a inanıp İsa’ya peygamber olarak saygı duydukları halde daha fazla bir şeye ihtiyaçları olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu.

“Tanrı’nın onlara daha fazla bir şey vermek istediğine inanıyorum. Onların, yolladığı Mesih aracılığıyla bol sevgisini bildirmelerini istiyor. Bunun için İsa Mesih’teki sonsuz yaşamın habercisi olarak, onlara gitmem gerektiğine inanıyorum.”

Bir süre sonra Tilmann arkadaşını yine gördü. Sıcak bir karşılamadan sonra arkadaş, “Haberı duydum; depoda forklift kullanma işin için tebrikler.”

“Teşekkür ederim. Sadece o değil, Lindau’daki Yeni Yaşam Kilisesi hizmetleri için yardım etmemi de istediler. Öğreteceğim ve yöneteceğim. Yeni bir kilise ve potansiyeli var. Rab’bin bana verdiği sonunda başka bir ülkedeki ümit ettiğim iş için de hazırlık olarak iyi bir fırsat olduğunu düşünüyorum.”

“Senin adına mutlu oldum Tilmann ve bunun hayatında önemli bir adım olduğuna inanıyorum. Yeni Yaşam Kilisesi’ndeki kardeşler, sen de önderlik takımında olduğun için şanslılar.”

Tilman her zamanki gibi komplimandan utanıp kızarak, “Açtığı kapılar için Tanrı’yı övüyorum, o kapılardan itaatle yürümek için sadık olmak istiyorum” dedi.

Sonraki aylar boyunca Tilman işinde özenle çalıştı. Kolay ve emniyetli bir iş değildi, ama yine de işindeki ustalığını gösteriyordu. Bu, yarım günlük bir işti. Kalan zamanını Yeni Yaşam Kilisesi’ndeki insanlara hizmet etmek için kullanıyordu. Burası elli kişilik küçük bir kiliseydi. Kendisi ve pastör, hem kilise cemaatine öğretiş veriyor, hem de ilgiye ihtiyacı olanlara ilgi gösteriyorlardı.

Necati, Uğur ve Tilman. Farklı yerlerde büyümüş, farklı geçmişleri olan bu üç çocuk, aslında ortak bir şey paylaşıyorlardı. Çok gerilere gidip ilk insanlığa bakıldığında ortak bir ataları vardı: Adem. Üçünün de damarlarından akan kan kırmızı idi. Her birinin yüreğindeki aynı Tanrı sureti, onlara yaratıcılığı, aklı, yanlış ve doğruyu fark etme yetisini vermişti. Bu üç küçük çocuk gün geçtikçe büyüdü; önlerinde uzanan zorlu yol, parlayan ince bir çizgi gibi onları uzaktaki yetişkinliğe götürdü. Hiç biri, Ege sahillerinden, Anadolu’nun bağrından, Avrupa’nın yeşil kırlarından, yollarının nasıl birleşeceğini ve bu yolun onları ortak arkadaşlığa ve kadere götüreceğini bilmiyordu. Adem’in bu üç oğlu, kendi ahlaki doğalarının bozulmuşluğunu anladılar. Gün geldi, kendilerinde, çevrelerinde ve dünyada bir şeylerin doğru olmadığını fark ettiler; bu onları endişelendirdi. Bu endişe ve yapmaları gerekeni yapmamaları, yapmamaları gerekeni yapmaları, onları sonunda suçluluğa ve araştırmaya yönlendirdi. Kederli yürekleri için aradıkları cevabı, çabuk ve kolay keşfedemeyeceklerdi; arayışları onları birçok vadi ve dağdan geçirtecekti.

14. Bölüm

Aşk Çağırıyor... Belki?

Bir gün, Tilmann'ın hayatını değiştirecek bir telefon geldi. Susanne adında genç bir bayan, üniversiteyi yeni bitirmiş ve hizmet edebileceği bir kilise arıyordu. İnancını başkalarıyla paylaşma konusunda çok istekli ve hevesli biri olarak tanımlanıyordu. Tilmann ve pastör bu durum için konuşup dua ettiler. Sonra da Susanne'ın gelip kilisede yardım etmesine karar verdiler. Susanne kabul edip eşyalarını topladı ve Lindau'ya hareket etti. Kasabaya gelince toptancılık işinde çalışmaya başladı. Eskimiş bisikletiyle her gün işe gidiyordu.

Tanıştığı ilk gün Tilmann bu genç kıza hemen tutulmuştu. Kendisinden birkaç yaş küçük ve daha yeni bir Hristiyan'dı. Fakat onun İsa Mesih'e hizmet etme aşkı yaşantılarında farklılık yarattı. Sessiz biri olan Tilmann, bu canlı, konuşkan yeni mezunun yanında canlandığını hissetti.

Susanne Yeni Yaşam Kilisesi'nde nasıl hizmet edebileceğini öğrenmek istiyordu. Tilmann ise onun yerleşmesini ve kendisini daha iyi tanımları gerektiğini düşünüyordu. Ona beklemesini söylediklerinde hüsrana uğradığı belliydi. Birkaç hafta sonra konuşmak için geri geldi.

Susanne sandalyenin ucuna oturup, "Biliyorsunuz buraya yerleştim ve gerçekten iyice alıştım. Etrafımda hep hizmet etme fırsatları aradım, çünkü bunu yapmam gerektiğini hissediyorum" dedi.

Tilman konuştığında, ki bunu sıklıkla yapmazdı, her zaman çok alçak sesle konuşurdu. Susanne ne dediğini duymak için pür dikkat Tilman'ı dinlemeye başladı: "Anlıyorum. Kaldığınız yer ve eşyalar nasıl? Çok iyi olmadıkları için özür dile-
rim."

"Hayır, iyi. Benim için lüks önemli değil. Temiz, mütevazı, kullanışlı olması yeterli. Benim için önemli olan ve beni mutlu eden şey, Rab için verimli bir şey yapmaktır."

"Evet, iyi... şey... belki aklınızda bir şey vardır."

"Aslında, Yeni Yaşam Kilisesi'nin kütüphanesi olmadığını gördüm. Bazı okunacak, insanları teşvik edecek ve imanlarını bina edecek iyi kitaplar bulabilirim. Biliyorsunuz böyle bir şey çok faydalı olur. Ne düşünüyorsunuz?"

Tilman oturup şöyle dedi: "Galiba tamamen haklısınız. Cemaatin okuyabileceği iyi kitapların olmasına ihtiyacımız var. Yardım etmek için elimizden ne gelirse yapacağız."

Susanne'ın cemaat için kitap temin etme fikri üzerine konuşup planlar yapmaya başladılar. Odadan çıkınca, diğer pastör Tilman'a dönüp, "Sanırım kilise için değerli biri olacak, değil mi?" dedi.

Tilman bir an için Susanne'ı düşündü ve, "Evet, katılıyorum" dedi.

Zamanla kilisede ve Lindau kasabasında Susanne'ın etkisi görülmeye başlanmıştı. Kilisedeki çalışmaları nedeniyle doğal olarak Tilman ve Susanne birlikte epeyi vakit geçiriyorlardı. Bazen kilisede dua toplantısında birlikteydiler, bazen de özel bir proje veya planı tartışmak için bir araya geliyorlardı. Tilman onu her hafta kilisedeki ibadetlerde ve öğretiş zamanlarında görüyordu. Onunla zaman geçirdikçe, daha çok zaman geçirmek istediğini fark etti. Onun karakterinin kendi donuk, tek düze ve gri dünyasına renk, pırıltı ve tat kattığının farkındaydı. Onun, kendisine iltifat ettiğini hissetti. Diğer yandan ona yararlı olacağına inandığı, kendisinde de istikrarlılık ve sebat armağanları vardı. Bazen Susanne'ın kendisi hakkında ne düşündüğünü merak

ediyordu, fakat bu noktada dikkatli olmalıydı, ona bir şey sormaya utanıyordu.

Tilmann'ın hizmet arkadaşı, bir öğleden sonra Susanne'ı çay içerken gördü.

“Merhaba, nasılsın?”

“İyiyim, teşekkür ederim. Çay ister misiniz? Biraz dinleniyordum. Tilmann'la sınıfı yeniden düzenledik bu sabah.”

“Evet, teşekkürler. Ben de bir çay alırım” dedi pastör otururken, “Tilmann çalışkan biri değil mi?”

Susanne biraz zorlandı, Tilmann hakkında daha fazla konuşmak istediğinden emin değildi. Fakat cevap verdi: “Evet, sanırım. Çok sessiz, ama çok iş yapıyor.”

Pastör güldü: “Sessiz sular derinden gider diye bir söz var...”

Susanne çayını yudumladı. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu, ama hemen yapamadı.

Pastör devam etti: “Biliyor musun, Tilmann senin hakkında çok iyi şeyler düşünüyor.”

“Galiba kilisedeki herkese karşı böyle.”

“Evet, o herkesi düşünür, ama sen buraya geldiğinden beri tüm yaptıklarının çok yakından farkında.” Durakladı, tekrar güldü ve devam etti: “Sen özel olarak dikkatini çekiyorsun.”

Susanne şekere uzanıp, “Çayınıza şeker ister misiniz?” dedi.

“Tilmann'dan daha iyi birini düşünemem, o en iyilerden biridir” dedi pastör, aynı anda Susanne'a bakıp onun tepkisini de ölçüyordu.

Susanne, “Yeni Yaşam Kilisesi'nde herkes harika, herkesi tanıdığımıza çok memnunum.”

“Tabii, ama herkes nitelikli, sevimli karaktere ve kişiliğe sahip genç erkek değil.”

“Doğru, fakat gerçekten Tilmann bana uygun biri değil. Yani, biz çok farklıyız ve...”

Pastör gülüp boş bardağını masaya koyarak, “Evet, fakat bazen zıt kutuplar birbirini çeker. Şimdi gitmeliyim, Tilmann’a selamınızı ileticeğim” dedi.

Tilmann’ın arkadaşı, kendini Susanne’a takılmakta samimi hissediyordu, fakat ona karşı büyüyen ilgi ve duyguları dile getirmede. Susanne bir süreliğine birkaç yüz kilometre uzakta bir kampa gitmek için Lindau’dan ayrıldı. Bu arada da Tilmann’a yüreğini araştırması için zaman verdi. O da Susanne’a bir şeyleri dile getirme kararı aldı. Duygu ve düşüncelerini yüksek sesle söylemek yerine, yazmak her zaman kolay gelmişti. Bir gün oturup Susanne’a mektup yazdı. Tilmann sözcükleri kullanma konusunda iyiydi; okulda İncil’i Grekçe olarak incelemeyi öğrenmişti. Susanne’a karşı duyduğu gerçek duygularını kağıda döktü. Onunla ilgilendiğini, onu daha iyi tanımak istediğini, kendisi hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istediğini yazdı; bu riski göze aldı.

Susanne Lindau’ya döndüğünde, Tilmann’ın onun mektubunu almadığını öğrenince, şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramıştı. Mektup postada kaybolmuştu. Şimdi onunla yüz yüze konuşmak için cesaretini toplamaya çalışmalıydı. Doğru fırsat için beklemeliydi. Böylece haftalar geçti. Tilmann ile Susanne’ın birlikte geçirdikleri zamanlar daha da fazlalaştı. Bazen sabah kahvaltısı için kilisedeydiler; bu zamandan da zevk alıyorlardı. Tilmann, bu ilgi uyandıran genç kadını neyin motive ettiğini daha çok anlamak istiyordu, böylece onu daha derinden tanımak için sorular soruyordu. Gerektiğinde, yeni işi olan çömlek atölyesine gidebilmesi için Susanne’a arabasını veriyordu. Yine de onun kendisi hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Sonunda bunu anlayabileceği zaman geldi.

Bir akşam üzeri Tilmann Susanne’ı eve bırakıyordu. Arabadan inmeden önce Susanne, “Sormak istediğim bir şey var” dedi.

Tilmann ona doğru döndü, sözlerin ağzından çıkması için çaba harcıyordu. “Benim de sana soracak bir şeyim var.”

“Yarın arabanı alabilir miyim?” Birçok kez bunu yaptığı için utanıyordu.

“Tabii ki, sorun değil, gerçekten önemli değil.”

“Peki, sen ne soracaktın? Bana sormak istediğin bir şey olduğunu söyledin.”

Tilmann duraksadı, konuşmaya başladı, tekrar duraksadı. “Şey... sormak istiyorum... şey... bilmek istiyorum ki... şey...”

Susanne saatine bakıp sözünü kesti “Tilmann gitmem lazım, daha yola çıkmadan hazırlanmalıyım.” Bir konferansa gidecekti.

Tilmann bu işi sonuçlandırması gerektiğini düşündü. Susanne’ın gözlerine baktı ve, “Benimle evlenir misin?” dedi.

Derin bir sessizlik oldu. İkisi de birbirlerine bakakaldılar. Sonunda Susanne konuştu: “Peki, evleneceğim kişiden beklediğim üç şart var. Bir, imanlı olmalısın. İki, benden daha uzun süredir imanlı olmalısın. Üç, ben Müslüman bir ülkede yaşamak istiyorum.”²³

Tilmann gülümsedi, gözleri parladı. Güvenle cevap verdi: “Ooo, bence sorun yok! Endonezya’ya gittiğimden beri, sonunda oraya geri dönüp Müslümanlarla yaşamam gerektiğini biliyorum. Bu, Tanrı’nın yüreğime koyduğu özel bir çağrı. Şu an bu kilisedeki hizmetimi de, zamanı geldiğinde gidip Müslüman arkadaşlarımla yaşayacağım o döneme bir hazırlık evresi olarak görüyorum. Bunu senle karşılaşmadan önce de istiyordum Susanne. Ama şimdi ikimizin de paylaşacağı bir şey.”

“Bunu sadece benim için yapmanı istemem” dedi Susanne.

Tilmann cevap verdi: “Tabii ki hayır, sen yaşamımın en önemli kişisi oldun, ama Tanrı hâlâ en başta, ben O’nu takip edeceğim.”

²³ Jonathan Carswell and Joanna Wright, *Married to a Martyr*, (Colorado Springs: Authentic, 2008).

Uzun uzun konuştular. Susanne dua edip oruç tutma konusunda onunla mutabık olduğunu bildirdi. Gelecek hafta Tilmann'ın teklifini düşüneceğine ve yedi gün içinde cevaplayacağına söz verdi. Tilmann'ın uzun zamandır işitmek istediği şeydi... “Evet.”

26 Aralık 1991'de Tilmann ile Susanne resmen nişanlandılar. Susanne günlüğüne şöyle yazmıştı: “Tanrı beni tanıyor. Neye ihtiyacım olduğunu benden de iyi biliyor. Bana Tilmann'ı verdiğin için teşekkür ediyorum Rab. Onun, senden bir armağan olduğunu kabul ediyorum. Bu ilişkiyi korumanı rica ediyorum, bu konuda senin isteğinin ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Teşekkür ederim Rab. Tilmann çok iyi bir teselli edici, bana geleceğe dair bir vizyon verdiğin için teşekkür ederim; bu sadece bir başlangıç, sarp ve inişli çıkışlı bir yol olacak, ama gözlerimizin önündeki hedef çok açık. Rab, Tilmann için sana teşekkür ederim, ona bir eş arzusu verdiğin için memnunum. Birbirimizi yavaş yavaş tanıyacağız ve nasıl birlikte çalışacağımızı keşfedeceğiz. Çok farklı olduğumuz kesin, ama ne kadar çok ortak yönümüzün olduğu da belli... Rab, senin işini ve yönlendirmesini görüyorum. Tilmann'ın benimle evlenme isteği için teşekkür ediyorum. Nasıl olacağını zar zor hayal edebiliyorum ama çok mutluyum. İçimde derin bir huzur var. Dün o da ben de annelerimize söyledik. Rab çok mutluyum! Seni seviyorum Rab. Amin.” 20 Haziran 1992'de Tilmann Susanne'ı sevgili eşi olarak aldı.

Tilmann ve Susanne, bir gün Müslümanlarla yaşayıp İsa Mesih'teki sonsuz yaşamı onlarla paylaşma ümidini hep canlı tuttular. Fakat tam olarak nereye gideceklerini bilmiyorlardı. Endonezya mı, İran mı, Türkiye mi, yoksa başka bir yer mi? Rab'be güvenip doğru zamanında kendilerini bu alanda yönlendirmesi için dua edip konuşuyorlardı. Balaylarında İstanbul'u ziyaret ettiler. Bir gün vapurda giderken, yanlarına bir aile gelip oturdu. Tilmann bu ailenin, çocuklarına gösterdikleri ilgiden, onlarla vakit geçirmelerinden çok etkilenmişti. Acaba Tanrı bir

gün onların Türk halkıyla birlikte yaşamasını mı istiyordu? Daha sonra Susanne'a Türkiye'de yaşabileceklerini hayal ettiğini anlattı. Zamanla Tilmann ve Susanne için doğru yerin Türkiye olduğunu teyid eden başka koşullar oluştu. Tilmann Türk arkadaşlarına nasıl yararlı bir şeyler sunabileceğini düşündü. Lisan yeteneğinin İngilizce öğretmeye yeterli olduğuna karar verdi ve yabancı lisan öğretme (Tofel) eğitimini bitirdi. Türkiye'de iş kurma planlarına başladı. Çok çalışması gerekcekti, fakat Tilmann Türk halkıyla arkadaş olmak ve onlara hizmet etmek için ne gerekiyorsa yapmaya kendini tamamen hazırlamış ve adanmıştı. Türkiye'ye taşınmadan önce Tilmann ve Susanne, arkadaşlarıyla toplandıkları zaman arkadaşları onları teşvik edecek şu ayeti paylaşmışlardı: "Siz beni seçmediniz, ben sizi seçtim. Gidip meyve veresiz, meyveniz de kalıcı olsun diye sizi ben atadım..." (Yuhanna 15:16).

Tilmann, Almanya'da Türk bir aileden kullanılmış bir karavan satın aldı. Tüm eşyalarını doldurup ailesiyle güneye doğru yola çıktı. Kendisi ve büyük kızı feribotla giderken, Susanne ve oğlu da Adana'ya uçtular.

Geske ailesi kısa zamanda Ortadoğu'da yaşamın, Almanya'dan çok farklı olduğunu öğrendi. Yine de Türk komşuları ve arkadaşlarıyla anlamlı ilişkiler kurabilmek için çabucak uyum sağlamaya çalıştılar. Susanne ve Tilmann, dil yetenekleri sayesinde Türkçe'yi öğrenme konusunda hızla ilerlediler. Tilmann İngilizce öğretmeye başladı. Bazen öğrenciler istediği gibi çabuk öğrenemediklerinde üzerine yılgınlık geliyordu, ama yine de dayanıyordu ve gerçek İsa Mesih takipçisi olarak iyi bir örnek sergilemek için en iyisini yapıyor ve yaşıyordu. Bu arada ailesi çevredeki bazı inanlılarla tanışmıştı. Toplanıp beraber tapınmaya çok istekliydiler. Başlangıçta evde toplandılar, fakat daha sonra bir yer kiralayıp hem uluslararası kilise topluluğuna hem de yerel bir Türk grubuna hizmet ettiler. Tilmann binayı yenilemek için marangozluk ve tasarımcılık yeteneğini kullanabildiği için çok mutluydu.

Geske ailesi Adana'daki yaşamından mutluydu. Fakat günün birinde daha geleneksel ve daha İslamî bir toplumda, daha doğuda yaşama konusunda yüreklerinde bir arzu vardı. Bir gün Türkiye haritasını incelerken Malatya şehri Tilmann'ın dikkatini çekti. Türkiye'nin kalbi uzak doğu idi; burası yaşamak istediği yerdı. Kentte üniversitesi vardı ve burada kendi işini başlatabilme imkânına sahip olabilirdi. Öncü, girişimci olarak bu olasılıklar ilgisini çekti. Aynı zamanda, kendisinden habersiz Susanne da arkadaşlarıyla konuşurken Malatya hakkında çok şey duymuştu ve orayı merak ediyordu.

2002'de yanlarında çocukları olmadan, Malatya'yı ziyaret etmeye karar verdiler.

15. Bölüm

Malatya Yolu

Yağmurlu ve kapalı hava Malatya'yı ilk kez ziyaret eden Geske ailesini pek cezbetmemişti. Fırtınalı hava onlarda kötü bir izlenim bırakmıştı, bu nedenle ikinci bir şans vermek için çocuklarıyla birlikte ilkbaharda Malatya'ya ikinci bir ziyaret yapmaya karar verdiler. Mayıs ayında geldikleri zaman, Malatya'nın yeşil tepeleri ve meyve bahçeleri çocukların kalbini fethetti. Bu şehri, kesinlikle Adana'nın çimentosundan ve tozundan daha çok sevmişlerdi. Böylece Geske ailesi, kiralamak için yeni bir ev arayışına girdi. Kısıtlı bütçelerine uygun biçimde sadece 150 TL'ye bir ev bulmak onları hem şaşırttı hem de sevindirdi. Ev sahibine depozito olarak ceplerindeki 20 TL'yi çıkarıp verdiler.

2003 yılında Malatya'ya taşınmalarıyla birlikte Tilmann danışmanlık işini kurmaya girişti ve arkadaş edinmeye başladılar. Ne var ki, Türkçe konuşan Alman bir ailenin Türkiye'nin doğusunda neredeyse hiçbir yabancıнын yaşamadığı Malatya gibi bir şehre taşınması tepki çekti. Tilmann, şehre gelişleriyle birlikte bu tür şüphelerin ortaya çıkabileceğinin tamamen farkındaydı.²⁴ Almanya'daki arkadaşlarına şöyle demişti: “Türk insanının gözünde Hristiyan bir misyonerden daha korkunç ne

²⁴ <http://www.malatyayenigun.com/modules.php?name=News&file=article&sid=1086>

<http://arama.hurriyet.com.tr/arsivnews.aspx?id=6358921>

olabilir? Onlara göre misyonerler, ülkeyi bölmek isteyen AB ajanları, beyin yıkayıcılar ya da Kürtler'in bayraktarlığını yapan teröristlerdir." Tilmann ve Susanne yoğun medya ilgisi olduğu dönemlerde konuşup dua ediyorlardı. Bir bakıma bütün bu olaylar çok komikti, çünkü sıradan ailelerine çok meşhur kimse-lermiş gibi davranılıyordu. Ne de olsa, macera filmlerindeki karakterler gibi yabancı bir devlet adına ajanlık ya da casusluk yapan biri değildi. Anavatanı olan Almanya'da uğraştığı en tehlikeli iş bir ambarda forklift kullanmaktı. Arkadaşlarına şöyle demişti: "İnsanlara İsa Mesih'i tanıtmamanın etkili yolları nelerdir? Arkadaş toplulukları yoluyla insanlara İsa Mesih'ten söz etmek ve Müjde'yi uzaklara götürmek iyidir. Bazılarıysa rüyalarında İsa'nın onları kişisel olarak ziyaret ettiğini dahi görmüştür." Adana'da ve daha sonra Malatya'da yaşayan Tilmann ve ailesi, Türkiye Cumhuriyeti'ne saygılı, ülke yasalarına uyan, vergi hakkı olana vergi, saygı hakkı olana saygı veren insanlardı. Bu yüzden basının onu resmettiği tuhaf tasvir, gerçekte olduğu kişinin çok uzağındaydı. Üstün dil yeteneğini kullanan Tilmann, kendi işi olan İpek Yolu Danışmanlık aracılığıyla İngilizce ve Almanca dillerinde hizmet sunuyordu. Türkçe becerisini de giderek artıran Tilmann, yüksek düzeyde akıcı konuşma yeteneği kazanarak en sonunda Almanya'da Türkçe-Almanca çevirmenlik sertifikası almaya hak kazandı.

Malatya'nın dışındaki doğal güzellikler Tilmann'ı çoğu zaman kırılık alanlara çekerti. Sıralanmış kayısı ağaçlarının ve muhteşem manzaraların keyfini çıkararak kırılık alanlarda uzun bisiklet gezileri yapmayı severdi. Doğa ve spora olan sevgisini çocuklarıyla paylaşarak onlara futbol, basketbol ve diğer sporları öğrettirdi. Şampiyon bir kürekçiydi ve Formula 1 araba yarışlarına meraklıydı. Çocuklar her zaman kazanan biri gibi görünen uzun boylu atletik babalarına hayranlık beslerlerdi. Sessiz biri olmasına rağmen, rekabeti ve kazanmayı seven biriydi.

Necati'nin Kütahya'ya yaptığı yolculuklar, yüreğinde İzmir'in doğusuna taşınma arzusunu iyice pekiştirmişti. İzmir'de şimdiden pek çok Türk kilisesi açılmıştı, ancak İç Anadolu'daki şehir, kasaba ve köylerde henüz hayatlarında İncil dahi görmemiş insanlar yaşıyordu. Necati, kayıp koyunları aramak için çıkan bir çobanın yüreğine sahipti, tıpkı İsa'nın benzetmesinde tasvir ettiği gibi. "Sizlerden birinin yüz koyunu olsa ve bunlardan bir tanesini kaybetse, doksan dokuzu bozkırda bırakarak kaybolanı bulana dek onun ardına düşmez mi?"²⁵ Kütahya'ya yaptığı yolculuklar İsa'nın müjdesini asla işitmemiş insanlara götürmek için onlara yeni bir umut ve sevinç verdi.

Bir gün bir konuşma sırasında birisi ona Malatya'dan söz etti. Bu isim ilgisini çekmişti: Malatya. Türkiye'nin iç kesimlerinde bulunan, dünya kayısı üretiminin merkezi, uzun bir geçmişe sahip yoğun bir ulusal gururun egemen olduğu bir şehir. Bazı yabancı imanlılar da oraya taşınıyordu. Bu durum onu rahatsız etmedi, çünkü Mesih'te bütün insanların bir olacağını biliyordu. Birinin dediği, "Gerekli şeylerde birlik, gereksiz şeylerde özgürlük ve her şeyde sevgi" ilkesi onun için de geçerliydi. Şemsa'yla birlikte Malatya'yı konuşuyor ve dua ediyorlardı. Tanrı'nın onları çağırdığı yer burası mıydı? Yüreklarine bu konuda bir esenlik geldi. Evet, Malatya'ya taşınacaklardı. Daha sonra Necati, arkadaşlarına Malatya'ya taşınma kararını vermeleri sürecini açıklayan bir mektup gönderdi:

Malatya'ya Kasım 2003'te taşındık. Bu taşınma macerasının öncesinde Tanrı'nın bizi nasıl hazırladığını anlatsam iyi olur.

Tanrısız hizmete 1999 yılında başladım. Yaşadığımız şehir ve bölgemizdeki diğer şehirlerde müjdelemek için çalışıyordum. Yaptığımız hizmetin halkımız için ne kadar önemli olduğunu ülkemizi gezerken daha çok

²⁵ Luka 15:4-7

anladım. Mesih'in sevgisine ve ilgisine ihtiyaçlarını derinden görme fırsatı buldum. Arkadaşlarımla yaptığımız müjdesel gezilerde birçok şehre gidip orada hem müjdeyi anlatıyor hem de İncil ile ilgilenen veya iman eden kişiler bulmaya çalışıyorduk. Bölgemizde hiç imanlı olmayan şehirlerden biri olan Kütahya'ya da gittik. Orada tanıştığımız bir anne ve kızla müjdeyi iki gece paylaştık ve daha sonraları da sıkça ziyaretlerde bulunduk. Bir akşam yine bu bayanlarla paylaşırken kız iman etmeye karar verdi. Annesi ise daha fazla öğrenmek istediğini söyledi. Fakat görüşmelerimiz devam etti. Bir sonraki görüşmelerimizde kızı, bir kız arkadaşını da davet etti. Kız arkadaşının çok sayıda sorusu vardı ve cevaplandıkça kendini İsa'ya adamaya karar verdi. Sonraki gün üniversite öğrencisi üç kişiyle tanıştık evlerinde; sabaha kadar tartıştık ve biri Mesih'in kurtuluşunu kabul ederek yaşamını Rab'be adadı. Diğerleri ise araştırmaya devam etmek istediler. Aynı hafta bir cami imamıyla tanıştık. Kendisi İlahiyat Fakültesi'ndeyken İncil okumuş ve çok etkilenmiş. Namaz kıldırıldığı halde kendini bir Hristiyan olarak görmeyi istiyormuş. Bizimle tanışınca çok açık konuştu ve yaşamını İsa'ya vermek istediğini, ama bulunduğu durumdan nasıl kurtulacağını bilmediğini söyledi. Kendisiyle uzun süre paylaştıktan sonra ayrıldık. Ertesi gün büyük sevinç içinde evimize döndük ve onlar için dua etmeye devam ettik.

Daha sonraki yolculuklarımızda Kütahya'da daha çok kişiyle tanışıyor, paylaşıyor ve imana davet ediyorduk. Kütahya için yüreğimizde ayrı bir sevinç duyuyorduk. Fakat bir gün üzücü bir haber aldık. İman eden kızlardan biri Müslüman bir gençle evlenip başka bir şehre taşınmıştı. Daha imanlı yaşamı ve prensiplerini

tam olarak öğrenmeden yaptığı evlilikle iman hayatını söndürmüştü. Çünkü imanını açıklayamamıştı ve yaşama şansı çok düşüktü. Ardından üç ay sonra diğer kız da benzer bir evlilik sonucu bizimle olan ilişkisini kopardı; hem Hristiyan hem de Müslüman olarak yaşamaya başladı.

Bunları görmek beni ve eşimi çok üzdü. Eğer onlara daha yakın olabilseydik, kendilerine iman konusunda örnek olabilseydik ve karar alma aşamasında onlara destek olabilseydik, bu üzücü durumlar yaşanmazdı diye düşündük. Bu durumda en azından diğer öğrenci gençlere destek olabilmek için Kütahya'ya taşınmak istedik. Bu kararımızı kilisemizle ve birçok kişiyle paylaştık, dua edip sanki gidecekmişiz gibi hazırlıklar yaptık, ancak Tanrı bize hiçbir kapı açmadı. Üç yıl dua edip bekledik, ancak her geçen gün gitmemiz biraz daha imkânsızlaştı. Sonunda Tanrı'dan açık bir cevap alıncaya kadar gitme fikrimizi askıya aldık. Ama içimizde hep başka bir şehirde olma isteği yatıyordu.

Mayıs 2003'te yaptığımız bir şirket toplantısında Doğu Anadolu'da yeni bir İsa Filmi takımı oluşturma konusunu konuşuyorduk. Ben hemen 'biz gidebiliriz' dedim. Daha önce yüreğimizde var olan bu isteğin belki de şimdi Tanrı tarafından cevaplanıyor olduğunu düşündüm. Toplantıda her şey sadece planlama açısından konuşuluyordu, ama bu benim için çok ciddi bir onay oldu. Toplantıdan sonra eve döndüğümde bu konuyu eşimle paylaştım ve üzerinde dua etmeye başladık. Doğuda hangi şehirler olabileceğini düşündük. Birkaç alternatif içinde Malatya aklımıza ve yüreğimize en yakın geleniydi. Bu konudaki isteğimizi yine kilisemiz ve arkadaşlarımıza açarak bizim için düşünmelerini ve dua etmelerini istedik.

Bu aşamadan sonra Malatya hakkında bilgi toplamaya başladık. Farklı kiliselerden birçok kişinin yıllardır Malatya için dua ettiğini ve oraya gitmek istediğini duyduk. Biz de bu kişilerle tanışmak ve fikirlerini almak istedik. Bizimle aynı düşüncede olan bir arkadaşımız bizden önce oraya gitmeye karar verip yerleşti. Kendisiyle ve ailesiyle daha yakından tanışmak ve şehri görmek için Malatya'ya gittik. Şehirde üç gün kalarak burada oluşabilecek topluluk hakkında, halkın tutumu, şartlarımız ve ev bulma hakkında konuştuk ve şehri gezdik. Her şey gözümüze çok güzel görünmese de Tanrı'nın isteği ise oraya taşınmayı ve hizmet etmeyi kabul ettiğimizi söyledik. Böylece Kasım 2003'te Malatya'ya taşındık.

Bir Güney Afrikalı, bir İngiliz ve bir de Alman olmak üzere üç yabancı aileyle birlikte Malatya'ya taşındık. Tam bir uyum içinde hizmet ettiğimiz bir takım oluşturduk. Topluluğu oluştururken ve geleceğe hazırlarken, herkes armağanı doğrultusunda üstlendiği görevi yerine getiriyor. Geldiğimiz ilk yıl bir imanlı genç vardı. Geçen üç yıl içerisinde kurduğumuz kişisel ilişkiler ve mektuplaşma kursları aracılığıyla topluluğumuza 15 yerel imanlı katıldı. İman edenlerin çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu topluluğumuzda bir de orta yaşlı bir çift var.

Malatya'ya taşınmak bir sürü taze kayısı, çocukların keyif alacağı yeşil tepeler, basının davetsiz ilgisi ve Necati'yle Tilmann arasında yeni bir arkadaşlığın başlangıcı anlamına geliyordu. Malatya'da birbirlerini tanıyacaklar ve içtenlikle seveceklerdi. Normalde bu iki adamın pek çok farklılığı ve çok az ortak yönü vardı. Biri Kuzey Avrupa'dan gelmiş, diğeri ise Erzurum'da doğmuştu. Biri ismen Hristiyan olan bir halktan,

diğeri dindar bir Müslüman aileden geliyordu. Biri uzun boylu, zayıf ve sarı saçlı, diğeri kısa boylu, tıknaz ve esmerdi. Ancak doğal benzerliklerinin son bulduğu yerde, ruhsal uyumları ortaya çıkıyordu. İki adam da Malatya'ya eşleri ve küçük çocuklarıyla birlikte taşınmışlardı, her türlü yanlış anlaşılma, hakarete uğrama, aşağılanma, hatta daha kötü deneyimler yaşama pahasına oradaki halka hizmet etmeye adanmışlardı.

Tilmann ve Necati tanıştıkları zaman, birbirlerinde yaşlarının çok ötesinde derin bir ciddiyet ve olgunluk sezmışlerdi. Necati, Tilmann'ın dil yeteneğine ve halkla samimi ilişkiler kurmak için dil üzerinde uzmanlaşma çalışmalarına saygı duymuştu. Tilmann, ailesi ve arkadaşları tarafından reddedilen, hemşerileri tarafından düşmanca karşılanan Necati'nin, yine de sevincini ve umudunu koruyabilmesini takdir etmişti. İki adam arasında sona dek sürecek kültürler arası bir dostluk ilişkisi başladı.

Aynı şekilde aileler de Malatya'da bir arada yaşarken yakın ilişki kuracaklardı. Yemekler, doğum günü kutlamaları, oyunlar, dua ve tapınma amacıyla düzenli olarak buluştular. Bir bakıma Geske ve Aydın aileleri tek bir aile haline geldi. Dil asla problem değildi, çünkü Geske ailesi kültüre adanmış uyum sağlamıştı. Çocuklar Türk okuluna gidiyor ve Türkçe'yi ana dilleri gibi konuşabiliyorlardı. 2000 yılının ortalarına kadar dostça günler geçirmişler, sevinçlerini ve kaygılarını birbirleriyle paylaşmışlardı. Biri diğerinin kendisini dinleyeceğini ve yardım etmek için ellinden geleni yapacağını biliyordu.

Bir keresinde Türk halkına olan sevgilerini ifade etmek için bazı imanlılar Malatya'nın merkezinde toplanarak Tanrı'nın şehri bereketlemesi, halkını İsa Mesih'teki sevgisiyle, lütfuyla ve bol yaşamla doldurması için dua ettiler. Tilmann ve diğerleriyle birlikte kaldırımda duran Susanne, genç ve yaşlı insanların oluşturduğu kalabalıkların telaş içinde caddede akışını seyreliyordu. İnsanlara bakarken yüreği şefkatle titredi. Tanrı'nın onları ne kadar sevdiğini anlamaları ve bu sevgiyi İsa Mesih

aracılığıyla kişisel olarak deneyim etmeleri için neyin gerektiğini merak etti. Üç ya da dört kişilik grup sessizce durup Tanrı'nın Malatya'yı ve Türkiye'yi bereketlemesi için dua ederken Susanne, aniden kendi kendine şöyle düşündü: "Tanrı'nın onları ne kadar çok sevdiğini anlamaları için bizim kanımızın dökülmesi gerekebilir." Kutsal Ruh onu gelecek olaya hazırlıyor gibiydi.

Necati bir gün Tilmann'a bir şey sormak için geldi. "Tilmann," dedi, "Belki şirketimiz Zirve'nin yeni bir ofise ihtiyacı olduğunu duydun."

"Bir sorun mu var?"

"Çok büyük bir sorun yok, ama işimizi kurmak için farklı bir yere ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. İşyerini bizimle paylaşır mısın diye merak ediyordum. Sen kendi odanda kalabilirsin. Uğur ve ben salonda çalışırız."

"Sanırım iyi olur. Susanne ile konuşayım, sana haber veririm."

"Tamam. Karar verdiğinde bildirirsin. Yakınımızda olman bizi sevindirir."

Bir süre sonra Tilmann Necati'ye kararını bildirdi. "İşyeriyle ilgili olarak..."

"Evet, karar verdin mi, birlikte olmaktan mutluluk duyarız" diye Necati umutla sordu.

"Sanırım bu iyi bir düzenleme olacak. Taşınırken size nasıl yardımcı olabileceğimi bana da bildirin."

Necati gülümsedi, "Evet, elbette Tilmann kardeş. Teşekkürler!"

Bölgeyi ziyaretleri sırasında Necati'nin iyi tanıdığı kişilerden biri de Uğur Yüksel'di. Cep telefonu işini kaybetmesine rağmen Uğur, Rab'be olan imanını korumuştı. Uğur alçakgönüllü tutumu ve öğrenme hevesiyle Necati'yi etkilemişti. Karakteri Necati'yi o kadar etkilemişti ki, sorumlu kişiye gidip Zirve'nin Uğur'u Malatya'da kendisiyle beraber çalıştırmasını teklif etmişti. Uğur, Malatya'daki küçük, ama büyüyen imanlı gru-

buyla iyi ilişkiler kurdu. Bunlar arasında, farklı bir şirket için çalışmasına rağmen Zirve ofisini paylaştıkları Tilmann da vardı. Uğur yaptığı şakalar ve komikliklerle kendisinden daha ciddi ve sessiz olan diğer ikisini eğlendiriyordu.

Malatya gazetelerinde yayınlanan olumsuz haberler, gerçekte bir tehdit unsuru bulunmamasına rağmen, Türk ve yabancı imanlıları bir tehdit olarak algılama eğilimine sahip ateşli bir okuyucu kitlesi yaratmıştı. 2005 ve 2006 yılları Necati ve Uğur için kitap fuarlarında satış için materyaller sağlamamakla, meraklı kişileri ziyaret etmekle ve kentteki küçük imanlı gruba sırayla ders vermekle geçti. Tilmann İngilizce öğretmek, çeviri ve danışmanlık hizmetleri vermek, ailesine bakmak ve boş zamanında küçük kiliseye yardımcı olmak için çok çalıştı. Üç arkadaş, aileleriyle birlikte mangal partileri yaparak, ofiste çay içerek ya da birinin evinde birbirleri için dua ederek dostluklarını giderek pekiştirdiler.

2006 yılında Necati'nin akrabalarıyla ilişkileri o kadar gerildi ki, kendisini rahat bırakmalarını istemekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı. İmanına yönelik baskılar ve eleştiriler şiddetli bir biçimde devam etti. Çok yoğun bir ruhsal arayışın ardından Mesih İsa'ya olan imanını ve elinden geldiğince onlarla barış içinde yaşama arzusunu açıklayan kişisel bir mektup kaleme aldı. Ölümünden sonra Türkiye'nin önde gelen gazeteleri ve haber siteleri (örneğin Milliyet, Hürriyet, internet-haber.com, haberler.com vs.) bu kişisel ve dokunaklı mektubu yayınladılar. Hiç şüphe yok ki, mektup birçok kere yüzlerine söylemeye çalıştığı duyguları ifade ediyordu:

Sevgili anneciğim, babacığım ve kardeşlerim,

Öncelikle sizleri Rab İsa Mesih'in yüce adıyla selamlıyor ve öpüyorum. Yaşadığımız onca karmaşa ve çatışmadan sonra verilmiş olan net kararlar Mesih İsa'ya olan imanımı muhafaza etmek, yaşamak ve sonuna kadar bu gerçeği muhafaza etmek için sizden ayrı

olmaya karar verdim. Bu karar ne bir korkudan ne de özlediğim, arzuladığım herhangi bir şeyden değil, kendimle uzun uzun yaptığım tartışmalardan, alışverişten sonra alınmış öz bir karardır. Bu nedenle herhangi birini suçlamayın. Farklı farklı kurgularla zihninizi yormayın. Ben ait olduğum yere geri döndüm. Yani İsa'ya ve onun topluluğuna.

Sizler benim fiziksel ailem olduğunuz gibi ruhta varolduğum ailem de var. Sizden ayrılmamdan dolayı korkup kaygılanmayın. Üzülip kendinizi mahvetmeyin. Çünkü ben bir ziyan içinde değil, aksine sonsuz bir kazanç içerisinde olmakla kurtulmuşum. Yani sizin artık kurtulmuş bir çocuğunuz var. Bunun için sevinin. Bu kurtuluşu İsa'ya olan imanımla kazandım ve kazandığım bu kurtuluş imanımdan beni kimse ne yokluk, ne zorluk, ne hastalık, ne kötülük, ne ölüm, ne de bir insan döndürmeye muktedir olamaz. Yaşamam ve kurtulmam için sahip olduğum güç ve damarlar iman yoluyla İsa'ya bağlanmıştır. Onsuz yaşamak ölümü ve yok oluşu ebediyen hak etmek demektir.

Bundan sonraki ilişkimizde de ben sizin çocuğunuz ve kardeşiniz olarak sizleri seveceğim ve sürekli irtibat halinde olacak, size dua edeceğim. Sizlerin de kurtuluşu için. Sizden şimdilik bizi telefonla veya herhangi bir şekilde aramamanızı, ancak sabırla biraz bekleyip içindeki nefret duygularını silerek yerine sevgi ve şefkati, anlayışı dikmenizi ve en önemlisi 'gerçek yol ve yaşam' olan İsa Mesih'i tanıyarak O'na iman edip sonsuz kurtuluşu kazanmanızı istiyorum. Sizi seviyorum. Rabbim sizi gerçeğiyle karşılaştırsın. Amin.

Rana Necati Aydın

Bu mektubu yazmak Necati'nin yapmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biriydi, çünkü ailesine karşı büyük bir sevgi besliyordu. Sona kadar belki bir şeyler değişir ve barış sağlanır düşüncesiyle umudunu korudu ve dua etti. Yine de ailesi Necati'nin yaşamındaki temel değişimi anlayamadı. Birçok insanın mantık çizgisini devam ettiren Necati'nin ailesi, onun güzel tatiller, araba ya da eş gibi maddi çıkarlar için Hristiyan olduğu sonucuna vardı. Necati'nin buna cevabıysa, bedeli ne olursa olsun İsa Mesih nedeniyle Hristiyan olduğuydu. Bu dünyada olmasa da, cennette, Tanrı'nın huzurunda gerçek bir ödülün kendisini beklediğine inanıyordu.

16. Bölüm

Varoluşu Kurma

Malatya'daki Zirve personeli gece gündüz çalışıyordu. Zirve'de lider olarak çalışan Necati, fuarlar ayarlamak, ilgilenen kişileri uzaktaki kasaba ve köylerde sık sık ziyaret etmek için yollara düşerdi. Malatya'daki küçük inanlı topluluğu, kendi uzakta olduğu zamanlarda ailesine arkadaşlık edip destek oldu. Ahlaki yönü, Kuran ve Kutsal Kitap (Tevrat, Zebur, İncil) hakkındaki bilgisi ve İsa Mesih'e olan samimi imanı ile Necati, etkin bir müjdeci olarak tanındı ve ilgilenen kişileri yeni yeni oluşan inanlılar topluluğuna getirdi. Hizmeti süresince haklarında söylenen yalanlar ve yapılan eleştiriler hiç durmadan devam etti. Buna rağmen Necati tüm dikkatini içtenlikle İsa Mesih'teki kurtuluş müjdesini anlayan ve kabul edenlere yöneltmişti. Herkese İsa Mesih'in şu sözünü hatırlattı: "Bu dünyada sıkıntılarınız olacaktır, ama korkmayın! Cesur olun. Ben dünyayı yendim!" Necati, İsa Mesih'i başkalarına anlatmasının nedenini anlamaları için arkadaşlarına yardımcı olmak amacıyla kısa bir yazı yazıp hazırladı:

Kişisel müjdecilik yaparken dikkat etmemiz gereken yüzlerce konu olduğu bir gerçek. Ancak bizim de ne bir filozof ne de Superman olmadığımız gibi bir gerçek de var. Her ihtiyacı önceden ya da en azından zamanında bilerek çare üretmek, uygun cevabı verebilmek çok kolay veya mümkün olmuyor. Yani sahip olmamız gere-

ken prensipler, kişisel özelliklerimiz, şartlar, olabilecekler vs, hepsi ancak Kutsal Ruh'un denetiminde olduğumuzda eksiden artıya bir yön alır. İkna olmuş bir iman bilgisine sahip olursak, ikna etmemiz de mümkün olur. Yapmamız gereken, doğru bilgiyle donanmak, istekli bir ruhla gayret ederek doğru bir müjde sunmak ve sonrasında Ruh'un işleyeceğine güvenmekle biter.

Müjde, şu temeller üzerine oturur:

İnsan günahlıdır ve bu nedenle Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kalmıştır. Bu, ilahi doğrulardan uzak yaşamasına neden olur. Dolayısıyla yaşamında karışıklık ve denetimsizliğin, güvensizlik, bereketsizlik ve huzursuzluğun olduğu bir gerçektir.

(İnsanın günahlı olduğu gerçeği)

İnsan Tanrı'dan uzak yaşayamaz, bu nedenle O'na her zaman ihtiyaç duyar. Bu ihtiyacı kendi planladığı ve amaçladığı şekilde karşılaması, Tanrı'ya yaklaşması mümkün değildir. Bu nedenle kişinin iyi bir yaşam felsefesine sahip olması, dinsel uygulamaları gerçekleştirmesi ve sevap işlemesi bu yakınlığı sağlamaz.

(İnsanın Tanrı'ya olan ihtiyacı gerçeği)

İnsanın Tanrı'ya olan uzaklığını ortadan kaldırmak için ancak yine Tanrı'nın bir şey yapması mümkündür. Tanrı kendi amacı uyarınca İsa Mesih'in, insanların günahlarının bedeli olan cezayı üstlenmesi ve böylece kişiyi, insanlığı arındırma eylemi sonucunda Tanrı'yla özlenen kişisel birliktelik, ilişki sağlanabildi. Tanrı'yla bizi barıştıracak tek kişi İsa Mesih'tir.

(Barıştıran Mesih gerçeği)

Kişi, İsa Mesih'in sağlamış olduğu kurtarıştan faydalanmak için O'na ve O'nun aracılığıyla Tanrı'ya iman

*eder, ve bu sayede arınıp sonsuz yaşama sahip olur.
(Lütüfla bağışlanma ve sonsuz yaşam gerçeği)*

Müjdecinin Vizyonu:

Dünyamızın kaybolmuş olduğu gerçeği ve kurtaran Mesih gerçeği arasında sadakatle köprü oluşturmak.

Paylaşmak için uygun ortamları seçmek:

Paylaşacağınız kişiyle görüşme ortamını mümkünse siz tespit edin. Dar, kasvetli, güvensiz ve kötü amaçlar için kullanılan bir yer olmamasına özen gösterin. Uygun yer kadar uygun zaman da önemlidir. Gece yarısı kimseye görüşme teklif etmeyin, teklifleri de kabul etmeyin. Görüşeceğiniz kişi eğer bir bayan ise (ki bu bizden bir bayanın görüşme olanağı yoksa yapılmamalı) onunla yalnız görüşmekten, evine gitmekten, uygun olmayan ortamlardan kaçınmalı. Görüşecek imanlı bir bayan yoksa, erkek yanında mutlaka birisi olmasını sağlamalı. Görüşmeyi topluma açık ve kalabalık bir yerde yapmalı. Kendimize ve hizmetimize leke düşürecek durumlardan sakınmak gerekir. Yeterince güven vermeyen kişilerle güvensiz yerlerde ve yalnız görüşülmemeli.

Önce sevmek ve anlamak:

Eğer hizmet ettiğimiz kişileri sevmezsek verimli bir çalışma sürdüremeyiz. Sevgi aynı zamanda karşısındakini de anlar. Düşmesine basılmış teyp gibi müjde duyurmak yerine, karşısındakinin gerçek ihtiyacını anlayacak bir hassasiyet edinmeli. Karşımızdaki kişinin zayıflıklarını anlamalı, onunla gülüp onunla ağlamalıyız. Sevginin dillerinde etkinleşmeliyiz.

İnsanları yabancı görmemek, kendini yabancı göstermemek:

Paylaşacağımız kişilerin yaşam biçimi ve adetleri farklı olabilir, ama onu benimseyen bir tavır içerisinde olmalıyız. Bir köylünün evinde yer minderine oturmak veya ayranını, tandır ekmeğini yememek onu yadırmak anlamına gelir. Onu kabullenen bir tavrımız olmazsa bizim Tanrımız'ın da onu kabul edeceğine nasıl ikna olabilir? Biz uzaydan gelen farklı yaratıklarımız gibi davranmak yerine, bizim dünyamıza insan olarak gelen Rabbimiz'in alçak gönüllülüğüne sahip olmalıyız.

Kendi toplumundan ayırmamak:

Kişi Hristiyan olduğunda, günden ve Şeytan'ın ege-menliğinden çıkar. Ülkesinden ya da evinden ayrılması gerekmez. Ailesinin ya da toplumun doğru olmayan davranış biçimlerinden ayrılması gerekir. Kişi adanmış bir yürekle Tanrı'ya bağlanmalı, aynı toplumda ve ailesiyle birlikte yaşamaya devam etmelidir. Böylece kendi çevresinde de ışık olabilir. Kişinin, iman etti diye garip davranışlar sergilemesini, aykırı, asi ve başına buyruk olmasını istemeyiz. Daha çok, iyi bir evlat ve vatandaş olmalıdır.

Para ya da gelecek umudu vermemek:

Ülkemizde var olan genel kanı, Hristiyanların para, mal mülk ve iş vereceği yönündedir. Bu konularda gerekli açıklamaları yapmakla beraber yaşam örneğimizle de bunu ifade etmeliyiz. Mesih'in sağladığı özgürlük ve bereketlerin gerçek kaynakları açıklanmalı, bol harcamalar yapmaktan ya da boş vaatlerde bulunmaktan sakınılmalıdır. Mütevazı bir yaşam sürülmeli, ama aşırı cimrilikten de kaçınılmalıdır.

Kişileri kutsallığa ve doğruluğa yöneltmek:

Öncelikli hizmet amacımız, kişilere Tanrısal kutsallığı anlatmak, günah karşısında ilahi çözümü sunmak olmalıdır. Kişinin kötü alışkanlık, davranış biçimi, huy, yanlış algılama ve toplumun ve ailenin yüklemiş olduğu çarpık düşüncelerden kurtulmasına yardımcı olmalıyız. Bunu yaparken bizim de kötü alışkanlıklarımızdan ve düşüncelerimizden sıyrılmamız gerekir. Tanrı sözünün terbiyesini öğretmeli, kişiyi paylaşımlarımızla eğitmeliyiz.

Ruhsal gerçekleri ve armağanları paylaşmak:

Günahın körelttiği düşünceleri açmanın, kirlenmiş zihinleri temizlemenin tek yolu, ruhsal değerleri açık, anlaşılır bir biçimde sunmaktır. Günah ve Şeytan'a karşı kişiyi korumak ve uyandırmak için, gizlide bıraktığımız, eksik söylediğimiz ya da yumuşattığımız hiçbir ruhsal gerçek olmamalı. Ruhsal harekete geçirmek için Ruh'un denetiminde olarak armağanları paylaşmak gerekir. Amacımız insanları Tanrı'yla barıştırmak ve müjdeli haberi vermektir. Müjdelerken, iyileştiren ve kurtaran Rab İsa Mesih'i tanıttığımızı unutmamalıyız. Ruh'un bizden akıp gitmesine fırsat vermeliyiz. Bu akım insanlara olan Tanrı'nın merhametidir.

Değerleri konusunda saygılı olmak:

Farklı inanç ve törelerden gelen kişilerin değerlerine karşı saygılı ifadeler kullanmalıyız. Bu, onun yanlış düşüncesini kabul edeceğimiz, öveceğimiz anlamına gelmez. Biz öncelikle o kişiye, dolayısıyla da değerlerine özel davranıyoruz. Ancak amacımızın, özgür kılan bir müjde vermek olduğunu unutmadan, fırsatları iyi değerlendirek doğruya yöneltmeliyiz.

Boş konuşmamak ve tartışmamak:

Paylaşacağımız kişilerin farklı inanç ve düşünce tercihlerine ve hassasiyetlerine karşı tartışmacı, yola getirmeci bir tutumdan çekinmek gerekir. Yoksa kişiyi amacımızın dışında itmiş ve hedefimizden uzaklaştırmış oluruz. Amacımız esenlik verici bir sohbet zamanı oluşturmak olmalıdır. Aynı zamanda paylaşım zamanımızı daha değerli kılmak için boş sohbetlerden ve yararsız fikirlerden uzak durmalıyız. Bu, müjde haricinde hiçbir şey konuşmayacağız anlamına gelmez. Yaşama dair birçok şey paylaşmalıyız, ancak bu, boşluk doldurmak için değil, kişiyi tanımak ve zenginleştirmek için yapılmalıdır.

İlgisini çeken şeylerden biri, insanların Tanrı'nın kendilerini sevdiğini pratik bir yolla görmeleriydi. Ayette şöyle der: "Bir erkek ya da kız kardeş çıplak ve günlük yiyecekten yoksunken, içinizden biri ona, 'esenlikle git, ısınmanı ve doymanı dilerim' der, ama bedeninin gereksindiklerini vermezse, bu neye yarar?" İsa şöyle dedi: "Acıkmıştım, bana yiyecek verdiniz; susamıştım, bana içecek verdiniz; yabancıydım, beni içeri aldınız. Çıplaktım, beni giydirdiniz; hastaydım, benimle ilgilediniz; zindandaydım, yanıma geldiniz." "O vakit doğru kişiler O'na şu karşılığı verecekler: 'Ya Rab, biz seni ne zaman aç görüp doyurduk, ya da susamış görüp içecek verdik? Seni ne zaman yabancı gördük de içeri aldık, ya da çıplak görüp giydirdik? Seni ne zaman hasta ya da zindanda görüp yanına geldik?' Kral da onlara şöyle cevap verecek: 'Size doğrusunu söyleyeyim, bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz.'" Bu ve bunun gibi birçok Kutsal Kitap ayeti, onları çevrelerindeki insanlara, daha geniş alanlara hizmet etmeye motive etti. Fakir bölgelere, bakıma çok ihtiyacı olan devlet okullarının bulunduğu yerlere gitme fikri oluştu. Necati,

tatillerinde iki yaz dönemini okul tamiratına ayıran birkaç gönüllüyle birlikte bir proje başlattı.

Hristiyanlar, kurtuluşun tamamen İsa Mesih'in kurban ve kefareti anlamına gelen çarmıh üzerindeki ölümü sayesinde olduğuna inanırlar. Yani başkalarına hizmet etmek ve iyi işler meyvedir, ama kurtuluşun kökü değildir. Kutsal Kitap bunu şöyle açıklar: "İman yoluyla lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir. Çünkü biz Tanrı'nın yapıtıyız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık." Necati ve gönüllülerin kirli elleri, okulu boyamaktan ve tamirattan acıyan kasları, Tanrı sevgisinin bir ifadesiydi. Necati bu köy projesi hakkında bir rapor yazmıştı:

Bu yaz ikincisini düzenlediğimiz 'okul restorasyon pro-jemiz' önceki yıla göre çok daha ilginç geçti. Haziran ayının başlarında başladığımız projemiz için aylar öncesinden belirlediğimiz bir köy ilkokulunda incelemeler yaptık. İhtiyaçları hakkında notlar aldık ve gerekli izinlerle çalışmamıza başladık. Projemize Amerika'dan gelen 20 üniversite öğrencisi de katıldı. Gelen öğrencilerin hepsi köylülerle birlikte on ayrı evde kaldılar, bu sayede hem kişisel ilişkiler kurarak müjdeyi paylaşma fırsatı buldular hem de köy kültürü hakkında birçok şey öğrendiler.

Öğrencilerin kaldıkları evlerden birinde Mesih imanlısı bir genç kız da vardı. Kendisi onların varlığından büyük teşvik aldı ve onlarla Mesih'te kardeş olmaktan büyük mutluluk duydu. Öğrenci gençler gündüz okulun bakımı için büyük bir çabayla çalıştılar ve bu zaman içinde onlarla tanışmak için gelen köyün gençlerine iyi birer Mesih inanlısı örneği verdiler. Öğrenci gençler akşam eve döndüklerinde ev halkına hem sevinç kay-

nağı oldular hem de müjdeyi verme fırsatları oldu. Köydekilerin hepsi bizim Hristiyan olduğumuzu biliyor ve bunun üzerine daha çok düşünüp konuşuyorlardı. Köylülerin içinden bazı rahatsız olan kişiler bizi jandarmaya şikayet ederek misyonerlik yaptığımızı söyleyip engel olmaya çalıştılar. Fakat tüm çabalarına rağmen biz orada işimizi tamamlayıncaya kadar kaldık ve çok iyi bir tanıklık verdik. Köylülerin çoğunluğu bizim orada olmamızdan çok memnundular ve yaptığımız işi çokça takdir ettiler. Okul bakım projesi bitinceye kadar köydeki çok sayıda kişiyle müjdeyi paylaştık. Bizim için köylülerin bize evlerini ve yüreklerini açmaları, çok sayıda kişiyle farklı bir şekilde müjdeyi paylaşmak çok önemli ve ilginç bir tecrübeydi.

Necati Aydın

Hristiyanlara yönelik genel bir yargı vardır: *Din değiştirmek için maddi özendiriciler kullanıyorlar.* Bu fikrin ölümcül kusurları var. Birincisi; biri para için dinini değiştirirse gerçek bir inanlı olur mu? Tanrı ruhlarını para için satan sahte inanlılar ister mi? Eğer üç kuruş için Hristiyan oluyorsa, beş kuruş için belki de Hindu olurlar, daha fazlası verilirse o zaman neden tekrar Müslüman olmasınlar ki? Gerçek iman, pazarda satılmaz. Üstelik Hristiyanların Müslümanları Hristiyanlaştırmak için İncil'in içine 100 Dolar koydukları iddiası da ayrı bir saçmalık. Bir insanın ruhuna değer biçilebilir mi? Biri gerçeği bulursa, onu dünyaya değişebilir mi? İsa şöyle der: “İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?” Bir zamanlar biri şöyle demiş: “Her halukârda elinde tutamayacağı şeyi, kaybedemeyeceği bir şeyi kazanmak için gözden çıkaran kişi asla akılsız değildir.”

Türkiye'deki Hristiyanların dağıtmak için 100 Dolarları yok, din değiştirttiklerine vize veya uçak bileti vaatleri yok, din

değiştirmeye ikna için ellerinde işleri, apartmanları, arabaları da yok, Hristiyan kadınları eş olarak sunma imkânları hiç yok! Aslında İsa Mesih'e iman eden kişilerin bir kısmı işlerini, evlerini ya da ailelerini kaybediyorlar. İmanlı Hristiyanlar aynı duyguları paylaştıklarından, elbette acı çeken insanlar için elle-rinden gelen yardımı yapmaya çalışırlar, ama Avrupa'da, Ame-rika'da veya başka bir yerde maddi yardım etmek için bekleyen zengin misyon organizasyonları yoktur. Zirve'de çalışan Ne-cati'nin mütevazı bir maaşı vardı. Malatya'nın merkezine yakın, sıradan bir apartmanda oturuyordu. Kitap vs teslimatı için kul-landığı araba da şirketindi ve yılda sadece bir kez çalıştığı şir-ketin Türkiye'deki konferansına katılırdı. Uzun saatler çalışır, bitmek bilmeyen eleştiri ve zıtlıklarla karşılaşır. Her evli ve çocuklu sıradan bir Türk erkeği gibi, bütçesini karşılamak için parasını iyi idare etmesi gerekirdi. Mesih İsa'yı para için değil, sonsuz yaşam için takip ediyordu. Mesih İsa'nın yolu, ken-disinin de dediği gibi zor bir yoldu. "Öğrencileriyle birlikte halkı da yanına çağırıp şöyle konuştu: Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmihını yüklenip beni izlesin. Canını kur-tarmak isteyen onu yitirecek, canını benim ve Müjde'nin uğruna yitiren ise, onu kurtaracaktır."

İsa Mesih'in izleyicileri elbette gerektiğinde maddi yardım da yaparlar, ama insanları ya da inançlarını değiştirmek için değil, İsa Mesih'in yardım etme konusundaki emrine uymak için yaparlar. Bir Hristiyan nasıl olur da hem "*Komşunu kendin gibi seveceksin*" emrine itaat eder hem de açları doyurmaz, hastalarla ilgilenmez, zayıf ve fakir olanlara yardımcı olmaz? Savaş, deprem, kıtlık gibi kriz anlarında sevgi ve iyilikle dolu en iyi cevap, özellikle "*komşunu kendin gibi seveceksin*" emrinin ışığında, zor durumdaki kişilere yardımcı olmaktır. Komşuya sevgi göstermek ve iyilik yapmaktan daha güzel bir yardım olamaz. Bir Hristiyan için bu sevginin kaynağı Tanrı'nın kendisidir.

Necati'de bir çoban yüreği vardı, fakat onun sürüsü koyunlardan değil, insanlardan oluşuyordu. Aslında koyunlarla insanların bazı ortak noktaları vardır. Her ikisinin de yemeğe, suya ve sevgiyle bakıma ihtiyacı vardır. Necati Malatya'daki küçük kilisenin cemaatiyle ilgilenme yükünü yüreğinde taşıyordu. İnsanların İsa Mesih hakkında sadece bilgileri olsun istemiyordu, onların İsa Mesih'le ilişkide ilerlemelerini ve ruhsal olgunluğa erişmelerini de istiyordu.

Eylül 2006'da Necati arkadaşına kısa bir not yazdı:

Malatya topluluğumuz üç yıl içerisinde kişisel müjdelere hizmetimiz ve mektuplaşma kurslarına başvuranlarla yapılan paylaşımlar sonucu, 15 kişinin iman etmesine aracılık etti. Bu kişiler ev toplantılarımıza katılarak her gün gelişmekte. İmanlı kişilerden birçoğu genç oldukları için ailelerinden zorluklar yaşamaktalar; sıkıntıları karşısında onlara destek olmaya çalışıyoruz. Bazıları uzak köylerde oturdukları için kendileri gelemediklerinde onları köylerine giderek ziyaret ediyor ve toplantı yapıyoruz. Malatya'nın muhafazakâr toplum yapısı bizim her konuda rahat hizmet etmemize engel olmasına rağmen Tanrımız'ın sağladığı lütufla her geçen gün daha fazla kişiyle paylaşarak Rab'bin ailesine davet ediyoruz.

Üç yıldır bizimle birlikte hizmet etmekte Güney Afrikalı bir aile, oturma izni alamadığı için memleketine dönmek zorunda kalıyor. Onun yokluğunun getireceği ihtiyacı Tanrı karşılamak için Ankara Kurtuluş Kilisesi'nden genç bir çifti bize gönderiyor. Eylül ayının sonlarına doğru taşınacak olan bu genç aile, bizim ihtiyaç duyduğumuz hizmet alanlarında yardımcı olacak, ihtiyacımızı karşılayacak.

Eylül ayı Malatya topluluğu için önemli bir geçiş sürecini de beraberinde getiriyor. Yavaş yavaş büyüyen ve hizmetini çevre illere (Erzincan, Tunceli, Elazığ) de götüren topluluğumuzun ileriye dönük gelişimini sağlama için yapılanmayı planlıyoruz. Daha çok bölgede etkinliğimizi artırmak için önümüzdeki dönemde topluluğumuzdaki kişilere hizmet alanında (gençlik, kadın, aile, müjdeleme, öğrenci yetiştirme, kilise) eğitim vererek onları geliştirmek ve halkımıza Tanrı hizmetiyle nasıl yararlı olacaklarını öğretmek ve harekete geçirmek istiyoruz.

Topluluğumuz sıkıntı ve ihtiyaçları karşısında heyecanla imanı yaymaya çalışıyor. Ev topluluğumuz hem Malatya hem de komşu şehirlere ışık olmaya devam ediyor.

*Tanrı hizmetinde,
Necati*

Yerel basındaki sorunlar azaltılmıştı, fakat Mart 2006’da Tilmann çalışma izni konusunda sorunla karşılaştı. İlgili kuruma bir yazı yazıp konumunu çok güzel bir şekilde dile getirdi. Malatya Valiliği’nden de yardım istedi. “Yıllarca Türkiye’de oturduğumuz için Türkiye’ye yerleşmiş, bu ülkeyi seven bir aileyiz. Üç çocuğumuz da okula Türkiye’de başlayıp bütün okul hayatlarını bu ülkede sürdürmüş bulunmaktadır (halen 1., 4., ve 6. sınıftalar). Bu yüzden, Malatya’dan yurt dışına gitmemiz gerekmeksizin burada Haziran sonuna kadar ikâmetgah vermenizi arz ederim.” Birkaç hafta sonra sorun çözülmüştü; Tilmann, ailesinin Malatya’da yaşamını sürdürebilmesi için gereken gayreti göstermiş, bu uğurda stresli zamanlar geçirmişti. Bir Alman’ın Malatya’da ailesiyle birlikte deneme ve ayartılarla karşı karşıya kalmayı neden istediğini daha iyi anlamak için, Tilmann’ın bir gün inanlılara yaptığı şu paylaşıma bakabiliriz:

Bizi hayatta ayakta tutan şeyler nelerdir? Bize daha çok yaşamda motivasyon sağlayan nedir?

Hayatta bazen başarılarımız, sahip olduğumuz mal varlıklarımız, sevdiklerimiz, ümitlerimiz, yapmayı amaç edindiğimiz hedefler bizi hayatta kalmaya zorlar. Ama aslında bunların hiçbirisi bizi burada tutmak için yeterli nedenler değildir. Çünkü başarmayı amaçlayıp başaramadığımızda, kazanmayı isteyip kaybedince, sevdiği halde nefret edilince, ümit edip boşa çıkınca, hedefleyip tutturamayınca ne olacak? Kim ve ne o kişiyi hayatta tutar. (Belki korkaklığı!)

Tanrı için insanın yaşamı önemlidir, bu nedenle sadece bizlerin yaşaması için Mesih'in ölümünü gerçekleştirdi. İnsanın yaşamı ve yaşamı için tasarladıkları, umut ettikleri de önemlidir. Onu korumak için çokça çabalar. Geçici amaçları yoktur, boşa çıkaran ümitleri de.

Tanrı bizi ve planlarımızı, değerlerimizi önemseyen için bunların boş ve geçici bir zemin üzerinde gelişmesini istemez. Kendi hayatımız için bizden daha iyi tasarımlara sahip olan Tanrı'ya güvenmeliyiz.

Tilman ve Susanne'ın uyumsuzlukları nadirdi. Tilman'ın sessiz mizacı, Susanne'ın enerjik kişiliğine kolayca yardımcı olurdu; onu mutlu ve hoşnut etmek için elinden geleni yapmak kendisini de mutlu ederdi. Bu, yıllardır ikisi için de çok iyi işleyen bir iletişim şekliydi. Tartışıp kavga etmezlerdi, evleri de huzurluydu. 2007'nin başlarında çok tuhaf bir şekilde tartışmaları oldu. Yıllarca huzurlu yaşarken, ilk defa ciddi bir evlilik tartışması yaşadılar. Anlaşmazlıklarının sebebi, Tilman'ın, ailesinin Türkiye'den ayrılma zamanının geldiğini hissetmesiydi. Önemli bazı tercüme ve üzerinde çalıştığı akademik (bilim-

sel, teorik) projeleri bitirip ailesini Almanya'ya geri götürmek istiyordu. İçinden bir ses sanki Türkiye'deki zamanının dolduğunu söylüyordu. Ancak Susanne farklı düşünüyordu. Gitmek istemiyordu; işlerinin burada bittiğine inanmıyordu. Tartışmaları kızıştı, sesleri bile yükseldi, her biri kendi düşüncesini savunuyordu. Daha önce aralarında hiç böyle bir şey olmamıştı. Bu, aralarında bir gerilim yarattı. Sonunda tartışmayı durdurup bunun için dua etmenin daha bilgece olacağı konusunda anlaştılar.

Uygun zamana kadar bu konuyu kapatmaya karar verdiler. Bu konuyu konuşmak için uygun zaman hiç gelmeyecekti; 2007'deki gelişmeler bir anlamda her ikisinin de haklı olduklarını onaylayacaktı.

Malatya'daki küçük kilisenin inanlıları yıllardır her hafta bir araya gelip İncil çalışması yapıyorlar, ilahilerle tapınıyorlar, dua ediyorlar, paylaşımda bulunuyorlar ve bu değerli zamanlardan çokça yararlanıyorlardı. Özel günlerde, Mesih İsa'nın yaşamındaki en belirli olayları kutluyorlardı. Aralık ayında dünyadaki tüm Hristiyanlar gibi onlar da hep birlikte Mesih İsa'nın doğuşunu kutlarlardı. Her yıl ilkbaharda Mesih İsa'nın son günlerini ve saatlerini, ona yapılan haksızlıkları, ölüme mahkûm edilmesini, çarmıha gerilişini, mezara konuluşunu ve üçüncü gün dirilişini anarlardı. Aralık 2006'da kilise, Malatya'da bir otelde geniş bir salon kiralayıp Noel Bayramı'nı kutlamak, bu özel zamanı anmak için ev sahipliği yapmaya karar verdi. Herkes program hazırlamak, müzikleri, sunumu ayarlamak için birlikte çalışıyordu.

Bir akşam inanlılar hep birlikte Necati'nin evinde toplandılar. Herkes ofis çalışmaları, arkadaş ziyaretleri, çocuklarla uğraşma, yemek pişirme, haftalık temizlik gibi çalışmalardan ötürü biraz yorgundu. Hepsisi Rab'bin önünde yüreklerini sınadı. Tilman şöyle dedi: "Rabbin Sofrası'na gelmeden önce hepimiz yüreklerimize bakıp günahlarımızı itiraf etmeliyiz. Rab bizi bağışlamakta çabuktur, ama O'nunla ilişkimizin doğru zeminde

olduğundan emin olmadan Rab'bin Sofrası'na gelmeyelim. Luka 22:19-20 şöyle der: 'Sonra eline ekmek aldı, şükredip ekmeği böldü ve onlara verdi. 'Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın' dedi. Aynı şekilde yemekten sonra kaseyi alıp şöyle dedi: 'Bu kase sizin uğrunuza akıtılan kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır.'” Tilman içinde ekmek olan tabağı aldı, ekmeği parçalara böldü ve dağıttı. Sonra içinde meyve suyu olan kabı aldı ve içmeleri için herkese uzattı. İncil'den şunu okudu: “Her içtiğinizde beni anmak için böyle yapın. Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâsedan her içtiğinizde Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz.” Susanne, Necati, Şemsa, Uğur ve diğerleri kederle ekmeği alıp bardaktan içtiler. Kendileri için çarmıhta ölüme giden İsa Mesih'e şükrettiler.

Necati işi gereği bölgenin dışına çıkmıştı. İlgilenen kişilere kitap vs. götürüp sorularını cevaplıyordu. Zaman zaman teşviki kırılır gibi olsa da, hizmetine umutla devam ediyordu. Bir öğleden sonra yoldayken, kendisini çok teşvik eden bir adamla karşılaştı. Necati bunu şöyle kaydetti:

Oradan ayrılıp gerek tarlada çalışanlara, gerek çobanlara, gerekse de oralarda yaşayan halka yayınlarımızdan verme fırsatımız oldu. Bulanık ilçesinden ayrılıp kuzeye doğru Malazgirt'e yola çıktık. Orada da yol boyunca tarlada çalışanlara yayınlarımızdan verme fırsatımız oldu. Malazgirt ilçesine vardık. İlçede yaşayan Erdal isimli ilgili bir kişi, görüşme talebimize olumlu cevap verdi, kendisiyle işyerinde sohbet etme ve paylaşma fırsatımız oldu. Adamın, 'Yaptıklarınız bir gün meyvesini verir, ama sabırlı bir çalışma ve uzun bir zaman gerek' demesi, bizim için Tanrı'dan sanki bir söz gibiydi. Bu söz bizleri umutlandırıp yüreklendirdi. Oradan ayrılıp çalışma yaparak tekrar Muş iline döndük.

17. Bölüm

Kanlı Eller

Oğlum, seni ayartmaya çalışan günahkârlara teslim olma.

Şöyle diyebilirler:

*“Bizimle gel, adam öldürmek için pusuya yatalım,
Zevk uğruna masum kişileri tuzağa düşürelim. Onları
ölüler diyarı gibi diri diri, ölüm çukuruna inenler gibi
bütünüyle yutalım. Bir sürü değerli mal ele geçirir,
evlerimizi ganimetle doldururuz. Gel, sen de bize katıl, tek
bir kesemiz olacak.” Oğlum, böyleleriyle gitme, onların
tuttuğu yoldan uzak dur. Çünkü ayakları kötülüğe koşar,
çekinmeden kan dökerler. Kuşların gözü önünde ağ
sermek boşunadır. Başkasına pusu kuran kendi kurduğu
pusuya düşer. Yalnız kendi canıdır tuzağa düşürdüğü.
Haksız kazanca düşkün olanların sonu böyledir. Bu
düşkünlük onları canlarından eder.*

Süleyman’ın Özdeyişleri 1:10-19

Türkiye’nin politik ve sosyal geçiş dönemi olan 1980’lerde dünyaya gelen beş genç Malatya’da birbirleriyle tanıştı. Bu gençler Emre Günaydın, Salih Gürler, Hamit Çeker, Abuzer Yıldırım ve Cuma Özdemir’di. Bu gençlerin görünüşünde sıradışı bir durum yoktu. Hepsi de normal görünüşlü, orta boylu, koyu saçlı, yüzünde sakallar bitmiş, çocukluk çağından yeni

çıkılmış tiplerdi. Türkçe deyimiyle “delikanlıydılar.” Onların durumuna bakılırsa, bu deyim ölümcül anlamını buldu.

Gençlerden biri olan Emre Günaydın, liseden mezun olduktan sonra Malatya’da İhlas erkek yurduna taşınmıştı. Babası İnönü Üniversitesi’nde çalışıyordu ve “Kobra Kan” adlı bir Uzakdoğu spor merkezi işletiyordu. 2006 yılı civarı misyonerler ve Türkiye’deki misyoner faaliyetler konusuyla ilgilenmeye başladı. Çeşitli milliyetçi organizasyonlardan insanlar tanıyordu ve kız arkadaşının babası milliyetçi bir siyasi parti üyesiydi. Bu beş genç adam medyanın, eğitim sisteminin ve önde gelen devlet adamlarının büyük bölümünün Hristiyanlar’a ve misyonerlere karşı derin bir nefret ve şüphe yarattığı ve bu kelimelere olumsuz anlamlar atfedildiği bir ortamda büyümüştü.

Hristiyanlar’a karşı güvensizlik ve düşmanlık hissiyatı halkın düşünce yapısının derinliklerine işlemiştir. Örneğin 1971’de çekilen *Battal Gazi’nin İntikamı* adlı dönemin popüler filminde Hristiyanlar olabilecek en kötü biçimlerde tasvir edilmiştir. Filmde üzerlerinde haç işareti taşıyan siyah cübbeler giyinmiş vahşi bakışlı adamlar hiç acımadan Müslüman erkekleri, kadınları ve çocukları kılıçtan geçirir. Türkiye’de kahraman olarak onurlandırılan Battal Gazi, Müslümanlığı seçen bir Hristiyan kadını kurtarır ve onunla evlenir. Aynı zamanda kendisine bağlılık yemini eden “Çekiç” adlı güçlü bir Hristiyan savaşçıyı İslam’a döndürür. Ancak korkunç Hristiyan askerler karısını yakalar ve onu tekrar Hristiyanlığa döndürmek için akıl almaz işkenceler uygularlar. Acımasız Hristiyanlar Battal Gazi’yi bir çarmıha bağlayarak işkence ederler ve gözünün önünde karısını da çarmıha çivileyip diri diri yakarlar. Kadın alevler tarafından yutulmadan hemen önce, “Battal Gazi kocamdır, dinim İslam’dır” diye son bir çığlık atar. Bu filmde verilen mesaja göre, bir Hristiyan’dan daha kalles, daha vahşi ve daha Allahsız bir şey yoktur. Bu gençler acaba *Battal Gazi* filmini seyrettiler mi bilmiyoruz, ama şu bir gerçek ki, Malatya’nın hemen dışında Battal Gazi’nin doğduğu yerin çok yakınında büyüdüler.

Verdiği ifadeye göre Emre, 2006’da Türkiye’deki misyoner faaliyetleri konu alan bir televizyon programı izlemiş. Programda kullanılan sözcükler ve görüntüler, konuya özellikle ilgi duyan birinin kulaklarında ve gözlerinde yer edecek bir üslup-tadır. İnterneti kullanarak konuyu daha fazla araştırabilirdi. Hristiyan sitelerine bakmaya başladı. Bu siteler de Müslüman kökenli bazı Türkler’in geçen zaman içinde gerçekten de Hristiyanlığı kabul ettiğini doğruluyordu. Bazı Müslümanlara göre İslamı bırakıp Hristiyanlığa geçmek bir ihanet sayılır.

En sonunda İstanbul yakınlarında oturan bir Hristiyan’la e-posta üzerinden iletişim kurdu. Ondan Malatya’da yaşayan Necati Aydın’ın e-posta adresini aldı ve 13 Mart 2007’de ona kısa bir not yazdı. Hristiyanlık’la yakından ilgilenen bir genç pozu takınarak, Yunus Emre takma adıyla yazdığı notta şöyle diyordu: “Merhaba, bana sizden İzmit’teki pastör Wolfgang bahsetti. Adım Yunus Emre. Ben Malatya’daki kilise yerlerini bulamıyorum, yardımcı olabilir misiniz.” Necati e-postayı aldı ve Emre’ye cep telefonuyla mesaj gönderdi: “Emre, ben Necati’yim, Wolfgang’ın bacanağım, bizim yerimiz Zirve Yayıncılık.” Çok geçmeden elektronik iletişim yerini yüzyüze görüşmeye bıraktı. Birlikte çay içtiler, Emre’nin okul hayatı hakkında sohbet ettiler ve İncil hakkında konuşmaya başladılar. Necati, daha önceden Emre’ninkine benzer bir geçmişten gelen onlarca genç tanıdıktı. Bazılarına daha az güvenmişti. Emre’nin içtenliği konusunda çekinceleri olmasına rağmen, genç adama sevgi ve ilgi göstermeye gayret etti.

Necati’yle iletişim kurmasından aylar önce Emre, diğer katillerle tanışmaya başlamıştı. Hamit, Salih ve Cuma, İhlas öğrenci yurdunda kalıyorlardı. Bir süreliğine Emre de yurttan kalmış, ama daha sonra biriyle kavga ettiği için atılmıştı. Bir gün yurdu ziyaret ederek Salih’le misyonerlerin faaliyetleri hakkında görüştü. Salih sonraki ifadesinde Emre’yle konuşmasından önce misyonerlik hakkında çok şey bilmediğini iddia etti. Muhtemelen Emre ona Malatya’da dahil olmak üzere ülke

apında örgütlenen yabancı ve Türk Hristiyanlar'ın "PKK ile nasıl işbirliği yaptığını" açıkladı. Emre her ne kadar deliller bulunmaksızın sadece kendi fikirlerini ileri sürmüş olsa da, Salih üzerinde misyoner faaliyetlerin kışkırtıcı olduğu düşünce-sini bırakmıştı.

Bir gece 24:00 sıralarında Salih, yurt binasında ders alışan Cuma ve Hamit'in yanına gelip onları üçüncü katta sigara içme-ye çağırdı. Emre onları bekliyordu. Oturup Emre'nin anlattık-larını dinlediler. Emre onların zihninde korkunç bir tablo iz-meye girişti. Cuma şöyle diyordu: "Emre bize hitaben ülkemiz-de ve ilimizde birtakım insanların misyonerlik faaliyetleri yürüt-tğn, bu şekilde kendi beyanlarına göre misyonerlerin çok güçlü bir hale geleceklerini, bunların yüzünden eşlerimizin, bacılarınızın, kardeşlerimizin dinlerini ve namuslarını kaybede-ceklerini, Türkler'in soyunu kurutmaya çalıştıklarını, hatta ken-dilerine inanmayanların çocuklarını dahi öldürmeyi planladık-larını, bu sebeple vatanını milletini dinini seven herkesin bun-larla mücadele etmesi gerektiğini, kendisinin de bunu başara-bilmek için misyonerlerin içine sızmayı düşündüğünü söyledi ve bu konuda bizlerden yardım istedi."²⁶ Emre şaka mı yapıyordu yoksa gerçeği mi söylüyordu? Sigara odasında oturan gençler bir karar vermeye çalıştı. Emre çok ciddi olduğunu görmeleri için onlara başka fırsatlar da verecekti.

Necati ve Emre iletişim kurduktan sonra ruhsal konularda konuşmak üzere buluşmaya başladılar. Necati Tevrat, Zebur, İncil ve Kur'an'ın içeriğini çok iyi biliyordu. Ne de olsa eski bir hafız ve eğitimli bir Kutsal Kitap ğretmeniydi. Emre'yle yap-tığı sohbetler temelde Mesih İsa'nın yaşamı ve öğretilerinin yanı sıra çarmıhtaki ölümü ve dirilişi hakkında.

Daha sonra Emre, Necati'yi İşlam'a hakaret etmekle suçla-yacaktı. Bu imkân dahilinde gözükmüyor. Neden İşlam'a haka-

²⁶ Cuma Ozdemir'in ifadesi, T.C. Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı. 22-4-2007.

ret etsin ki? Elbette Necati bir Müslüman olarak öğrendiği pek çok şeye artık inanmıyordu. Örneğin artık Kutsal Kitap'ın bozulmuş bir kitap olduğuna, Mesih İsa'nın ölmeden önce göğe alındığına ya da Hristiyanlar'ın üç tanrıya taptığına artık inanmıyordu. Emre'ye pek çok peygamber olduğunu, ama Tanrı'dan gelen ve Tanrı'ya dönen yalnızca tek bir Mesih, tek Kurtarıcı, tek Kral ve tek Rab olduğunu açıklamıştı. Sohbetler ilerledikçe Emre, ilgiliymiş numarası yaparak Hristiyan olmayı dahi düşün­düğünü söylüyordu.

Emre imanlıların düzenli olarak evlerde toplandığını öğ­rendi ve katılmak istedi. Necati onu davet etmeyi uygun bul­madı. Emre ifadesinde Necati'nin kendisine Malatya'da 49-50 civarında toplantı olduğunu söylediğini açıkladı. Bu rakam oldukça abartılıdır. Gerçekte kentte ancak iki ya da üç toplantı yapılıyordu. Bazen Emre'nin abartıları düpedüz uydurmalar, kuyruklu yalanlar haline geliyordu. Emre misyonerler için şöyle ifadeler kullanmıştı: “Amerika ve İsrail onları destekliyor, Türk kızlarını da kendileri için fuhuşa zorlayarak maddi destek sağ­lıyorlar...”²⁷ İsa Mesih zinaya ve fuhuşa asla göz yummadı ve bu günahları en güçlü biçimde mahkûm etti. Zina ederken yakalanan ve taşlanma tehlikesiyle karşılaşan kadına İsa Mesih merhamet etmiş, ama ona, “Git ve bir daha günah işleme” demişti. Kadını Eski Antlaşma'nın emrettiği taşlanma (recm) cezasından kurtardı, çünkü onun cezasını da, bütün insanların cezasının yanı sıra kendi üzerine alacaktı. Necati, Uğur ve Tilmann'ın gençleri ahlâksızlık ve ölüm tuzağına çeken gizli bir anlaşma içinde olduğunu düşünmek, abesle iştigal etmektir. Böyle bir iddianın doğru olması için bu adamların gerçek Mesih imanlısı olmaması gerekiyordu. Fakat onlar Mesih'in gerçek öğrencileri olarak erkek ve kadın arasındaki evlilik kurumuna bağlılık gösteren, çocuklarını Rab'bin terbiyesinde büyüten ve

²⁷ Emre Günaydin'in ifadesi, T.C. Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı, 19-5-2007.

çocukların, hatta daha doğmamış çocukların yaşam hakkını koruyan kişilerdi.²⁸ İronik olarak, olayı araştıran dedektifler bazı utanç verici pornografik videolar buldular, ama bunlar Zirve ofisinde değil, katillerden birkaçının evinde ortaya çıktı.

İlkbaharda Necati, Malatya'daki Altun Kayısı Otelinde düzenlenen Paskalya (Diriliş Bayramı) kutlamasına Emre'yi de davet etti. Diriliş Bayramı kutlamasının tarihi 8 Nisan 2007'di. Yerli imanlıların çoğu kutlamayı anlamlı ve sevinçli bir olaya dönüştürmek için çok çalışmıştı. Tilmann, on iki telli gitarıyla çaldığı bazı ilahiler hazırlamıştı. Yetenekli bir ilahi yazarı olarak Türkçe ilahiler yazmıştı. Altun Kayısı Otelinde biraraya gelen grup sevinçle ilahiler söyledi. Küçük çocuklar yerlerde oynadılar; gençler ise kutlamaya iştirak ettiler. Konuşmacı, Eski Antlaşma peygamberlerinin önceden söylediği gibi Mesih İsa'nın iki bin yıl önce çarmıhta öldüğünü, mezardan dirildiğini ve insanları günahattan ve cehennemden kurtarma gücüne sahip olduğunu etkili bir biçimde vaaz etti. Emre görünüşe göre birkaç arkadaşını da kutlamaya getirmişti. Otelin resepsiyonunda Emre Necati'yi sordu. Onu toplantı salonuna yönlendirdiler. Kapıyı vurdu, Uğur onları içeri aldı. Emre ve arkadaşları yarım saat kadar odanın arka tarafında kutlamayı gözlemleyerek ve dinleyerek oturdular. Kutlamaya gelen birçok imanlı, asık suratlı bu gençlerin yüzünden akan öfke ve rahatsızlığı hatırlıyor. Bir süre daha kaldıktan sonra çok fazla bir şey dinlemeden arka kapıdan çıkıp gözden kayboldular.

Emre birkaç gün sonra Salih, Cuma ve Hamit'i kahvede kendisiyle buluşmaya çağırdı. Kahveye geldiklerinde Emre, arkadaşlarını babasına ait Kobra Kan Uzakdoğu Spor Merkezi'ne götürdü. Kapı kilitliydi, ama Emre'de anahtar vardı.

²⁸ Kürtajın baştan aşağı yanlış olduğuna inanıyorlardı, çünkü henüz doğmamış bir çocuk yine de annesinin rahminde Tanrı'nın benzerliğinde yaratılan ve can taşıyan tam bir insandır. Bu nedenle hiç kimsenin doğmamış bir çocuğun yaşamını sona erdirmeye hakkı yoktur.

Dört adam ofiste yalnız başlarına oturdular ve Altun Kayısı Otelindeki Diriliş Bayramı kutlaması hakkında konuşmaya başladılar. Emre’de bazı değişiklikler olmuştu. Artık sadece oturup misyonerlik tehlikesi algısı hakkında konuşmak istemiyordu. Altun Kayısı’ya yaptığı o ziyaretin ardından, Emre bir kez daha misyonerlerin halkına ve dinine karşı bir tehdit oluşturduğu inancını hevesle tekrarladı. Emre bir şeyler yapılması gerektiğinde ısrarlıydı... BİR ŞEY YAPILMALIYDI! Artık misyonerlere karşı eyleme geçmenin, ne yaptıklarını gün ışığına çıkarmanın, maskelerini düşürmenin, arkalarındaki gücü ifşa etmenin zamanı geldiğinde ısrar ediyordu. Kobra Kan Uzakdoğu Spor Merkezi hızla Hristiyan inanlılara saldırma eğiliminde olan bir grup kişinin eylem merkezi haline gelmekteydi. Dört kişilik grup Kobra Kan ve diğer yerlerde sürekli buluşup planlarını tartışırken Emre, yurttan arkadaşlarına Abuzer’i tanıttı. Abuzer ifadesinde Emre’nin Türkiye’deki misyonerlik faaliyetlerini ortadan kaldırmak istediğini, fakat kimseyi öldürmekten bahsetmediğini iddia etti. Beş adam misyonerler konusunda bir şey yapmak için anlaşma yaptılar. Fakat bu şey ne olacaktı?

Birkaç haftalık dönemde sohbetler ve dolayısıyla yapılan telefon konuşmaları çoğaldı. 2006’nın sonlarından 2007’nin başlarına dek Emre cep telefonunu 35 kez değiştirdi. Salih Gürler 38, Hamit Çeker ise 17 kez telefon değiştirdiler. Emre karanlık bağlantılar ağı dahilinde yüzlerce telefon konuşması yaptı. Telefon iletişiminin ve kullanılan telefon sayısının sıradışı boyutları misyonerlere yapılan saldırı planlamasında daha geniş bir insan çemberi bulunduğunu göstermektedir.

Diriliş Bayramı kutlamasından bir hafta sonra Salih, Cuma, Hamit, Abuzer ve Emre bir araba kiralama ve eyleme geçme konusunu konuşmak için bir kafede biraraya geldiler. Emre herkesin araba kiralama ücretine katkıda bulunmasını istedi. Arabayı misyonerlerin gidiş gelişleri hakkında daha çok bilgi edinmek için kullanmayı düşündüğünü söyledi. Cuma çalışması gerektiğinden toplantının kısa tutulmasını istedi. Hemen gere-

ken parayı topladılar. Emre eyleme geçecekleri tarihin belirlendiğini duyurdu. 16 Nisan eylem tarihiydi.

Pazar günü ibadet geleneği nedeniyle 15 Nisan günü Malatyalı imanlılar tapınma, Kutsal Kitap çalışması, dua ve paydaşlık amacıyla toplanmıştı. Uğur bir gece önce pek iyi uyuyamamıştı. Onu çok rahatsız eden bir rüya görmüş ve bunu kendisine saklamak istememişti. Toplantı sırasında bu rüyayı diğerlerine anlatma fırsatı buldu.

“Dün gece gördüğüm bir rüyayı sizlerle paylaşmak istiyorum. Belki de Tanrı bu rüya aracılığıyla bize bir şey söylemek istiyor, ama tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.” Diğerleri salonda sessizce oturuyor, Tanrı’nın onlara yön vereceğine güvenerek Uğur’un söyleyeceklerini bekliyorlardı. Uğur konuşmasını sürdürdü. “Rüyamda korkunç bir şey oldu. İstirap doluydu ve bu rüyadan ötürü hâlâ kendimi üzgün hissediyorum. Olan her neyse, her şeyi değiştirdi. Ondan sonra her şey değişti.”

Birisi ona, “Uğur, bu rüya hakkında dua etmemizi ister misin?” diye sordu.

“Evet” diye karşılık verdi, “Dualarınızı isterim.”

Küçük grup birkaç dakikayı dua ederek geçirdi; bazıları başlarını eğmiş, bazıları gözlerini kapamıştı. Hep birlikte dua ettiler: “Evet Rab, sen çocuğun Uğur’u görüyorsun, onunla ilgili her şeyi ve dün gördüğü rüyayı biliyorsun. Her günün getirdikleriyle cesaretle yüzleşebilmesi için ona güç vermeni diliyoruz. Sürekli varlığın ve desteğin için sana şükrederiz. Mesih İsa’nın adıyla. Amin.”

16 Nisan yaklaşırken Malatya, verimli vadiyi bir sonraki kayısı hasadına hazırlayan ilkbahar mevsiminin keyfini çıkarıyordu. Cemre düştü. Kentin çeşitli yerlerine Kutlu Doğum Haftası etkinliğini işaret eden pankartlar asılmıştı. Bu arada beş genç Necati’nin kent dışında olduğunu öğrendiler. Bu yüzden saldırıyı 18 Nisan’a ertelediler. 17 Nisan Salı günü Emre, Salih ve Abuzer üç adet siyah kuru sıkı tabancayla bir kutu kurşun aldı. Bir şeyler atıştırdıktan sonra, yeni silahlarını denemek için

arabayla kent çevresinde uygun bir yer aramaya çıktılar. Trafik polisi tarafından durduruldular ve sonra silahlarını fark edilmeden ateşleyebilecekleri ıssız bir yer bulmayı başardılar. Yaklaşık otuz kere ateş ettikten sonra kente geri döndüler. Battalgazi kavşağında polis, araçlarını durdurdu. Polis onlara silah sesleri duyulduğuna dair ihbar olduğunu söyledi ve silahların faturasını görmek istedi. Daha sonra üç adam sorgulanmak üzere karakola götürüldü. Ancak küçük bir para cezası aldıktan sonra serbest bırakıldılar.

Saat 20:00'de Hamit, Cuma'ya gelip onu diğer üç kişiyle görüşmeye götürdü. Kiralık arabalarıyla buluşma yerine vardılar; beş adam bir araya geldi. Çevrede arabayla dolaşıp dürüm almak için bir yerde durdular. Cuma, son birkaç günü, hasta olan anne babasının yanında geçirmişti ve bu yüzden son planları bilmiyordu. Hamit ve Abuzer dürümleri almak için arabadan çıktığında Salih, son planları Cuma'ya anlatmalarını önerdi. Yemekten sonra beş adam Enesler Hırdavat mağazasına doğru yol aldılar. Hepsi içeri girerek beş bıçak, beş çift plastik eldiven ve beş "çevşen" (içinde Kur'an ayetleri olan üçgen muska) satın aldılar. Daha önceden çamaşır ipi almışlardı. Sabah erken kalkacakları için dinlenmek istediler. Salih, Hamit ve Cuma, Abuzer'le Emre'yi yol üzerinde bırakarak yurda geri döndüler.

Emre ertesi gün Zirve ofisinden çalmayı planladıkları hard diski okutmak amacıyla akşamleyin Mehmet adlı bir gençle iletişim kurdu. Mehmet hard diske bakmayı kabul etti; ellerine geçer geçmez Emre'nin haber vermesini istedi.

Cep telefonu kayıtları Emre'nin 18 Nisan sabahına doğru yaptığı son konuşmalara ayrıntılı bir bakış sağlıyor. 22:44'te Emre, kız arkadaşı Turna'ya bir mesaj attı: *"Turna ne yapıyon iyi misin beni yarın kesinlikle aramayın bekire hiçbir şey belli etmiyin turna ne olur bak son kez yap bunu hadi kib bana çok dua et olurmu ayrıca merak etme senin makaranının yemeden bana bir şey olmaz yani bu demek oluyoki bana inşallah bir şey olmaz bi 30 sene daha yaşarım."*

“Özbacım” adlı biri Emre’ye 22:46’da bir mesaj attı. “*Kardeşim eve değilmiydin niye acmıyorsun?*”

Emre “Özbacım”a 22:50’de cevap olarak şu mesajı attı: “*Bacım olmaz şimdi bu gün olmaz hadi ayrıca sen merak etme ben turnanın makarnasını yemeden ölmem sen rahat bacım her şey iyi.*”

“Özbacım” 22:55’te karşılık verdi: “*Nolur kendine dikkat et bizi merakta bırakma, hep sende ona göre yarın biz saat 1 de ciğköftecide olacağız nolur sende gelmeye çalış. Allah yardımcın olsun kardeşim kendine dikkat et. Seni çok sevdiğimizi unutma. Sen benim ilk ve kardeşim...AEO*”

Emre 22:57’de derhal yanıt verdi: “*Relax relax iyi herşey moralim bozuk değil üzülme bir şey olmayacak de inşallah tutturmuşsunuz bi senin niye moralin bozuk birşey yok diyom anlamıyorsunuz bişey olsa kaç gündür üstüme geliyorsunuz olsa söyledim bekir e de emrenin morali bozuk ney bize söylemiyor demeyin oda merak edecek bir şey var sanıp kip.*” 23:01’de ekledi: “*Tamam bacım gelmem imkânsız size iyi eğlenceler dediklerimide sakın unutma yavayırca valla o çiğ köfte çok güzel sen bide benim yerime ye tamam ama sen ye.*”

Özbacım 23:02’de yanıt verdi: “*Gelsen çok iyi olurdu yinede beklicem. Çok beğendiysen gelir yersin ben rejimdeyim senin yerine falan yiyemem kusura bakba. Ayrıca sen merak etme bekire bisey soylemeyiz.*”

Emre 23:07’de yazdı: “*Yani sende hem benim hem senin yerine sabah öğle ve akşam yiyebilecek potansiyeli görüyorum o yüzden dedim.*”

Özbacım 23:08’de yanıtladı: “*Cnum kardeşim sınırını zorlama istersen...tabii bence yinede sen bilirsin tabii...Tamam kardsım bisey yoksa yok. Olsa söyledim zaten değilmi?*”

Emre 23:10’da yazdı: “*Ne varki ne söyleyesiniz bacım, ne söyledimki size anlamsız yere senin niye moralin bozuk diyonuz bende bir şey yok diyom bacım.*”

Özbacım yanıtladı: “*Ne diyorsun emre ne??? Kafamı var bende.*”

Emre 23:13’te yazdı: “*Vay bacın fuatsın yav valla fuatsın ne diyim sana.*” Bu noktada Özbacım’la arasındaki mesaj trafiği sona erdi.

Emre gecenin karanlığına çekilmeden önce bir mesaj daha gönderdi. 23:52’de Turna ona tekrar yazdı: “*Slm çatladım, ama snunda buldum kontr. Nasılsn emre, söylediklerini anlamadınmı yoksa anlamak istemiyorummu diyeyim yarn isn yoksa bz. bekirle görüşese gelemezmi sn?*” 23:58’te Emre’ye bir mesaj daha gönderdi: “*Bnm. Sensiz boğazımdan geçmezki emre bak sen dn. haber alamazsam ölürüm beni ne olursa olsun habersiz. Bırakma iyi biliyorum ama ben hep buymak istiyecem ona göre.*”

23:59’da Emre yanıt verdi: “*Biliyorum yok gelmem imkân-siz turna siz eğlenin ayrıca oranın çiğ köftesi çok güzel benim yerime ye tamam.*” Ve bir kez daha 00:05’de: “*Turna Gelmem imkânsız ayrıca geçersen yersen ben doyarım Turna bak dedik-lerimi unutma sakın tamamı.*”

00:06’ta Turna yanıt verdi: “*Tamam. Anlıyorum. Ama yesemde boğazımda düğümleneceğini bil üstelik bukez aynısını yapmıyacam emin ol. onun yanında normal turna olacam sn rahat ol kendine dikkat et yeter*” ve 00:08’de: “*Emre bana anlatmadığın bişey varmi? Yada eksik.*”

18 Nisan sabahı, Emre ve arkadaşları için erken başladı. 6:37’de Özbacım’a bir mesaj gönderdi: “*Sürgün misali yılları yaşamadımki bir güzeli sevdim bakamadımki.*” Birkaç dakika sonra bu kez Turna’ya şöyle yazdı: “*Hadi Allaha Emanetsiniz turna dua et tamam.*” 6:48’de “Ciger” adlı kişiye mesaj yazdı: “*Kardas 5 dk sonra bide Abuzeri alacağız ben aşağı iniyorum.*” 6:57’de “Maviş” adlı kişiye yazdı: “*Kardas 10 dk sonra oradayız.*”

Turna 7:00’de Emre’ye cevap verdi. “*Sende Allaha emanet ol o çok büyük herseye kadir ne olur haber vermeyi unutma*

olurmu? Kendine çoo..k dikkat et.” 7:03’te ikinci bir mesaj attı: “İnsallah...bak gerçekten makarna yiyeceğin bir gün ona göre...” ve 7:07’de üçüncü mesaj geldi: “Tamam...sende kendine çok ama çoo..k iyi bak bizim içinde olsa kendine dikkat et allahın izniyle en kısa zamanda görüşmek üzere (bak baska birsey sormuyom) A.E.O.” Emre 7:07’de yanıt verdi: “Sen merak etme makarna misali” ve “İnsallah da hadi kib.”

Emre ve kız arkadaşı arasındaki mesaj trafiği çoğalarak devam etti. 7:14’te Turna şöyle yazdı: *“Ama bugünlük son mesajın sen bana daha çok mesaj çekeceğin emre tamam bugün ses soluk çıkmayacak biz dn ama yarına kadar ölüürüm herhalde bugünlük sabrecem ins. Tamam...”* Emre aynı anda yanıt vererek şöyle yazdı: *“Dur aman bu gün zaten fazla sorgu ile gelececek neyse hadi ha bu son mesajım haber veremem tamam.”* 7:14’te şöyle ekledi: *“Hakkını helal et tamam ne olur ne olmaz.”* Turna dakikalar sonra şöyle yazarak karşılık verdi: *“Yaaabey olmayacak inş. Ama yinede helal olsun. Sonunda kdr. Ama belli ol.mz iste hadi bna bisey oldu sndehakkını helal et bna ve yanın daki değerini hiçbiz aman unutma.”*

Adamlar sabah erkenden buluşmayı ve Ağbaba İş Merkezi’ne arabayla gitmeyi kararlaştırmıştı. Sonradan verdikleri ifadeye göre misyonerleri önce bağlayacaklar, sonra da ülkenin altını oyduklarını kanıtlayacak su götürmez deliller bulmak amacıyla ofisin altını üstüne getireceklerdi. Emre, CD dükkanında çalışan Mehmet’i Zirve’den çalışacakları hard disk ve taşınabilir bellekleri incelemesi için ayarlamıştı.

18 Nisan gününün sabahında Emre ve arkadaşlarının akıl-larından neler geçiyordu? Beş adam Hristiyan misyonerlerin ülkeleri ve kendileri için ölümcül bir tehdit olduğu propagandasına inanıyor muydu? Necati, Uğur ve Tilmann’ın tabancalar, bıçaklar ya da otomatik silahlar taşıdığını mı düşünüyorlardı? Misyonerlerin şiddetli bir direnç göstermesini mi bekliyorlardı? Emre, Hamit’i, Cuma’yı, Salih’i ve Abuzer’i misyonerlerin Türk kızlarını fuhşa sürüklemeye ve çocukları öldürme planları

olduğu konusunda yeterince ikna etmiş miydi? Kendilerini ve ülkelerini korumak için her tedbirin gerekli olduğuna inanıyorlar mıydı? Bir nedenle yanlarına silahlar ve bıçaklar almayı gerekli görerek misyonerlerin sırlarını ifşa etmeyi kendilerine görev bildiler. İçlerinden bazıları Emre'nin yüksek yerlerde tanıdıkları olduğunu ve yakalandıkları takdirde onları yasalar-dan koruyacağını söylediğini iddia etmişti.

Yorucu günlerine, yaklaşık sekiz sularında Ağbaba İş Merkezi'nin tam karşısındaki geniş çay bahçesinde kahvaltı ederek başladılar. Küçük masanın etrafındaki taburelere oturmuşlardı ve etrafa karşı normal bir görüntü veriyorlardı. Beş genç kot pantolonlarını, hafif ceketlerini, spor ya da sokak ayakkabılarını giymiş olarak muhabbet ediyor ve kahvaltılarını yapıyorlardı. Bıçaklar, tabancalar, ipler ve eldivenler saklıydı; görünüşlerine bakınca biraz sonra neler yapacaklarına dair bir işaret yoktu. Malatya'da her zamanki gibi olağan bir sabahtı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da Kutlu Doğum Haftası etkinlikleri sürüyordu. Yavaş yavaş ısınan havalar, çiftçilerin yeni mevsim için toprağı hazırlamalarını işaret ediyordu. Her yaştan öğrenci, esnaf, usta ve tüccar çay bahçesinin önündeki geniş Niyazi Mısri Caddesi'nde aceleyle yürüyordu. Adamlar çaylarını yudumlayıp yiyeceklerini yiyerek sonraki adımları için enerji topladılar.

Necati günlerce süren bir eğitim ve çalışma konferansından yeni dönmüştü. Uzun bir yolculuğun verdiği yorgunlukla o sabah yataktan kalkıp karısı ve çocuklarından ayrılma düşüncesi hiç de çekici gelmiyordu. Ama ofiste bir randevusu olduğundan, kendisini kalkıp hazırlanmaya zorladı. Emre'yle görüşecekti. Necati'nin Emre'yle ilgili sıkıntısı devam ediyordu ve ne düşüneceğini pek bilmiyordu. Hiç kimse vatandaşlarından bir kısmının Hristiyanlar hakkındaki garip, yanlış ve hatta tehlikeli fikirlerini Necati'den daha iyi bilemezdi. O kadar çok rahatsız edilmiş ve tutuklanmıştı ki, sayısını unutmuştu. Hatta kendi öz ailesi bile Mesih İsa'ya iman ettiği için ona karşı tavır almıştı. Bu yüzden Emre ve arkadaşlarının kötü niyet taşıması pekala

mümkündü. Necati, Uğur ve Tilmann, Türkiye’yi ne kadar çok sevseler de, sözlerinin çoğu kişi tarafından dinlenmeyeceğini biliyorlardı. Yine de, Emre ve diğerlerinin, İsa Mesih’teki bağışlanma ve sonsuz yaşam haberini işitmelerini istiyordu. 18 Nisan sabahı kalkıp giyinmesi ve ofise gitmesi ne kadar güç olsa da, yatağından kalktı, Kutsal Kitap’ını okudu, karısıyla birlikte dua etti ve ardından Malatya’nın kalabalık sokaklarına daldı.

Bu üç Hristiyan içinde Emre’yi ve arkadaşlarını en az tanıyan Tilmann, Zirve ofisine doğru ilerliyordu. Tilmann Zirve’de çalışmıyordu sadece ofisi onlarla ortak kullanıyordu. Türkçe konuşan bir Almandı ve Necati’yle Uğur’un yerel imanlılar olarak Türkler’le kendisinden daha doğal iletişim kuracağını farkındaydı. Bu, elbette kendisini insanlardan ayrı tuttuğu ve Tanrı’nın sevgisini paylaşmadığı anlamına gelmiyordu. Ancak o Necati ve Uğur’dan çok daha sessiz, çeviri çalışmalarında ve duada çok zaman geçiren kolay açılmayan biriydi. O sabah yapması gereken bir takım muhasebe işleri olduğundan kalktı, karısını öperek evden ayrıldı. Ona söylediği son şey, “Seni seviyorum” oldu.

Emre ve arkadaşları çaylarını ve yemeklerini bitirdiler, hesabı ödediler ve Ağbaba İş Merkezi’ne gitmek üzere kalktılar. Hâlâ çok erkendi. Karanlık apartmanın merdivenlerini kullanarak üçüncü kata çıktılar ve Zirve’nin kapısını çaldılar. Henüz kimse yoktu. Dışarıya çıkıp 10-15 dakika beklediler. Tekrar kapıyı çaldılar, yine kimse yoktu. Bunun üzerine arabaya doluşup Malatya içinde bir süre arabayla dolaştılar. Bir camide durup tuvaleti kullandılar ve sonra Kobra Kan Uzakdoğu Spor Merkezi’ne gitmeye karar verdiler. Emre’de anahtar vardı, içeride konuşup kahve içtiler. İçlerinden biri namaz kılmalarını önerince hepsi abdest alıp namaza durdu. Namazın ardından Emre, herkesten kendi ailesine hitaben neden Zirve Yayınevi’ne saldırı planladıklarını açıklayan birer mektup yazmasını istedi. Birer birer kağıt alıp düşüncelerini yazmaya koyuldular. Yazdıkları kısa, ama açıklayıcıydı.

İçlerinden biri şöyle yazdı:

Elbete bir gün.

Bir diğeriye şöyle yazdı:

Canım Annem, Canım Babam sizleri öyle çok seviyorum ki, ama Allah aşkı, vatan aşkı beni bu yola sürükledi. Sizin başınız dik alnınız açık olsun çünkü ben kötü bir iş yapmadım. Aksine Dinim için bayrağım için yaptım. Eğer bana bir şey olursa siz vatan sağolsun deyin çünkü en önemli namusumuz vatanımızdır. Sizinle İnşallah bu işten sağ salım çıkar sizleri kucaklarım. Allahım sen gazamızı mübarek eyle. Dinim, inşallah diğer nesillerede ulaşır. Vatan sağolsun...

Bir başkası:

Canım Ailem ve Canım Sevgilim. Bu yola girdim diye belki bana kızacaksınız ama yüreğimdiki ALLAH (cc), vatan ve senin güzel gülün sizin aşkınız çok ki bu yola seve seve çok mutlu olarak girdim. Bana kızmayın insan namus için yaşar. Benim en büyük namusum vatan'da ben Allah aşkıyla doldum. Allah aşkıyla'da öldüm. Vatan sağ olsun sen sağol Aşkım.

Bir diğeri:

Canım Annem bir tane Babam. Gözümün nuru bacılarım benim için ağlamayın... sizin için, vatan için, Allah için, Tek Sevdiğim için bu yola başlıyorum. Ve çok mutluyum. Seni seviyorum.

Bir başka mektupta ise şunlar yazılıydı:

Annem Babam Kardeşlerim sizi dünyadaki herşeyden çok seviyorum. İnsan ne için yaşar: namusu, şerefi, vatani için: Biz de Türk oğlu Türküz. Vatanımızı kimseye yar etmeyiz biz vatanımız için bir defa ölür bin defa diriliriz. Allah yardımcımız olsun sizi ölsemde seveceğim. Hakkınızı helal edin. Sizden başka birşey istemiyorum. Allah Allah diye yaşadım. Allah Allah diye öleceğim. Ölümden korkum yok. Sizin için üzülürüm. Arkamda dünyalar iyisi melek gibi bir ana baba bırakıyorum. Emanetiniz. Allah'a sizi herşeyden çok seviyorum. Allah aşkına bana kızmayın. Allahu Ekber.

Bir diğeri ise basitçe şunları kaleme aldı:

Benim diyecek bir şeyim yok. Arkadaşlar, can yoldaşlarım herşeyi yazmışlardır. Anama babama ve kardeşlerime gelince hepsinin yeri ayrı ama vatan bu Allah aşkı bu onlara diyecek tek lafım oğlunuz tam sizin evladınız olacak bir çocuk... Allah Türkü korusun ve yüceltsin. Amin.

Mektup yazmayı bitirdikten sonra planlarını gözden geçirdiler. Bu kez grup olarak değil, ayrı ayrı gitmeye karar verdiler. Ofise ilk olarak Emre ve Abuzer çıkacaktı. Hazır hissettiklerinde Emre, dışarıda sokakta bekleyen Salih, Hamit ve Cuma'ya telefondan mesaj atacaktı. Saat 9:18'de Mehmet Emre'ye bir mesaj gönderdi, "Tamam geldim hemen."

Emre şöyle bir karşılık verdi: "Kardeşim manava iki sefer gittik açmamış, daha açsın meyve falan alalım geliyorum sen aç kal sebze falanda getirem hadi kib."

Birkaç dakika sonra Mehmet cevap verdi: "Dükkandayım yeğen gönder hele."

Sabah saat onu biraz geçe beş adam Ağbaba İş Merkezi'ne yakın bir kaldırıma park etti. Arabada otururlarken bıçakları ve

silahları paylaştılar. Yanlarında ipler, eldivenler ve havlular da vardı. Hamit, Cuma ve Abuzer’de silah vardı.

İlkin ofise Emre ve Abuzer çıktı. Karanlık apartman boşluktan çıkarken Emre silahı Abuzer’den aldı. Böylece Abuzer bir nedenle dışarı çıkarsa Necati, Uğur ve Tilmann’la yalnız kalacaktı. Zirve ofisi kapısına gelip zili çaldılar. Bu kez Uğur onları karşıladı ve sıcak bir şekilde içeriye buyur etti. Tilmann ve muhasebeci arkadaşı diğer odada sessizce çalışıyordu. Emre ve Abuzer’le işleri yoktu. Daha sonra muhasebeci ayrıldı.

Uğur gençlere çay ikram etti; Necati’nin masası önünde rahatça oturmalarını sağladı. Emre’nin İncil’le hâlâ içtenlikle ilgilendiğini uman Uğur konuyu açtı. Üç adam yaklaşık on beş dakika kadar konuştular. Uğur, Emre’nin cep telefonu ile fazlasıyla meşgul olduğunu fark etmiş olmalıydı. 10:53’te Emre Salih’e mesaj attı: *“3 elma var. çay içiyoruz haber verdiğimde. gelin beraber yiyelim.”* Görünüşe göre CD dükkanındaki Mehmet sabırsızlanıyordu. 11:03’te Emre’ye şu mesajı gönderdi: *“Kardeşim nerde kaldın yemekler soğudu seni bekliyorum bizimkiler merak etti seni...neyse kardeşim optum seni...”*

Bu sıralarda Emre tuvalete gitmek için izin istedi ve 11:04’te Salih’e bir mesaj daha attı: *“Gelin Elmaları beraber yiyelim.”*²⁹

Bekledikleri işaret buydu. Salih, Hamit ve Cuma birer birer apartmana girdi. Zirve ofisinin kapısı önünde toplandılar. Salih zili çaldı. Uğur ayağa kalkıp üç adama kapıyı açtı. Salih hemen, “Necati bey’le görüşebilir miyiz?” diye sordu. Emre de Uğur’un yanına gelerek bu üç kişiyi Hristiyanlık’la ilgilenen üç arkadaş olarak tanıttı. Uğur yeni gelenlere de yer gösterdi ve çay ikram etti. Emre herkesi tanıştırmak için ayaktayken Tilmann kısa süreliğine içeri geldi. “Bunlar Hamit, Cuma, Salih ve Abuzer.”

²⁹ Tutanak. 18-04-2007 günü meydana gelen olay ile ilgili olarak olayın şüphelisi Emre Günaydın’ın Cep Telefonunun SMS bölümünün gönderilmiş öğeler ve kayıtlı öğeler bölümünde bulunan SMS’ler.

Beşli, ana ofisteki misafir koltuklarına kurularak birbirlerini gergin şekilde süzmeye başladı. Uğur’un cep telefonu çaldığında izin isteyerek kısa süreliğine aşağıya inmesi gerektiğini söyledi. Uğur’un yokluğunda Tilmann beş misafirle nazikçe ilgilendi. Kendisini tanıtip Emre’yle konuştu: “Evet, sanırım seni Altun Kayısı Otel’indeki Diriliş Bayramı kutlamasında gördüğümü hatırlıyorum.”

Kapı tekrar çaldı. Tilmann kapıyı açmak için izin istedi. Aralarında fısıldaşarak kalıp kalmamaları konusunda konuştular. Bu kez Necati, Uğur ve Tilmann bir kargo görevlisiyle birlikte ofise geri döndüler. Adam bir paket bırakıp gitti. Tilmann izin isteyip çalışma odasına döndü. Necati her zamanki gibi içten gülümsemesiyle beş gence “hoşgeldiniz” dedi. Belki de İncil’i merak ettiklerini iddia eden bu kadar kalabalık bir grubu görmek onu heyecanlandırmıştı. Acaba kaygı ya da korku hissetmiş miydi? Aralarında bir tür gerginlik ya da sıkıntı duymuş olabilir miydi? Ona temiz bir vicdanla bakabilirler miydi?

Necati çay bardaklarına göz atıp biraz daha çay ikram etti. Artık Necati de geldiği için Emre Hristiyan inancı hakkında daha saldırgan sorular sormaya başladı. “Neye inanıyorsunuz, ne tür kitaplar okuyorsunuz, İsa’ya inanıyor musunuz, inancınızın temelleri nedir?” gibisinden sorular sıraladı. Necati asla kolayca telaşlanan biri olarak tanınmıyordu. Genelde zor ve hassas soruları sabır ve hikmetle ele almaya çalışırdı. Bazı insanlar düşünmeden konuşmaya, bazıları da konuşmadan düşünmeye eğilimlidir. Ama Necati hem dikkatlice düşünmeye hem de konuşmaya çalışıyordu. Emre’ye verdiği yanıtta, daha önceki sohbetlerinde değindiği ve derslerde açıkladığı bir takım şeyleri yineledi: Hristiyanlar Kutsal Kitap’a inanır, Kutsal Kitap (Tevrat, Zebur ve İncil) güvenilirdir ve değişmemiştir, Kutsal Kitap bize İsa’nın bir peygamberden daha üstün olduğunu, O’nun günahsız insan benzeyişinde günahlarımız için çarmıh üzerinde kurban olmak üzere yeryüzüne gelen Tanrı olduğunu öğretir. Beş adam oturup çay içerken belki de Necati onlara eski

bir hafız ve dindar bir Müslüman olduğunu anlatmıştı. Tevrat, Zebur ve İncil’i dikkatlice inceledikten sonra sonsuz yaşamı bulduğunu söylemiş olabilir. Bunu onların dinine ya da peygamberine bir hakaret olarak söylememiş, ama farklı düşünmeyi seçtiğini belirtmiştir. Sohbet mutlaka giderek ısınmış olmalı. Diğer yandan Emre, İslam’ı savunma gayreti içindeydi. Diğer taraftan Necati, Tanrı’nın onlara İsa Mesih aracılığıyla sonsuz yaşam sunduğunu bildirmeye devam etti. Emre daha güçlü bastırarak şöyle dedi: “Her neyse, Hristiyanlık ile İslamiyet arasında fark nedir, eğer Hristiyan olursak kazancımız ne olacak?” Necati elinden geldiğince açık bir şekilde cevap vermeye çalıştı, hiç bir şeyi saklamadı. Bu noktada Yuhanna 3:16’yı alıntılanmış olabilir: “Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.”³⁰ İsa Mesih dışında, yaşayan tüm insanların günahın laneti altına girdiği, bunun sonucunda fiziksel ve ebedi ölüme tutsak olduğu, ama Mesih İsa’ya iman edenlerin ‘mahvolmayıp sonsuz yaşama kavuşacağı’, müjdenin yalın ve açık mesajıdır. Günahın laneti evrenseldir ve ırkına, diline, rengine, dinine bakmadan bütün insanlığı etkisi altına almıştır. Günahın lanetinin evrensel olduğunu kanıtlamak dünyadaki en kolay şeylerden biridir. Günahın ücreti ölümdür. Diğer bir deyişle ölüm günahıtan kaynaklanır. Herkes ölür. Bu yüzden herkes günah işlemiş demektir. Bunu söylemek herhangi bir ırka, ulusa ya da dine hakaret etmek değildir. Sadece ve sadece bir gerçeği dile getirmektir. Ama her nasılsa bu gençlerin zihin yapısında bu mesaj yanlış algılanıyor, eğilip bükülüyordu ve Necati’nin onlara bildirdiği bağışlanmayı ve sonsuz yaşam umudunu işitmiyorlardı. Tam tersine Necati’nin, ülkesine ve vatandaşlarına karşı karanlık bir çağrısı varmış gibi işitiyorlardı. Haysiyetlerine karşı bir hakaret ya da küfür taşımayan mesajı yanlış yorumluyorlardı.

³⁰ Yuhanna 3:16

Saat öğlen on ikiye yaklaştı. Emre tekrar tuvalete gitti. Bu kez eline cep telefonu yerine jilet gibi keskin parıldayan bir bıçak almıştı. Salona geri döndü, gözleri öfkeyle doluydu. Uğur'u yakalayıp bıçağı boğazına dayadı. Bir telaş içerisinde diğerleri de silahlarını ve bıçaklarını çıkarıp Necati ve Uğur'a doğrulttular. Gözleri korkudan açılmıştı. Necati boğuk bir sesle “Hayır, böyle yapmamalısınız” dedi.

Tilmann yan odadaki itiş kakışı duydu ve muhtemelen neler olduğunu görmek için yerinden kalkıp içeri geldi. Odaya girince silahlı, bıçaklı adamları gördü. Geri dönüp kaçmaya fırsat bulamadan önce onu fark ettiler.

Üç Hristiyan silahsızdı. Ellerinde beş bıçak ve üç silah tutan genç ve güçlü beş adamın karşısında, onları dinlemekten başka seçenekleri yoktu. Adamlar güçlüydü. Özellikle de Salih geniş yapılı, uzun boylu ve kuvvetli biriydi, belki de bu kanlı eylem için seçilmesinin bir nedeni de buydu. Tilmann'ın kendisi de geniş yapılı ve güçlü olmasına rağmen, gençlik yıllarında Hristiyan olduğundan beri şiddete başvurmama kararı almıştı. Hatta bu kararı nedeniyle Almanya'daki zorunlu askerlik hizmetini, silah tutmak yerine, yaşlılar ve yatalaklar için kurulan bir bakım evinde gönüllü çalışarak tamamlamıştı. İlk birkaç saniye içinde silahlar ve tabancalar fora olduğunda, Tilmann ve Necati saldırganların değil, eşlerinin ve çocuklarının yüzlerini gördüler. Uğur ise nişanlısını ve o anda dövülmekte olan iki yakın arkadaşının ailesini düşündü. Eğer kaçmalarının bir yolu olsaydı, ailelerine giderlerdi.

Emre ve Salih, Uğur'a bağırıp yüzüstü yere yatmasını söylediler. Sonra Tilmann ve Necati'yi yüzüstü yatmaya zorladılar; çok geçmeden içlerinden biri Necati'nin başına kuvvetli bir darbe indirdi. Yüzüstü yatırdıkları Hristiyanlar'ın ellerini, ayaklarını sıkı sıkı bağladılar, öyle ki ipler kan akışını durma noktasına getirmişti. Emre ifadelere göre Necati'ye, “Yat yere, kelim-e-i şahadet getir, ben de seni Müslüman yapacağım” diye bağırdı. Emre tuvalete gidip bir havluyu parça parça keserken,

Abuzer Necati'ye, "İsa Mesihmiş, Tanrımış?! Ne Mesih'i, ne Tanrısı, Allah var" diye bağırıyordu.

Emre havlularla geri döndü. Tilmann ve Necati'nin ağızlarını bağladılar, belki de o zamana dek bilinçlerini çoktan yitirmişlerdi. Emre Uğur'u sorgulamaya başladı. "Kimin için çalışıyorsunuz, amacınız ne, arkanızda kim var?" Bu arada aniden çalan kapı zili saldırganları ürküttü; sorgulamayı yarıda bıraktılar. İçlerinden biri gözetleme deliğinden baktığında bir adamla bir kadının geldiğini gördü. Çift zili tekrar tekrar çaldı, kapıyı vurdu. Hatta kapıyı anahtarla dışarıdan açmaya çalıştılsa da, içeriden mandalla kilitlendiğinden başarılı olamadılar. Bunun ardından Uğur'un telefonu ısrarla çalmaya başladı. En sonunda Emre, Uğur'a telefonuna cevap vermesini söyledi. "Onlara Altun Kayısı Otel'i'ne gitmelerini söyle" dedi, "Onlarla orada buluşacağını, şarjının bitmek üzere olduğunu, sonra konuşacağını söyle." Biraz sonra adamlar dışarı baktıklarında, aynı çiftin karşı kaldırımında yukarıya baktığını gördüler. Bazıları korktu, fakat Emre artık dönüş olmadığını söyleyerek onları uyardı.

Çift kapıya gelmeden önce, saldırganların iyice gözü dönmüş, jilet gibi keskin bıçaklarını Necati, Tilmann ve Uğur'un yerde hareketsiz yatan bedenlerine saplamaya başlamışlardı. Onları tekmeleyip yumrukluyorlardı. Bedenlerine derin bıçak darbeleri vuruyor, bazen de sadece saplamakla kalmıyor, saplanmış bıçakları burkarak ısırap içindeki kurbanlarını kıvrandırıyorlardı. Tekrar ve tekrar bıçaklarını canlı insan etine acımasızca saplayan adamlar, bir yandan da üç Hristiyan'a lanetler okuyor, olabilecek her şekilde sözlü olarak saldırıyorlardı. Barbarca bir kinle dolarak yerde birbirine dayalı duran üç adamın bedenlerini parçaladılar; kanları bütün zemine, mobilyalara, duvarlara ve katillerin elbiselerine sıçırıyordu. Üç Hristiyan'ın kanı odayı doldururken, Emre tüm çirkinliğiyle bir çılgılık atarak şöyle dedi: "Bu kansızlar çocuklarımızı öldürecekli!" Tilmann'ın yüzü şişmeye, siyah ve mor renk almaya başladı.

Necati'nin başı şeklini yitirmişti. Uğur inleyip titriyordu, zayıf bir sesle Kurtarıcısı'nı çağırıyordu: "İsa Mesih!"

Bir süre sonra Emre bağırdı: "Salih, bir şey al ve Necati'yi boğup öldür." Salih bir ip parçası aldı ve boynuna dolayarak Necati'yi öldürmeye girişti, ama nefesini durdurmayı başaramadı. Emre bir bıçak kaptı ve Necati'nin yanına eğildi. İfadelere bakılırsa, bir kuzuyu kurban ediyormuş gibi Necati'nin boğazını boydan boya kesen oydu. Kesilen yerden bir kan pınarı fışkırdı ve Necati'nin kalbi son kez attı. Litrelerce akan koyu kırmızı kan, seğiren bedeninin çevresini bir anda küçük bir göle çevirdi. Necati son nefesini vererek dünyaya veda etti.

Daha sonra Tilmann'a yöneldiler. Aralarında en iri yapılı olan Salih onu tutarken Tilmann'ın boğazını kesen muhtemelen Emre'ydı. Sakin ve sessiz adamın kalbi son atışlarını yaparken, kan zemini kapladı ve bedeni hareketsizleşti.

Uğur hâlâ hayattaydı, çok zayıf nefes alıyor, bıçak yaralarının acısıyla can çekişiyordu. Arkadaşlarının öldüğünü duyunca, sessizleşip sakinleşti. Emre, "Seni öldürmeyeceğiz, yanımızda götüreceğiz" dedi ve Uğur'un başını havluyla sardı. Diğerleriyle Uğur'u arkadan bıçaklamaya başladılar. Birisi pencereden bağırarak kaldırımda bekleyen çiftin polisi aradığını söyledi. Uğur gücünü toplayarak, "İmdat, imdat" diye bağırdı. Emre, onu susturmak için ağzına hemen bir havlu soktu. Polisin gelişinin yarattığı panikle biri bıçağını aceleyle Uğur'un boğazına doğru salladı, ama Necati ve Tilmann'ın aksine bu kez tam bir yarık meydana gelmediğinden Uğur hayata tutunmayı sürdürdü.

Artık zamana karşı yarışan Emre, Hamit ve Abuzer; Necati, Uğur ve Tilmann'ın masalarını alt üst etmeye ve Hristiyanların ve misyonerlik faaliyetlerinin tehlikesini kanıtlayan deliller aramaya başladılar. Çok fazla aramalarına gerek yoktu, zira Hristiyanlıkla ilgili kitaplar, kitapçıklar, CD'ler ve ders materyalleri Zirve ofisinin mütevazı kitaplık raflarını ve masalarını zaten doldurmuştu. Tilmann'ın ofisinde Almanca yazılmış birkaç belge dikkatlerini çekti, ama bunlar sadece sıradan yasal belgelerdi.

Belki para bulmayı umut ederek kurbanların ceplerini ve cüzdanlarını araştırdılar, bilgisayarları kontrol ettiler ve Necati'nin taşınabilir bilgisayar belleğini aldılar. Birkaç dakika sonra polis kapıya dayanıp vurmaya başladı.

Zirve ofisine gelen çift, Türk kökenli Hristiyanlar olan Gökhan ve eşiydi. Anahtarlarıyla neden kapıyı açamadıklarını ve neden kimsenin kapıyı açmadığını anlayamamışlardı. Günün o saatinde ofiste mutlaka birileri olmalıydı. İçeride bir şeylerin döndüğünden şüphelendiler. Olanlar hiç mantıklı değildi. Aşağı inip karşı kaldırımdan ofise bakmayı denediler, ama ofiste ne olabileceğini anlayamadılar. Uğur'u aradıktan sonra kaygı ve korku duyguları derinleşti. Bir şeyler ters gidiyordu. Uğur'un titreyen zayıf sesi, bir kriz durumunda olduğu izlenimini veriyordu. Neden Altun Kayısı Otel'i'ne gitmelerini söylemişti? Gökhan kötü şeyler düşünmemeye çalıştı, ama çabucak bir şeyler yapması gerektiğini de biliyordu. Hemen 155 Polis İmdat'ı aradı. 18 Nisan 2007 tarihi saat 12:52'de başlayan telefon görüşmesinin kayıtlarının tam metni şöyle:

Operatör -155 Polis İmdat

İhbarcı (Gökhan) - İyi günler hocam

O - İyi günler buyurun

İ - Bir ihbarda bulunmak istiyorum

O - Nedir konu

İ - Arkadaşlarımıza ulaşamıyoruz üç kişiye

O - Nasıl ulaşamıyorsunuz

İ - Yani sabahtan beri ulaşamıyoruz telefonlarını biraz önce bir tanesi ile konuştum biraz endişeli konuşuyordu sanki bir şeyler gizlemek istiyormuş gibi

O - Nasıl endişeli konuşuyor

İ - Yani işte hiç olmayacağı bir yerdeyim dedi, mesela çok sessiz konuşuyordu sonra telefonu kapattı çaktırmadan ama şey ofisi kontrol ettirmek istiyorum aslında

O - Neyi kontrol ettirmek istiyorsunuz

İ - Yani çalıştıkları ofisi kontrol istiyorum
O - Nerde bunlar
İ - Ağbaba iş hanında üçüncü katta
O - Nerde bu Ağbaba iş hanı
İ - Niyazi Mısri Camii arkasında bende ofisteyim normalde anahtarımı soktum ama kapı açılmıyor
O - Niyazi Mısri Caddesi Ağbaba iş hanı üçüncü kat
İ - Evet ben oradayım zaten
O - İş yeri mi burası
İ - Evet Zirve Yayıncılık
O - Zirve Yayıncılık mı
İ - Evet
O - Kim bu şahıslar
İ - Birisi Uğur Yüksel, Necati Aydın, biri Alman Tilmann Geske ismi
O - Neden şüpheleniyorsunuz siz şimdi
İ - Yani bilemiyorum arkadaşım normalde konuşamadığı gibi konuşuyor benimle ulaşamıyorum uzun zamandır
O - Tamam siz şu an Ağbaba iş hanı önünde misiniz
İ - Evet benim ofisim orası zaten normalde
O - Tamam ben oraya bir ekip göndereyim arkadaşlarla buluşun
İ - Tamam

12:54'te polis Zirve ofisini kontrol etmek için harekete geçti. Aşağıdakiler polis telsizinde geçen konuşma metnidir.

Merkez – 4830.

4830 - Dinliyorum Merkez.

M - Niyazi Mısri Caddesi Ağbaba iş merkezi üçüncü katta bulunan Zirve Yayıncılık içerisinde şahıslar olduğunu, şahıslardan haber alınamadığı şeklinde 155 bilgisi alıyoruz müracaatçı şahıslar şu an iş yeri önünde

beklemekte bir ekibimiz görüşürse uygun olur efendim tamam.

4830 - Anlaşıldı Merkez 4850.

4850 - Anlaşıldı efendim Akıncı lisesi civarından geçiyoruz.

4850 - Merkez 4830 efendim bilinen yer. Araştırıp bilgi vericem.

4830 - Anlaşıldı.

4850 - Merkez.

M - Dinlemede.

4850 - Niyazi Mısri Caddesi Ağbaba iş merkezi önüne 112 acil gönderebilirsiniz uygun olur.

M - Anlaşıldı tamam ayrıca telefonla görüşelim.

4850 - Anlaşıldı tamam.

4830 - Merkez 4850 sana yakınım ayrıca ekibe takviyeye ihtiyacın var mı?

4850 - Şu an olumsuz efendim.

13:07'de 155 Polis İmdat'a şöyle bir çağrı ulaştı:

Operatör - 155 Polis İmdat.

3852 - 3852 abi şu an bilinen yerdeyim biri balkondan düşmüş aşağıya.

O - nerden?

3852 - Ambulans olursa bu Ağbaba iş merkezi var ya.

O - Nerden ambulans tamam ben hemen gönderiyorum.

3852 - Çok ivedi olursa iyi olur.

O - İntihar mı etmiş bu?

3852 - Düşmüş şu an daha belli bir şey yok ivedi bir şekilde ambulans gelirse.

O - tamam oldu.

13:09'da bir başka çağrı geldi:

O -155

4850 - Polis memuru savaş.

O - Savaş.

4850 - Zirve Yayıncılıktayız da.

O - Evet.

4850 - İçeride üç kişi var tam sayısını bilemiyorum da iki üç kişi yani biri balkondan atlamaya çalışırken yere düştü üçüncü kattan kapının önünde yatıyor diğeri iki kişi de herhalde içeride birkaç kişi daha doğrusu.

O - Tamam içeride üç kişinin olduğundan bahsediliyordu bu adamı ittiler mi acaba yoksa kendi mi atladı?

4850 - Bunlar bizce bilinen hırsızlardan zannedersem.

O - Birisi Almanmış içeride Alman birisi varmış.

4850 - şu an Zirve'nin kullanıcılarından birisi yanımızda düşen şahıs bizden değıl diyor tanımiyorum böyle bir şahsı diyor.

O - İçeride Uğur Yüksel, Necati Aydın ve Alman birisi olacak Alman Wilyim Geyst mi öyle bir şey.

4850 - Kapıyı açmıyorlar.

O - Açmıyorlar mı?

4850 - Evet kapıyı açmıyorlar.

O - Komiserle görüşün olmazsa gerekirse çilingir falan çilingirle açılır kapı.

4850 - Tamam oldu 30 yanımızda.

O - Tamam oldu ona söyleyin.

4850 - Tamam oldu.³¹

Polisler üçüncü kat koridorunda Gökhan'la birlikte kapıyı açmaya çalışıyor, telsizle de bir sonraki adımda ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Tam o sırada kapı içerden açıldı. Kapıyı açan Hamit'ti. O, Cuma ve Salih polise teslim olmaya karar vermişti. Abuzer, Tilmann'ın ofisinden açılan balkondan aşağı inip kaç-

³¹ 325 23 85 nolu telefon ile yapılan ihbarın bant çözümü, Bant çözüm Tutanağı, 19-4-2007

mayı denemişti. Aşağıya kolayca inemeyeceğini anladığında içeri geri döndü. Emre de Abuzer'i takip ederek balkondan aşağı inmeyi denerdi, ama üçüncü kattan düşerek beton kaldırıma çakıldı. Yere şiddetle çarptığı an bilincini kaybetti.

Polisler dört genci yere oturtup kelepçeledi. Ofisin ana salonuna giren polisler ve Gökhan, korkunç bir sahneyle karşılaştılar. Necati'nin bedeni Uğur'un masasının önünde, odanın solunda birikmiş kan gölünün ortasında cansız yatıyordu. İlk önce onu öldürmüşlerdi. Tilmann'ın uzun bedeni kapının tam solunda, duvara paralel olarak çevresi kana bulanmış olarak yatıyordu. Uğur ise sağdaki duvara paralel olarak bir kan birikintisi içinde yerdeydi. Kesik boğazından hâlâ nefes alabilmesi mucizeydi. Her yere kan sıçramış, etraf kan gölüne dönmüştü. Katiller yerde kanlı ayak izleri bırakmışlardı. Gözler önündeki bu sahne, bir insanın başka bir insana verebileceği korkunç ıstırapın ağza alınmaz, unutulmaz bir örneği idi.

Necati, Uğur ve Tilmann'ın iyi arkadaşı olan Gökhan, akıl almaz bu ölümler karşısında tam bir şoka girmişti. Merdivenleri tökezleyerek inip Ağbaba İş Merkezi'nin girişine çıktı. Polis katilleri binadan çıkarırken öfke ve kederin yarattığı histeriyle katillerden birinin boğazına yapıştı. Polisler ona güçlkle engel oldu. Daha sonra yaptığı şeyin doğru olmadığını itiraf etti ve olayın şoku ve parlayan öfkesi nedeniyle kendisini denetleyemediği için üzgün olduğunu söyledi. Ambulanslar ve muhabirler olay yerine anında vardılar. İş merkezinin çevresindeki kaldırımlar, sokaklar ve çocuk parkı kalabalıklarla doldu. Yetkililer korkunç katliama aceleyle müdahale ederken, Niyazi Mısri Caddesi'nde trafik durdu. Vahim olayın görüntüleri neredeyse ışık hızında Türkiye ve dünya kamuoyuna yansıdı. Bir muhabir, polis memurları tarafından arabaya götürülen Abuzer'in kararmış gözlerinin yakın bir fotoğrafını çekmişti. Televizyon kameraları, polis ve gazeteci kalabalığını yarararak geçen acil sağlık ekiplerinin siyah plastik torbalara konmuş cesetleri sanki çöp torbalarıymış gibi taşıdığı o rahatsız edici görüntüleri

aktardı. Önce biri, daha sonra diğeri... Hâlâ giyinik oldukları ayakkabılar, o esnada tüyler ürperten olayı televizyonda seyreden arkadaş ve tanıdıklara adamların kimlikleri hakkında bir ipucu veriyordu.

Sağlık ekibi, vahşice kesilmiş boğazına ve aldığı bıçak yaralarına rağmen hâlâ hayatta olan Uğur’u taşıyarak binadan çıktı. Onu Ağbaba İş Merkezi’nden çıkarıp ambulansa taşıdıkları sırada elini hafifçe kaldırarak kesik boğazına doğru götürdü. Diğerlerinin aksine Uğur, doktorların umutsuzca yaralarını dikmeye ve kaybettiği litrelerce kanı takviye etmeye çalıştıkları uzun saatler boyu hayattaydı. Bu saatler boyunca yalnızca fiziksel acılarını değil, aynı zamanda asla işlemediği bir suçtan ötürü, sevgisini gösterdiği insanlar tarafından yavaş yavaş öldürüldüğünü bilmenin zihinsel acısını da hissediyordu. Necati’nin eşinin, oğlunun ve kızının olayı öğrendiklerinde hayatları boyunca yaşayacakları derin kederi düşünmek için bol bol vakti vardı. Tilmann’ın gülümsemesini, eşinin neşeli kişiliğini ve üç tatlı çocuğunu hatırlıyor ve çekecekleri acıyı düşünüyordu. Büyük acılardan geçen üç kurban arasında, taşıdığı ruhsal yükün ağırlığı altında en çok sıkıntı çeken Uğur’dur. O son saatlerinde bir ameliyat masasının üzerinde tanımadığı doktorların, hemşirelerin yüzlerine bakarken ailesini, arkadaşlarını, tüm hayatını geçirdiği ve sonunda canını verdiği ülkeyi, Türkiye’yi düşünüyordu. Son anlarında saatlerin “tik takları” giderek yavaşlarken, 2000 yıl önce öldürülen ilk Hristiyan şehidinin sözleri belki de ağzından dökülüyordu: “Rab İsa, ruhumu al! Ya Rab, bu günahı onlara yükleme!” Bunu söyledikten sonra gözlerini yaşama kapadı.³²

³² Şehit İstefanos tarafından söylendi. *İncil*, Elçilerin İşleri 7:60.

18. Bölüm

Söyle! Öldü mü, Hayatta mı?

Öğle vakti Susanne kaygılanmış, sonra üzülmüş belki de biraz öfkelenmişti. Tilmann'ı aramaya çalışmış, ama telefon kapalı olduğundan ulaşamamıştı. Durum garipti, çünkü asla telefonunu kapalı tutmazdı. Neler oluyordu? Kaygıları saatler içinde giderek arttı. Saat 14:00 sularında hâlâ Tilmann'a ulaşamamıştı. Sonra telefonu çaldı. Arayan Şemsa'ydı; aklı başından gitmiş gibi konuşuyordu. İzmir'den biri arayıp iyi olup olmadığını sormuştu. Neden iyi olmasındı ki? Kadınların ikisi de haberleri duymamışlardı, kocalarının ofisinde neler yaşandığını henüz bilmiyorlardı. Şemsa'nın İzmir'den arayan arkadaşı haberlerde Malatya'daki Zirve ofisinde trajik bir olayın cereyan ettiğini görmüş ve hemen telefona sarılmıştı. Ne Şemsa ne de Susanne ne söyleyeceklerini bilmeden kaldılar, ama korku her iki kadının da yüreğini doldurdu. Kocaları neredeydi? Ne oluyordu?

Haberlerden çelişkili bilgiler geldikçe çaresizlik ve aciliyet duyguları da çoğaldı. Susanne'nin komşularından biri Malatya'da Zirve ofisinin yakınlarında bir Kanadalı'nın öldürüldüğünü duyduğunu söylemişti. Fakat bu hiç mantıklı gelmedi, çünkü Malatya gibi bir yerde bir Kanadalı yaşasaydı, muhtemelen bilirdi. Bu yanlış bilgi hayra alamet değildi. Polisin soruşturması ilerledikçe gelen bilgiler çoğaldı. Bir şekilde Emre adında biriyle haç takan bir yabancı'nın hastaneye götürüldüğü söylen-

tisi ulaştı. Tilmann ha takmıyordu. Daha sonra yabancı denen kişinin Uğur olduğu anlaşıldı; polis onun yabancı olduğunu varsaymıştı, çünkü ne de olsa bir Türk’n asla Hristiyan olmayacağı besbelli değil miydi? Arkadaşların ve tanıdıkların telefonları giderek çoğaldı. Herkes Susanne’nin olup bitenleri bildiğini düşünüyordu, zira görünüşe göre kocası da olaya dahil olmuştu. Ama o da kesin bir şey söyleyemiyordu, çünkü Tilmann’ın nerede olduğunu ya da durumunu hâlâ bilmiyordu. Hayatta olması mümkün görünüyordu, belki de yaralanmış ya da rehin alınmıştı; bunu bilmenin bir yolu yoktu. Yine de arkadaşlar taziyelerini ve üzüntülerini bildirmek için arıyorlardı. Arayanlardan biri Tilmann’ın ölümünden duyduğu kederi dile getirdi. Tilmann!! ld m? Bağırarak telefonu kapattı. Gerçeği bilmeliydi, bu yüzden iki çocuğunu, Lukas ve Miriam’ı yanına alıp hastaneye koştu.

Susanne, hastanenin sade bekleme odasında Lukas’ı ve Miriam’ı oturturken içeriyi dolduran polislerin telefonla konuşmalarını ve not almalarını izledi. Susanne bir haber gelmesini beklemeye başladı, ama hiçbir haber yoktu. Çocuklar sıkılıp huysuzlanıyor ve babalarını merak ediyorlardı. Susanne şartların boğucu baskısı altında bir an patlayacağını hissetti. En sonunda, kocasının durumunu öğrenmek üzere son bir çabayla bekleme odasının kapısını açıp polislerden birini ceketinden yakaladı. “Bana bildiklerini anlat. Söyle, kocam hayatta mı öldü m?”³³ diye sordu. Polis memuru bir an için yalnız gözleriyle iletişim kurdu, ama gözlerini dikerek ona bakan Susanne için bu cevap yeterli değildi. Tekrar sordu: “ld m?” Haberler doğruydu. Adam, “Evet” diye karşılık verdi.

Hiçbir şey sizi bu derece kötü bir habere hazırlayamaz. O anda Susanne’nin dünyası başına yıkıldı. Polisi sımsıkı tuttuğu eli gevfşedi. Bedeni uyuşmuş, zihni donmuştu. Geriye adım

³³ Jonathan Carswell and Joanna Wright, *Married to a Martyr*, (Colorado Springs: Authentic, 2008). 84.

atarak tozlu kapı koluna tutundu. Annesinin ölü gibi solgun yüzünü gören Lukas bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Susanne eski kanepeye çöktü, çocukları her iki tarafındaydı. Bir tavuğun civcivlerini topladığı gibi çocuklarına sarıldı. Bir anne çocuğuna babasının öldüğünü nasıl söyleyebilirdi? Zamanından önce canının alındığını nasıl açıklayabilirdi? Annelerinin, gözyaşlarını çaresizce tutmaya çalıştığını gören çocuklar ne yapacaklardı?³⁴

Şemsa Necati'nin öldürüldüğü haberini duyduğunda dizleri üzerine çöküp ağladı. Ester ve Elişa'ya da söylemeliydi. Hep birlikte ağladılar. Gözyaşları asla tamamen kurumayacak bir pınar gibi aktı, aktı. Necati yaşamlarının merkezindeydi. Elişa'nın kahramanı, Ester'in sevecen dostu ve Şemsa'nın hayat arkadaşısıydı. Gülümsemesi bütün hayatlarına renk getiriyordu. Daha önce insanlara Mesih İsa'dan söz etmek ve Zirve'nin yayınlarını dağıtmak üzere yolculuklara çıktığını görmüşlerdi. Bazen günlerce uzakta olurdu, ama her zaman geri gelirdi ve o geldiğinde müthiş bir buluşma yaşanırdı! Birbirlerine sarılıp öpüşürler, yerde güreşirlerdi. Çocuklar babalarının üzerine sanki büyük ve şefkatli bir ayıymış gibi tırmanırlardı. Şemsa onların bu halini oturup izler, gözleri parlayarak çocukları ve kocası için Tanrı'ya şükrederdi. Evliliklerinin ve yuvalarının Tanrı'dan bir armağan olduğunu bilirdi; Necati'nin sadece onun hayatında değil, birçok insanın hayatında da özel bir yeri vardı. Necati'nin Malatya'da imanı uğruna kanlı biçimde ölümünü izleyen günlerde, Necati'nin hayatının bütün ulus için bir armağan haline geldiğini görmeye başladı, çünkü onun öyküsü tarihe geçecekti. Eğer Mesih İsa'yı izlemek uğruna Tanrı'nın Necati için isteği buysa, Tanrı'ya evet diyecekti. Fakat yine de onu kaybetmek acı veriyordu, çok derinden yaralıyordu ve bu durumu sadece Tanrı'nın gücüyle aşabileceğini biliyordu.

Uğur'un nişanlısı, ailesi ve arkadaşları onu kaybetmenin kederiyle boğuşuyorlardı. Doğu'nun bu parlak ve kalender

³⁴ A.g.e., 85.

genci, onu ve yaptığı işi tamamen yanlış anlamış insanlarca katledilmişti. Evlenip çocuk sahibi olma şansı elinden alınmıştı. Önüne harika fırsatlar çıkabileceği uzun bir hayat vardı, ama şimdi hepsi sona ermişti. Mesih İsa'nın karakterini yansıtan bir alçakgönüllük ve yaşam tarzı sergileyen az sayıda kişiden biriydi. Ailesi cenazesini Elazığ'ın hemen dışında Türkiye'nin doğusundaki engin kırlıklara gömdü. Babası mezar taşının üzerine haklı bir şekilde şöyle yazdırdı: "İsa gibi öldü." Uğur Tanrı'ya ve halkına olan sevgisi uğruna her türlü riski göze alarak zor bir duruma girmeyi kabul etmişti. Yurttaşlarına olan sevgisini göstermişti; her ne kadar bazıları bu sevgiyi reddetmiş, şiddet ve katliamla yanıt vermiş olsalar bile. Mesih İsa'nın dediği gibi, "Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur."

Susanne Tilmann'ın Malatya'ya gömülmesi için izin talep etti. Bir Türk vatandaşı olmasa da, bu topraklarda ölmüştü. Tanrı'nın sevgisini Türkler'le paylaşmak için Türkiye'ye gelmiş ve bu uğurda canını vermişti. Cesedi Kiyamet Günü'ne kadar burada kalmalıydı. Şemsa ve arkadaşları Necati'nin cesedini İzmir'e nakledip orada küçük bir mezarlığa gömmeyi planladılar.

Tilmann'ın cenazesinin kaldırılacağı gün geldi. Susanne; aile, arkadaş ve meraklılardan oluşan bir kalabalığa hitap edecekti. Basına demeç vermeye tereddüt etmişti. Yorgun ve şaşkıncı, ama Hristiyan arkadaşları onu cesaretlendirdiler. Belki de tüm dünyanın gözü önünde, sadece Türkiye'de değil, birçok yerde ve dilde Mesih İsa'nın adının yücececeği bir an olacaktı. Düşündü ve cesaret bulmak için Tanrı'ya dua etti. Evet, kararını vermişti; düşüncelerinin bir kısmını basınla paylaşacaktı. Basın toplantısında gazeteciler ve kameramanlar Susanne'yi daha iyi görebilmek için birbirlerini itekliyorlardı. O ise kendisini gergin ve zayıf hissetti. Tanrı o anda onun gücü olacaktı. Basın açıklamasını okumaya başladı. Herkes sessizdi.

"Bu ülkeye normal bir yaşam sürmeye geldik, tıpkı Türkler'in Almanya'ya Müslüman kimlikleriyle gelip yaşadıkları

gibi. Türkiye'ye gelmek ve burada Hristiyan kimliğimizle yaşamak istedik. Bu bizim için çok zor bir zaman, çünkü ben hayat arkadaşımı ve çocuklarım babalarını kaybettiler. Fakat biliyorum ki, Tilmann İsa Mesih'in adıyla şehit olarak canını verdi. Onun kanı boşuna akmadı. Bu olay Malatya ve Türkiye için yeni bir başlangıçtır. Mesih İsa çarmıh üzerinde çevredeki insanlar için şöyle dua etti: 'Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar' ve ben de aynı şeyi yapmak istiyorum."³⁵

Şemsa da aynı yaklaşımı sergileyerek Necati'nin cenaze töreninde ulusal ve uluslararası basın önünde şöyle dedi: "Onları bağışlıyoruz, çünkü Mesih İsa bizleri bağışladı." Ayrıca şunu ekledi: "Biliyorum, işkence edilirken bile Necatim onlar için dua ediyordu."³⁶

Cinayetten sonraki birkaç hafta boyunca Geske ailesinin evi insanlarla dolup taşmıştı. En sonunda bir akşam Susanne ve çocuklar yalnızlığın tadını çıkararak yemek masasına oturdular. Yemeklerini yerken Miriam annesine baktı; belli ki canını sıkıyan bir şey vardı. "Anne" dedi, "sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette tatlım, ne sormak istiyorsun?" diye karşılık verdi Susanne.

"Hani televizyona ve gazetelere çıkıp babamı öldüren adamları bağışladığını söyledin ya?"

"Evet, söyledim. Çünkü Mesih İsa'nın ve babanın yapmamı isteyeceği şey buydu."

"Evet, ama korkunç bir şey yaptılar" diyerek durakladı, küçük gözleri yaşarmıştı. "Babam Mesih İsa'yla birlikte, ama bizim yanımızda değil. Onu çok özleyorum."

³⁵ A.g.e., 95

³⁶ "Widows' forgiveness stops nation of Turkey", *Challenge News.org.*, Eylül 2007, http://www.challengenews.org/showstory.php?i=2007/ september&s=story_2&l=US-ES&f=.

Susanne eğilip küçük kızı kollarına aldı. “Bebeğim, onu özlüyoruz, hepimiz onu özlüyoruz ve biliyorum ki bu durum çok acı.”

“Ama o adamları nasıl bağışlayabilirsin? Ben bağışlamak istemiyorum, onlara öfkeliyim.”

Susanne Miriam’i kucağına oturturken diğer iki çocuk onlara yaklaştı. “Biliyorum bunu anlamak zor” diye söze başladı Susanne. “Bağışlamak çok güç ve doğal olarak mantıklı gelmiyor. İçimizde bir parça, hayatın adil olmasını istiyor. Kötülük yapan insanların cezalandırılmasını istiyoruz. Eski Antlaşma’da Kutsal Yasa, ‘Göze göz, dişe diş’ ilkesini öğretir.”

Miriam gözlerini açarak bakıp, “Bunun anlamı ne?” diye sordu.

“Anlamı şu: biri bir başkasına ne kötülük yaparsa, ona da aynısı yapılacaktır. Eğer biri başkasının gözüne zarar verirse, onun gözüne de zarar verilecek. Biri bir başkasının dişini sökerse, onun da dişi sökülecek.”

Lukas atıldı: “Ve bir kimseyi öldürenin kendisi de öldürülmeli, değil mi?”

Susanne şöyle cevap verdi: “Evet, Eski Yasa’nın adalet sistemi bu şekildeydi. Ama Mesih İsa bize bağışlama yolunu açtı ve cezayı ona bırakmamızı buyurdu. O adamlar babanıza, Uğur ve Necati amcaya korkunç bir şey yaptılar. Artık onları geri getiremeyiz, ama onlar şimdi cennette Tanrı’yla birlikte mutlulukla yaşıyorlar.” Duraksayarak devam etti: “Bize düşen onları yüreğimizde bağışlamak. Bunun anlamı onlar için en iyisini umut etmektir. Dua edelim ki onlar da günahlarının bağışına kavuşsunlar ve Tanrı’yla barışsınlar. Bunu şöyle düşünün. Kutsal Kitap Mesih İsa’nın Tanrı önünde nasıl büyüdüğünü şöyle tasvir ediyor: ‘Bir fidan gibi, kurak yerdeki kök gibi büyüdü. Güzellikten yoksundu. Ona tekrar bakmamızı gerektirecek bir tarafı yoktu. İnsanlarca hor görüldü, Yapayalnız bırakıldı. Acılar çekti, hastalığı yakından tanıdı. Ona bakan yüzünü çevirdi. Ona değer vermedik, onun değersiz biri olduğunu

düşündük. Ama gerçekte acılarımızı, hastalıklarımız, kötülüklerimizi o taşıdı. Bizse bu cezayı hak ettiğini, Tanrı tarafından cezalandırıldığını düşündük. Onun vurulup ezilmesine, bedeninin deşilmesine sebep olan şey günahlarımızdı, bizim günahlarımız! Cezamızı üstlendi, ve bu sayede esenlik bulduk. O'nun yaralarıyla şifa bulduk. Yoldan sapıp kaybolan koyunlar gibiydik. Hepimiz kendi işimize baktık, kendi yolumuzdan gittik. Yine de Tanrı hepimizin günahını, suçunu ona yükledi.' Sadece bu da değil, ama 'Baskı görüp eziyet çekti... Kesime götürülen Kuzu gibi ... acımasızca yargılanıp ölüme götürüldü' — peki bu olanları düşünen oldu mu? Kendi rahatını asla düşünmedi, halkının günahları için canını verdi. Hem de şiddete başvurmazlığı, ağzından hileli söz çıkmadığı halde. Tamamen günahsızdı. Ama adaletsizliğe, ihanete, yalnızlığa ve vahşete rağmen 'kırkıcıların önünde sessizce duran koyun gibi açmadı ağzını.'"³⁷

Michal annesine bakıp, "Demek Mesih İsa babamdan çok daha fazla şey çekmiş" dedi.

"Bütün bu olay sırasında İsa Mesih babanızla birlikteydi, onu hiç bırakmadı. Üçünün de yanındaydı ve onları bizim asla anlayamayacağımız şekilde destekledi. Tıpkı şimdi bizimle birlikte olduğu gibi."

Miriam şöyle dedi: "Mesih İsa'nın bizimle birlikte olduğuna inanıyorum, belki bağışlamamıza yardım eder ve belki o adamlara Mesih İsa'nın onlar için de çarmıhta öldüğünü söyleyebiliriz. Onlar da iman edip bağışlanırlar. Bu ne harika olurdu, değil mi?"

"Evet" diye karşılık verdi Susanne, "bu gerçekten de harika olurdu."

³⁷ Carswell and Wright, *Martyr*, 96, 97.

19. Bölüm

Dünya'nın Tepkisi

1 8 Nisan 2007 cinayetlerini izleyen günler ve haftalar içinde önce Türkiye’de, ardından tüm dünyada bir tepki dalgası yayılmaya başladı. Türk hükümeti beyanatlar verdi; soruşturmalar başlattı. Alman elçiliği, olaya bir Alman vatandaşı da dahil olduğu için cinayetlere yönelik soruşturma talebinde bulundu. İnsan hakları örgütleri ve dini gruplar Türkiye’deki azınlıklara daha fazla özgürlük tanınması için feryat etmeye başladılar. Türk aydınlar ve ileri gelen devlet adamları bu vahşi cinayetler karşısında üzüntülerini ifade ettiler ve Malatya’da böyle şiddetli ve kanlı bir eyleme zemin hazırlayan toplumdaki çeşitli eğilimleri analiz etmeye çalıştılar. Malatya’da üç Hristiyan’ın öldürülmesiyle Katolik Rahip Santoro ve yazar Hrant Dink cinayetleri arasında bir bağlantı olup olmadığı sorgulanmaya başlandı.

Bazıları misyonerlerin meşruluğunu sorgulamaya ve arkalarında karanlık amaçlar olduğundan şüphelenmeye devam ettiler. Bu kişiler cinayetleri kınamalarına ve korkunç olduğunu kabul etmelerine rağmen, misyonerlerin yine de entrika çevirmekten suçlu olduğunu söylüyorlardı. Bazı Türkler misyonerleri teröristlerle kıyaslamayı sürdürdü; eğer katledildilerse, belki de hak ettiklerini bulmuşlardı.

Eski bir güvenlik yetkilisi olan Mustafa Aydın, kendisiyle yapılan bir röportajda cinayetlerin öncesindeki sosyal iklim hakkında önemli gözlemler aktardı.

– *Malatya’daki olaya baktığınızda ne görüyorsunuz?*

Sadece Malatya’daki olayda değil, bu türden olay ve gelişmelerde görülen bir şey var. Özellikle son yıllarda Türkiye’de misyonerlik faaliyetleri ile ilgili fevkalade hassasiyetlerin geliştiğini görüyoruz. Bu hassasiyeti artıran sebeplerin başında da öyle değerlendiriyorum ki, maksatlı bazı unsurların faaliyetleri sonucu televizyonda, medyada yetkisiz bazı ağızların misyonerlik konusunda gereksiz, abartılı hatta olumsuz maksat içeren açıklamaları var. Bu açıklamalarda örneğin Türkiye’deki kilise evlerinin yüzbinlere ulaştığını ifade ediyorlar. Hristiyan olanların üç yüz bine ulaştığını söylüyorlar. Bunlar bir televizyon programında sorumsuz ve yetkisiz bir ağız tarafından aynen ifade edildi.

– *Siz Sakarya Emniyet Müdürlüğü de yaptınız. Örneğin 1999 depreminden sonra deprem yardımı için gelen bazı yabancı kuruluşlar oldu. Bunların içinde bazı misyoner teşkilatları da olduğu, hatta bazı Sakaryalı vatandaşlarımızın Hristiyan oldukları iddia edildi.*

Depremden sonra bir takım yabancı kuruluşların faaliyetleri oldu. Bu yardımların en yoğunu Sakarya’ya idi. Bu yardımların bir kısmının kökeni Vatikan’dı. Bunların Sakarya’da yoğun bir misyonerlik faaliyeti yaptıkları iddia edildi. **Birimlerime ciddi araştırma yaptırđım. Hiçbir şeye rastlamadık. Varoşlarda oturan bir karı kocanın para karşılığı Hristiyan olduğu iddia edildi. Onu dahi teyid edemedik. Hiç şüphe**

yok ki, ülkemizde milli güvenliğimizi tehdit edecek, milli bütünlüğümüzü bozacak ve insanları inançlarından dolayı kamplaştırarak birbirlerine düşman haline getirecek unsurlara karşı tavizsiz bir takip ve mücadele içinde olmamız gerekir. Ancak, inanç ve fikir hürriyeti hassas bir konudur. Yine dinler arası hoşgörü de aynı hassasiyete sahip önemli bir konudur. Burada belirli bir konuyu mecrasından çıkarıp, abartıp, hedefleştirirseniz o zaman olay, hatta olaylar zinciri kaçınılmaz hale gelir. Hem bütün vatandaşlarımızın hem de görevlilerin bu konuda çok duyarlı ve gerçekçi olması lazımdır.³⁸

Türk Hristiyanlar'ın Düzenlediği Basın Toplantısı

Türkiye’de yaşayan Türk kökenli Hristiyanlar’ın sayısı yaklaşık üç ya da dört bin kadardır. Sayıca az olmalarına rağmen, hem İncil’in birlik buyruğuna itaat etmek hem de geniş Türk toplumu içerisinde dini azınlık olarak tanınmak amacıyla işbirliği içinde olmayı hedeflerler. Malatya’da meydana gelen vahşetin etkisi, Hristiyanlar’ın varlığını tehdit etmeye yönelik “kopya cinayetler” riskini de beraberinde getirdi. Seslerini yükseltme ihtiyacı hisseden birçok Türk kilisesi önderi bir basın toplantısı düzenlemek üzere Türkiye’nin çeşitli yerlerinden Malatya’ya doğru hareket etti. Türk halkının gözleri önünde şu iki mesajı açıkça ifade etmek istediler:

- 1) Türkiye Cumhuriyeti’nin yasal ve sadık vatandaşları Hristiyan olabilirler,
- 2) Bu Hristiyan imanlılar Türkiye Anayasası altında Müslüman vatandaşların sahip olduğu aynı hakları ve korumayı talep etmektedir.

³⁸ “Misyonerlik ajitasyonu cinayetleri kışkırtıyor”, *Aksiyon*, 23-4-2007, <http://www.aksiyon.com.tr/aksiyon/haber-18347-34-misyonerlik-ajitasyonu-cinayetleri-kiskirtiyor.html>.

Bu açıklamayı kameraların önüne çıkıp yüzlerini ve adlarını saklamadan, arkadaşlarının uğradığı vahşi cinayetden sadece saatler sonra aynı tehlikenin kendileri için de geçerli olduğunu bilerek yaptılar. İhsan Özbek aşağıdaki beyanatı verdi:

Türkiye, tarihinin hiçbir döneminde olmadığı kadar büyük bir tehlike ve tehdit altındadır. Bu tehdit Türkiye'nin, tarihinde hiçbir zaman olmadığı kadar hoşgörüsüz ve tahammülsüz bir yer haline gelmiş olmasıdır. Mevlanaları, Yunusları yaratmış olan bu kültür artık sadece kör düşmanlıklar yaratıyor. Herkes şapkasını önüne koyup bu ülkenin nasıl olup da insan kasapları ürettiğini düşünmesi gerekmektedir. Artık ilk önce aynada kendi yüzümüzü görmeliyiz, biraz vicdan sahibi olan herkes sorgulamaya, karşılaştırmaya araştırmaya ilk önce kendisinden başlamalıdır. Ben bu hoşgörüsüzlük dalgasına nasıl katkıda bulunuyorum bunu sormalı insanlar kendilerine, sorulması gereken soru budur. Ama bunun bir son olmasını can ve yürekte diliyoruz. Bu vahşi katliamın kurbanları olan Necati, Tilmann ve Uğur'a reva görülen bu vahşetin Türkiye'nin kendisini sorgulamasına vesile olmasını diliyoruz. Böylesi bir vahşetten sonra mağdurlar ve yakınları için olabilecek tek teselli kaynağı budur. Necati Aydın 36 yaşında gencecik bir adamdı. İki çocuğu vardı. Necati Aydın Malatya'yı seviyordu. Türkiye'yi seviyordu. Uğur yiğit bir adamdı. Bugün o olayda belki de ölebilecek iki kişinin hayatını kurtardığını düşünüyoruz. Tilmann'ı yıllardır tanıyorum. Tilmann'ın hiç kimseyle alıp veremediği yoktu. Tilmann herkesi seven son derece sessiz sakin bir insandı. Üçü de Türkiye'deki Hristiyanların, Protestan Hristiyanların, hani o misyoner dediğiniz bizlerin, 1960'tan sonraki Türkiye kilisesinin ilk şehitleridir. Türkiye'de artık Protestanların

kanı döküldü, artık biz Türkiye’de ölüyoruz. Necati’lerin Uğur’ların ve Tilmann’ların ölmemesini istiyoruz.

Özbek ayrıca Türkiye’deki atmosfer nedeniyle Hristiyanların hayatının tehlike altında olduğunu söyledi. Avukat Orhan Kemal Cengiz şöyle konuştu: “Türkiye olay günü Ortaçağ karanlığına gömüldü. Çok uzun bir zamandan beri Türkiye’de hoşgörüsüzlüğün, ırkçılığın, Hristiyan düşmanlığının tohumları ekiliyordu. Şimdi bu ekilenler tek tek biçilmektedir. Her gün gazetelerden, televizyonlardan misyonerlerin hain planları üzerine, insanları nasıl parayla satın aldıklarına yönelik haberler çıkıyor. Bu bir cadı avıdır. Herkes şapkasını önüne koyup bu ülkenin nasıl olup da insan kasapları yaratabildiğini sorgulamalıdır.”³⁹

Bir diğer kilise önderi olan Bedri Peker şöyle konuştu: “Cinayetin asıl sebebi, çocukluğumuzdan gelen Hristiyanlık düşmanlığı. İnsanın doğduğundaki dinini değiştirmesi tabu görülüyor.”⁴⁰

³⁹ Lube Ayar, “Özbek: İlk şehitlerimiz”, Milliyet, 20-4-2007, <http://www.milliyet.com.tr/2007/04/20/guncel/gun14.html>.

⁴⁰ “Pastör Özbek: Hayatımız Tehlike Altında”, *Bianet*, 19-4-2007, <http://bianet.org/bianet/insan-haklari/94805-pastor-ozbek-hayatimiz-tehlike-altinda>.

20. Bölüm

Kaç Kişi Öldürüldü? Yakından Bir Bakış

Emre Günaydın suç mahallinden kaçma telaşıyla üçüncü kattan atlamasına rağmen sağ kurtuldu ve girdiği komadan fiziksel ve zihinsel olarak hasar almadan çıktı. Cinayetlerin ardından geçen aylar ve yıllar içinde elde edilen itiraflar ve deliller, Emre'nin beş gencin lideri olduğuna ve muhtemelen daha geniş çember içindeki komplocularla bağlantı kurduğuna işaret ediyordu. Mayıs 2008'de Emre sorgulanmak üzere mahkemenin karşısına çıktı.

Öğle yemeğinin ardından Emre, otomatik silahlı dokuz nöbetçinin arasında mahkeme salonuna girdi. Sanığı dikkatlice izleyen nöbetçiler çok sert, ciddi ve dikkatli görünüyorlardı. Nöbetçilerin ortasında duran Emre ekose bir ceket, koyu gömlek ve siyah pantolon giyinmişti. Sorgulama boyunca çıkarıp taktığı ince kenarlı bir gözlük takıyordu. Sanık sandalyesindeki yerini alarak üç hakim ve iki savcının tam karşısına oturdu. Sağında beş savunma avukatı, üzeri belge yığınlarıyla ve bilgisayarla dolu masalarda oturuyorlardı. Solunda bir düzineden fazla davacı avukatı kendi belgeleri ve bilgisayarlarıyla duvarın kenarında oturuyordu. Sanık, muhtemelen uzun süre kaldığı komanın ve sonrasında yüksek korumalı bir hücre hapsinde tutulmasının etkisiyle solgun ve zayıf görünüyordu. Mahkeme salonuna gelmesinin hemen ardından Emre, elini ağzına götürerek savunma

avukatlarına aç olduğunu işaret etti. Avukatlar birbirleriyle konuştular. Baş hakim bu hareketliliğin nedenini sorunca, “Sayın Hakim, müvekkilimiz aç olduğunu işaret ediyor” diye cevap verdiler.

Hâkim şaşkınlıkla sordu. “Neden yemek yemedi?” Askeri nöbetçilerin komutanına bakarak, “Sanık yemek yemedi mi?” diye sordu.

“Biz yedik efendim, ama o yemek istemedi.”

Biraz daha konuşulduktan sonra baş hakim, “O zaman yemek yesin diye on beş dakika ara vereceğiz” dedi. Bir kez daha silahlı nöbetçi mangası Emre’yi kuşatıp mahkeme salonunda dışarı çıkardı. Kısa süre sonra duruşmanın başlaması için yeniden içeri girdiler.

Hakimler ve savcılar sanığı incelemeye başladılar. Emre el yazısıyla kaleme aldığı ifadesini çıkardı. Bir yıl önce ifadesini vermiş olmasına rağmen, komadan çıktıktan sadece yirmi beş gün sonra verdiği gerekçesiyle o ifadesini tamamen reddettiğini bildirdi. Şimdi verdiği yazılı belgeyi cinayetle ilgili kişisel ifadesi olarak sunmak istediğini söyledi. Mahkeme sekreteri sekiz sayfalık ifadeyi alıp mahkeme başkanına verdi. Hakim kağıtlara göz attı, sonra Emre’nin sesli olarak okumasını istedi. Sekreter kağıtları Emre’ye geri uzattı. İkinci itiraf birinciden farklıydı, bu nedenle yalan ifade verme suçundan kurtulmaya çalışıyordu.

Emre ayağa kalkıp yazılı ifadesini okumaya başladı. Hızlı okuduğu için hakim birden fazla kez onu durdurup yavaşlamasını söyledi. Yüksek ve tiz bir sesle okuyordu.

Diğer dört katilin hepsi ifadelerinde Necati, Uğur ve Tilmann’ı Emre’nin öldürdüğünü öne sürmüşlerdi. Önceki beyanların tam aksine Emre’nin uzun yazılı ifadesinin tek bir amacı vardı: Kendisini her suçtan temize çıkarmak. Bunu üç yoldan yapmaya çalıştı. İlk olarak misyonerlerin devletin siyasi ve sosyal bütünlüğünü ayrımcılık ve PKK ile işbirliği yoluyla nasıl tehdit ettiklerini nasıl öğrendiğini açıkladı. Onun düşüncesine göre misyonerlere olan ilgisi ülkesini korumak için soylu bir

girişimdi. İkinci olarak misyonerlerin İslam’a ve peygamberine hakaret ve küfür içeren şeyler söylediklerini ve yaptıklarını açıkladı. Bu yüzden misyonerlere olan ilgisi aynı zamanda dini-ni koruma girişimiydi. Üçüncü olarak masumiyetini kanıtlamak için oraya asla onları öldürmek niyetiyle gitmediğini, Zirve ofisinde yaptığı en kötü şeyin Tilmann’ı tokatlamak olduğunu ve diğerleri, üç imanlıyı bıçaklamaya başladığında kendisinin tuvalette elini yıkadığını iddia etti. Hatta suç mahallinde bulunduğu için üzgün olduğunu bile söyledi. Bu taktiksel ifade sayesinde kendisini birden mağdur konumuna sokuverdi, Necati’nin ve diğerlerinin karakteri ve niyetleri hakkında kuşku tohumları ekti, insanların aklına misyonerlerin başına her ne kadar kötü bir şey gelmiş olsa da, işler çıkırından çıkmış olsa da belki de bunu hak ettikleri düşüncesini soktu. Üç masum adamın hayatını sona erdirmesi yetmezmiş gibi, artık kendilerini savunma şansı kalmamış bu insanların itibarlarını da yok etmeye çalışıyordu.

Emre Necati’nin kendisine küftettiğini ve saldırdığını söylediği zaman, orada bulunan ve Necati’yi iyi tanıyan Türk Hristiyanlar’ın soluğu kesildi. İçlerinden biri, “Necati asla böyle bir şey yapmış olamaz” dedi.

İfadesini okumayı bitirdikten sonra hakimler ve savcılar Emre’yi sorgulamayı sürdürdüler. Misyonerlerin ülkeyi bölmeye ve İsrail’le birlikte bir Hristiyan İmparatorluğu kurmaya kalkıştıkları iddiası üzerinde durdular. Mahkeme başkanı, “İsrail Hristiyan bir ülke mi?” diye sordu. “Burada bir Hristiyan İmparatorluk kurmaya çalıştıklarını nasıl söyleyebiliyorsun?” Daha sonra şöyle devam etti: “Bahsettiğin Hristiyan internet sitelerine baktım ve bu sitelerde suçladığın gibi siyasi bir tehdit görmedim. Sadece Hristiyanlık dininin iyi olduğunu anlatmaya çalıştıklarını gördüm.”

Emre’nin hakimlere verecek bir cevabı yoktu.

Türk basınının bir kısmı üç adamın korkunç bir şekilde katledildiği gerçeği ortadayken, cinayet mahallinde yakalanan beş gencin de kendisini suçsuz ilan etmesini şaşkınlıkla karşı-

ıladı. Kimse suçlu değilse, şimdi mezarda olan üç adamı kim öldürmüştü?

Vatan gazetesi Emre'nin, cinayetlerdeki rolünü önemsizleştirme ve daha büyük bir işbirliği ağı olasılığını saklamaya çalıştığını söylüyordu. Verdikleri haber şöyleydi:

Kurbanlardan Necati Aydın'la internette misyonerlik ile ilgili bilgi toplarken tanıştığını ileri süren Günaydın, katliam gününü ise şöyle anlattı:

“Olay yerine gittiğimiz gün içeriye girdim. Daha sonra dışarıdaki arkadaşarımdan birine mesaj attım. Onlar da geldi. Daha sonra Necati ile sohbet ettik. Bir anda küfürleşmeler başladı ve ortam gerildi. Olayla ilgili hatırladığım şey Cuma ve Hamit, üç kişiyi yere yatırıp bağladı. Hatta şunu da hatırlıyorum Cuma, Uğur'u domuz bağıyla bağladı. Sonra Salih, Cuma ve Hamit'i, bıçaklarken gördüm. Ben o arada lavaboya gidip yüzümü yıkadım. Daha sonra polisin geldiğini duyduk. Aşağıya inmeye çalışırken düştüm ve gözümü hastanede açtım. Amacım kimseyi öldürmek veya zarar vermek değildi. Böyle bir olayın içine girdiğim için üzgünüm.”⁴¹

Vatan 'ın haberi şöyle devam ediyor:

Mahkeme başkanı, Etkin Pişmanlık Yasası'nı yüzüne karşı okuyarak yararlanmak isteyip istemediğini, örgütün gerisinde kimlerin olduğu ve örgüt hakkında bilgi vermesi halinde cezasında indirimle hakkılabileceğini

⁴¹ “Emre Günaydın ilk kez konuştu”, *Vatan*, 12-5-2008, http://w9.gazetevatan.com/haberdetay.asp?detay=Emre_Gunaydinin_agabeyi_Sedat_Pekerin_adamiymis_178105_1&Newsid=178105&Categoryid=1.

söyledi. Bunun üzerine Günaydın, ‘Arka yüzde herhangi bir kimse yok. Ben şimdi kimin günahını alayım?’ dedi.⁴²

Yeni Şafak gazetesi Günaydın’ın duruşmada diğer dört gencin kendisine karşı yaptığı suçlamaları kabul etmediğini bildirdi. Gazete haberi şöyleydi: “Malatya katliamının kilit ismi Emre Günaydın mahkemede ilk kez konuştu. Zirve Yayın-evi’nde çıkan arbedede elinin kesildiğini ve sadece Alman Geske’ye tokat attığını ileri süren Günaydın ‘Ben olaya karışmadım. Şahısları Cuma ve Salih bıçakladı’ dedi.”⁴³ Ayrıca şöyle yazıldı:

“Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi’ndeki duruşmada, önce Salih Gürler dinlendi. Gürler, olaylardan dolayı Emre Günaydın’ı suçladı ve onun, misyonerleri vatan bölenler ve PKK ile çalışanlar olarak nitelediğini anlattı. Müdahil avukatları, Gürler’e 2. Ordu Komutanlığı lojmanlarında oturan Kamil Dik isimli birini tanıyıp tanımadığını sordu. Gürler, ‘Tanımıyorum’ cevabını verdi. Müdahil avukatlarının, ‘8 Nisan 2007 tarihinde onunla görüşmüşsün. Telefon görüşmelerinde var. Hamit Çeker’le de seninle de görüşmüş’ deyince, ‘Ben tanımıyorum, Hamit’in arkadaşı ise olabilir’ dedi.

Yayınevine girdiklerinde Necati Aydın’ın Hz. Muhammed’i aşağılayıcı beyanlarda bulunduğunu ileri süren Günaydın, daha sonra da aralarında küfürleşmeler ve arbeye yaşandığını anlattı. Günaydın, kendisinin Tilmann Geske ile aralarındaki arbeye sırasında elinin kesildiğini belirterek, sadece Geske’ye bir tokat attığını, bunun dışında herhangi bir öldürme olayına karışmadığını ileri sürdü.

⁴² A.g.e.

⁴³ “Suçu arkadaşlarına yıktı”, *Yeni Şafak*, 13-5-2008, <http://yenisafak.com.tr/Gundem/?i=116827>.

Şahısları Salih ve Cuma'nın bıçakladığını gördüğünü söyleyen Günaydın, ifadesinde ülkü ocaklarına da üye olmadığını kaydetti. Mahkeme başkanının olayın arkasında kimlerin olduğunu sorması üzerine Günaydın, 'Olayın arkasında kimse yok. Kimsenin günahını almayacağım. Dayılarım ve ağabeyim hakkında ortaya atılan mafya iddiaları doğru değil' ifadesini kullandı. Duruşma, 9 Haziran'a ertelendi.

Duruşmada sanık Salih Gürler, müdahil avukatların ifadesinde Emre Günaydın'ın ağabeyi Selçuk Günaydın'ın mafya ile ilişkisinin olduğunu, bu nedenle Emre Günaydın'dan çekindiğini söylediğini hatırlatması üzerine Gürler, 'Bunu Emre Günaydın'dan duydum. Ağabeyi Sedat Peker'in yanındaymış. Dayıları da mafyaymış. Dayısının öldürüldüğünü anlatmıştı. 'Cezaevine düşsem dayım bana özel af çıkartır' diyordu. Ondan çekiniyordum' şeklinde konuştu. Gürler, Günaydın'ın suçu üzerine alacağını, kendilerini ele vermeyeceğini öne sürdü.⁴⁴

Duruşmanın ardından ilgili bir gözlemci dünyanın her yanındaki arkadaşlarına şöyle yazdı:

"Pazartesi günü mâhkemede, görüşüne bakılırsa ortada üç cinayet vardı, ama hiç canı yoktu. Dikkat çekici sayıda uluslararası gözlemci ve basın mensubu salonu doldurmuştu. Hakim durumu çözmek için ne yapacak? Bir polis memuru olay yerinde ellerinde kanlı bıçaklar tutan dört adam gördü. Ama katil yok. Olay mahallinden kaçayım derken ölümden dönen genç bir adam var. Ama katil yok. Hakim bu davada bu noktadan nereye varacak? Bu nedenle... Tanrı'nın müdahalesi için dua etmeyi sürdürmeli ve dualarımızın cevabı olarak olayların dönüşümüne şaşırmamalıyız. Tanrı'nın amaçları tamamen gerçekleşene dek bu karanlık perde açılmaya devam etsin."

Emre ve Salih'in soruşturmasıyla geçen bıkırtıcı günün ardından, yerel bir Malatya gazetesinin muhabiri olan Bülent

⁴⁴ A.g.e.

Kutlutürk, rahatsız edici bir soru sordu: “Kaç kişi öldürüldü?”
Makalesinde şöyle yazdı:

Duruşmaya ara verildiğinde, Emre Günaydın salondan çıkarılırken, gözleri salonda tanıdık bir yüz arar gibiydi. İki kolunda, arkasında ve önündeki jandarmalardan mahkeme salonuna güçlkle bakabiliyordu. Yüzünde çaresiz bir ifade vardı. Sadece görmek bile o anda onu mutlu edebilirdi, ama o ifade hiç değişmedi. Demek ki tanıdık bir yüz göremedi.

Bir katil zanlısına acıdım ilk kez. Çaresizliğini gördüm, umudun bittiğini gördüm, onlarca kişi gibi onun için de artık her şeyin sona erdiğini gördüm.

Başkalarından duymak ya da yazılanlardan okumak ile kendi gözlerimizle görmek arasındaki farkın, “sanal” ve “gerçek” arasındaki gibi olduğunu anladım bir kez daha.

Gerçeği yaşamak ile sanal bir ortamdan ona ulaşmak gibi.

Susanne Geske’nin acılarıyla başa çıkmış gibi görünen hali, Emre Günaydın’a bakarken yüzünde beliren soru işaretleriyle değişti. Hem “Neden?” sorusuna bulamadığı yanıtın doğan meraklı bakışlar, hem acıyan bir ifade beliriyordu yüzünde.

Acımak...

Susanne Geske ve 3 çocuğuna mı?

Uğur Yüksel’in sürekli ağlayan annesine mi?

Necati Aydın’ın duruşmaya dahi gelecek mecali kalmayan eşine mi?

Onları tanıyan onlarca insanın yaşadığı acıya mı?

Yoksa Emre Günaydın’a mı?

Diğer sanıklara mı?

Ya da hepsine birden mi?
İnsanlığın geldiği şu duruma mı?

Üç kişinin öldürüldüğü bir cinayetten geriye,
sadece birinci dereceden akraba, en az elli tane acı-
nacak insan kaldı.

İnsanlıktan nasibini almamış, beyni sulanmış,
böyle bir vahşeti yapacak derecede psikopatolojik
sorunları olan beş katil zanlısı var ortada.

Peki ölen sadece üç kişi mi?

Emre yaşıyor mu sizce?

Diğer sanıklar?

Sanıkların yakınları?

Ya mağdur yakınları?

Kaç ceset var ortada?

Öldürülen sadece üç kişi mi?

Bu bir katliam değil mi?

Peki kaç katil var? ⁴⁵

⁴⁵ Bülent Kutlutürk, “Kaç Kişi Öldürüldü?”, *Malatya Yenigün*, 13-5-2008.

21. Bölüm

Gelin, Şimdi Davamızı Görelim

*RAB diyor ki, “Gelin, şimdi davamızı görelim.
Günahlarınız sizi kana boyamış bile olsa Kar gibi ak pak
olacaksınız. Elleriniz kırmızı böceği gibi kızıl olsa da
Yapağı gibi bembeyaz olacak.
Yeşaya 1:18*

*Bir Türk için en önemli şey onurudur.
Anonim*

Türkiye’ye sevgisinden ötürü, Susanne Tilmann’ın Malatya’da gömülmesi için izin aldı. Almanya’nın rahatından çıkıp özel arkadaşları ve komşularının arasında acılı bir sona giden bu sessiz ve yumuşak huylu adamın anısına sayısız insan yıllar içinde mezarını ziyaret etti. Şemsa Necati’yi eski bir kilisenin mezarlığına gömdürdü. Her yıl 18 Nisan’da birçok arkadaş ve ziyaretçi sıradışı biçimde cesur ve dindar bu hayatı kutlamak için İzmir’e yolculuk eder. Uğur’un ailesi Elazığ’ın rüzgarlı otlaklarında küçük bir mezarlık seçti. Ruhsal kardeşleri gibi Uğur’un mezarı da her yıl önemli bir anı mekanı halindedir. Düzinelerce halktan, ırktan ve geçmişten gelen Hristiyanlar ölüme dek sadık kalan bu adamlar için Rab’be şükrederek mezar taşının etrafında vakurla toplanırlar.

Peki ya katiller? Dava 2007'den 2008'e kadar sürümce-medede kaldı ve sonra yıldan yıla duruşmalar giderek arttı. Mahkemeler için bir hükme varmak nasıl bu kadar zor olabilirdi? Dava uzayıp giderken avukatların saçları daha da ağardı. Adalet yerini bulamadı. Türk kilisesi tekrar ve tekrar adalet için ses yükseltti. Dünya süreci inceleyerek dikkatle izledi. Elleri kanla yakalanan 5 adam ceza alacak mıydı?

Dokuz yıl sonra 2016'da mahkemeler nihayet bir karar verdi. Beş adamın her biri cinayetten üçer kez müebbet hapse mâhkum edildi. Dünyanın her yanından birçok insan bu cezaların uygulanıp uygulanmayacağını izledi. Üç masum Hristiyan'ı öldürdükleri için fiilen ömür boyu hapiste kalacaklar mıydı? Bu korkunç trajedi karşısında gerçek adalet tecelli edecek miydi?

Bazen İsa şaşırtıcı vahiyler verir. Bunlardan biri diğer tüm elçiler şehit olduktan sonra Yuhanna'ya gelmiştir. Elçi Yuhanna İsa'yı takip eden on iki elçi içinde idam cezasının acısını çekmeyen tek elçiydi. Patmos adasında yaşlı bir adam olarak yaşadığı o günlerde kıyametle ilgili görüşler gördü. Korkunç derecede güzel bir sahne onun yüz üstü yere kapanmasına neden oldu. Göğün görkemi içinde gördüğü bazı şeyleri Vahiy kitabına şöyle kaydetti:

Birden bire, görünümde gördüğü ihtiyarlardan biri yaklaşmış Yuhanna'ya, "Beyaz kaftan giymiş olan bu kişiler kim, nereden geldiler?" diye sordu.

Yuhanna, "Sen bunu biliyorsun, efendim" dedi.

İhtiyar şöyle devam etti, "Bunlar o büyük sıkıntıdan geçip gelenlerdir. Kaftanlarını Kuzu'nun kanıyla yıka-mış, bembeyaz etmişlerdir. Bunun için, "Tanrı'nın tahtı önünde duruyor, Tapınağında gece gündüz O'na tapı-

nyorlar. Tahtta oturan, çadırını onların üzerine gelecek... Ve yaşam sularının pınarlarına götürecekt. Tanrı gözlerinden bütün yaşları silecek.”⁴⁶

Yine kendimize şunu soruyoruz, buradaki beyaz kaftanlara bürünmüş kişiler kimlerdir? Mesih’e olan imanları yüzünden canlarını yitirmiş sayılamayacak kadar çok erkekler ve kadınlar. Aralarında İsa’nın çarmıha gerilmesinden hemen birkaç ay sonra Yerus l m’in hemen dışında kızgın bir kalabalığın attığı taşlar tarafından öldürülen İstefanos; İzmir’de 2000 yıl önce Roma İmparatorluğuna bağlı askerler tarafından kazığa bağlanarak yakılan Polikarp; 1316’da Kuzey Afrika’da bir kasabada taşlanarak öldürülen Ramon Lull; 1805’de kendi kabile  yeleri tarafından kazığa bağlanarak yakılan bir Amerikan yerlisi olan Joshua, ve 18 Nisan 2007’de Türkiye’nin Malatya kentinden Necati Aydın, Uğur Yüksel ve Tilmann Geske. Tüm bu şehitler kendi kanlarıyla değil ama onları günahları için Mesih İsa’nın döktüğü kanıyla paklanmış beyaz kaftanlarıyla durmaktadırlar. Onlar kralların Kralı rablerin Rabbi’ni onurlandırırken, sonsuzluk tacıyla onurlandırılmış bir şekilde durmaktalar. Gerçek onur Tanrı’ya aittir.

Bir Türk inanlı şöyle yazdı, “Tüm bu tartışmaların ortasında, küçük Protestan cemaatinin sesi Türk halkı ve resmi makamları atarından duyulmamaktadır.”⁴⁷ İsa Mesih’e iman etmiş Türk inanlıların kendilerini ifade etme hakları ve bir kimliği var mı? Bu inanlılardan bazıları Müslüman geçmişten gelmektedir. Diğerleri Ateizm, kominizim veya sosyalizim ge mi şinden gelmektedirler ancak bu kişiler yine de Atatürk tarafından kurulan Türkiye Cumhuriyeti’ne sadakatle bağlı olan vatanda lardır. Bu

⁴⁶ Vahiy 7:13-17

⁴⁷ Güzide Ceyhan, “TURKEY: One year after Malatya murders, time to address the causes”, *Forum 18 News Service*, 15-4-2008, http://www.forum18.org/Archive.php?article_id=1115.

insanların herkesin gözü önünde makul, objektif ve dürüstçe dinlenilmeye ve üzerinde düşünölmeye değör bir mesajları var. Bu mümkün olacak mı? 2009’da yapılan bir araştırmaya katılanların yüzde 59’u, farklı inançlardan olan kişilerle bir araya gelmek istemediğini ve bu kişilerin inançlarını yaymalarının yasaklanması gerektiğini söylemiştir. Öte yandan yüzde 40’ı kadarı Hristiyanlarla ilgili olumlu görüşe sahip olduklarını söylemişler.⁴⁸ Daha derin sorulması gereken soruysa Hristiyanlar tanınmaya değör kişiler mi ve bu kişilerin duymaya değör bir mesajı var mı?

Prof. Dr. Atilla Yayla 2001’de şöyle yazdı: “Dinler açık bir bir pazarda rekabet etmelidirler, çünkü ancak o zaman ilerleyebilirler. İnanlılar dinlerini muhafaza etmek için veya yaymak için sivil otoritelerin yardımını veya onların himayesini aramalı bundan ziyade, kendi dinlerinin sağlamlığını ve doğruluğunu gözetmelidirler.”⁴⁹ Hristiyanlar halk için bir tehdit değıldirler ancak bunun tam tersi herkes için geçerli olduğuna inan-dıkları Mesih İsa’dan kaynaklanan sevgi ve umut mesajları vardır. Bu öykü tüm Türklerin Hristiyan olması gerektiğine yönelik bir görüş değıldir. Bu daha çok insanların saygılı ve akla uygun bir biçimde haber elçisini ve onun mesajını değörendirmeye yönelik bir istektir.

Bu aynı zamanda Hristiyanların saygılı bir biçimde ve akli başında olarak değörlerinin inançlarını değörendirmelerine yönelik bir bildiridir. Herkes bir değeriyle bir araya gelince aynı fikirde olup olmadığını anlar ancak eğer birbirlerini dinlemezlerse o zaman birbirlerini nasıl olur da anlayıp birbirlerine saygı duyarlar?

⁴⁸ “More than Half in Turkey Oppose Non-Muslim Religious Meetings”, *CDN*, 4-12-2009,

<http://www.compassdirect.org/english/country/turkey/12322>.

⁴⁹ Dr. Atilla Yayla, “Din Özgürlüğüne Saygı”, *Radikal*, 18-12-2001.

22. Bölüm

Yalnız Bir Yol

Türkiye'nin doğusunda bir otoyolda klimalı bir otobüs içinde hızla yol alırken, kurak manzarayı inceledim ve beni İstanbul'un gökdelenlerinden çok uzağa götüren olaylar dizisini sessizce düşündüm. Otobüsümüzün bir sonraki duraktan önce bir saati vardı ve düşüncelerimin üç yıl önce aldığım bir telefon görüşmesine sürüklenmesine izin verdim. 18 Nisan günü öğleden sonraydı ve İstanbul'daki evimde olduğum sırada bir arkadaşım beni telefonla arayarak bir ulusal Türk gazetesinin internet sitesindeki son haberleri okumam için beni zorladı. Sesi çok üzgün geliyordu, ama ayrıntıya inmedi. Aradığı için teşekkür ettim ve hemen siteyi açtım. Başlıkta üç Hristiyan'ın Türkiye'de öldürüldüğü yazıyordu. Aklım hemen arkadaşlarımın İstanbul'daki ofisine gitti ve onları bir kan havuzu içerisinde çaresizce yatarken hayal ettim. Makaleyi taradığımda saldırının ilk başta sandığım gibi İstanbul'da değil, doğuda, Türkiye'nin kalbinde gerçekleştiğini keşfettim. Beş genç erkek Necati Aydın, Uğur Yuksel ve Tilmann Geske'yi katletmişti.

Bu kardeşlerle hiç tanışmamıştım, ama hem beni hem de küçük Türk kilisesini oluşturan diğer yüzlerce imanlıyı bir yas dalgası kapladı. Haberi okuduktan sonra, dua edip Kutsal Kitap okumak ve ağlamak için bodrum katına çekildim. İşte o zaman Luka'nın İstefanos'un ölümünden sonra ilk kilisenin acısını aktardığı Elçilerin İşleri 8:2'ye rastgeldim. Parçalanmış bed-

nini meydana bırakmak istemeyen “bazı dindar kişiler, İstefanos'u gömdükten sonra onun için büyük yas tuttular.” Ayeti defalarca okudum ve kendime şunu sordum, “Bir kimse Mesih uğruna öldüğünde ne yapmalıyız?” İşte cevap hazırды. Yas tutarız. Sesli ağlayışla yas tutarız. Ölü için yas tutarız. Katilleri için yas tutarız. Ben de böyle yaptım... ve hâlâ yapıyorum.

18 Nisan 2010'da yas tutmak ve bu üç kardeşin ölümünü daha iyi anlamak için Türkiye'nin doğusunda toplanan diğer birçok kişiye katıldım. Uğur'un mezarını ziyaret ettikte sonra Malatya'ya dönerken tur otobüsümüz kuru tepeleri ve ağaçsız dağ yamaçlarını hızla geçti. Her birkaç kilometrede bir öteye beriye yayılmış derme çatma evler, birkaç bakkal, cami ve okuldan oluşan küçük köylerin yanından geçip gidiyordu. Uğur'un mezarında çoğunluğu Türkler'den oluşan yüz kadar kişi otlarla kaplı araziye güçlü bir tapınma ile çınlattılar. Biraz ötede Türk sivil polisler olan biteni izliyordu. Bizi mi birilerinden koruyorlardı yoksa birilerini mi bizden koruyorlardı bilinmez, ama ellerindeki otomatik silahlar ciddiyetlerini ortaya koyuyordu.

Otobüste otururken merak ettim, az sayıda Türk Hristiyan, birkaç meraklı gazeteci ve tetikte duran güvenlik güçleri dışında, o sıradan bahar günü gerçekleşen katliamı umursayanlar var mıydı? Malatya büyük kentlerden kilometrelerce uzaktır. Neden birilerinin umrunda olsun? Büyük resme baktığınızda, o kadar da önemli bir şey miydi? Otoyol boyunca uzanan kahverengi ve sarı renkli ıssız tepeler duygularıma tercüman oluyordu.

Otobüs Malatya'ya vardı ve Geske ailesinin isteksiz belediyeden en nihayet aldığı izinle Tilman'ı toprağa verdiği küçük mezarlıkta bizi indirdi. Alman vatandaşıydı, ama canını Türkiye için verdi ve bu nedenle bedeni sona dek orada kalmalıydı. Bir kez daha Tilman'ın anısına mezarının çevresinde çember oluşturup hayatı için Tanrı'ya şükürlerimizi sunduk. Mezarlığın yakınında yaşayan yerli halk tozlu tarlada duran imanlıları izlemek için balkonlarından sarkıyordu. Yemek pişirme, çamaşır ve ev temizliğinden oluşan rutin hayatlarını kesintiye uğratmış olan

bizler hakkında ne düşünüyorlardı? Daha sonra kalabalık dağıldıktan sonra birilerinin mezarlığa girdiğini ve Tilman'ın ailesinin mezarının etrafına diktiği taze gülleri harap ettiğini öğrendim.

Tilman'ın mezarının başında şöyle bir fikir aklımdan geçti, demek Hristiyanlığı onu bu noktaya getirdi, öyle mi? Onu bir mezara soktu. Daha iyi bir iş, daha büyük bir ev, iç huzur, hayatta başarı değil... Harap edilmeye devam edilen bir mezar. Ölüsüne bile saygı duyulmuyor. Aslında bu, yeniden anlatmak yerine, unutmak isteyeceğimiz türden bir hikâye.

O zaman neden sadece unutup yolumuza gitmiyoruz, özellikle de çok az kişi umursuyorken? Yapmak istediğim şey buydu, sadece boş vermek. Ama sonra İstefanos'u ve yas tutan arkadaşlarını anımsadım. Onlar sadece İstefanos'un ölümünün yasını tutmadılar. Tarsuslu Saul ve yandaşlarının umutsuz katıllıklarından keder duydular. Bu cinayetten motive olan ve ilham alan Saul, daha fazla Hristiyan'ı tutuklamak ve öldürmek için plan yaptı. Ancak ilk Hristiyanlar kendilerine zulmedenler için dua etti. Esenlik için dua ettiler. Yeni bir şafağın parlak ışıklarının ülkeyi sevgi ve bağışlamayla aydınlatacağı bir gün için yakardılar.

Saldırıdan birkaç yıl sonra güneşli bir günün akşamı Necati'nin yakın arkadaşı Orhan çayını içerken düşüncelere daldı. "Necati şimdi cennetten bize konuşabilseydi, acaba ne derdi?" diye bir soru takıldı aklına. Soruyu şöyle cevaplandırdı gülümseyerek. "Bu soruya pekala neşeli bir cevap verebilirim, çünkü biz Necati'yle şakalaşır ve eğlendirdik. Bu yüzden sanırım üçü de şöyle derdi, 'İşleri bizim için istediğiniz kadar güçleştirmeye çalışabilirsiniz, ama biz artık Mesih'in yanındayız.' İşte olaya kaygısızca bakmanın bir yolu bu."

Daha akli başında görünerek şöyle devam etti, "Görevlerini tamamladılar. Ve sancağı daha yukarı kaldırmamız gerektiğini söylerlerdi, çünkü bu ülke için canlarını verdiler. Bayrağı bize teslim ettiler ve şöyle diyeceklerdir, 'Bayrağı düşürmeyin, yuka-

rıya kaldırın.’ Ve biliyor musun, onları onurlandırmak için bundan daha fazlasını yapamayız. İsa Mesih’in onları yanına kabul etmesiyle en üstün onura sahip oldular....

Onları çok sevdim...”

Son Söz

İman Yolcusu'nun Rüyası

Necati ve Uğur Müslüman olarak büyüdüler, biri Sünni diğeriye Alevi idi; çocukken sünnet oldular ve atalarının inançları doğrultusunda eğitildiler. Tilmann gençken yaşam amacını sorgulamaya başlamıştı ve yalnızca para, konfor ve geçici zevkler için yaşamaktan daha fazlasını arıyordu. Tanrı'yı bulmak üzere yaptıkları araştırmanın sonucunda yaşamlarında meydana gelen değişim bir anda olmadı. Bir bakıma, bu insanların her biri gerçeği aramak üzere kendine özgü hac yolculuğuna çıkmıştı. Önceki bölümlerde yaşamlarından bazı ayrıntılar verdik. Şimdi İman Yolcusu'nun Rüyası adlı öyküye, çıktıkları iman yolculuğunu anlamak adına bakacağız. Bu Necati'nin, Uğur'un veya Tilmann'ın rüyası olabilirdi. Senin rüyan da olabilir.

İman Yolcusu'nun Rüyası

Gecenin yarısında İman Yolcusu kum tepesiğinin yanında uyuyordu. Bulutsuz bir göğün altında zifiri karanlıkta bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. O günün erken saatlerinde çöle inmeden önce bir dağ patikasıdan karşıya geçmişti. Dağ patikasıdan geçerken, derin karların içinden zorla geçmek zorundaydı. Çok fazla beyazlık! Acı çekerek inledi, "Bu lekeye batmış

adamı kimse kurtarmayacak mı? Hiçbir şey günahımı kaldırmaz mı? Daha ne kadar bu günahlı ve ölümlü bedende acı çekeceğim?”

Altın kumların üzerine güneş doğduğunda İman Yolcusu uyandı. Uzakta yer alan kumda bir şey kımlıyordu, kuru hava üzerinde iskelete giydirilmiş ince bir kıyafet gibi asılı olan toz bulutu yükseltiyordu. Kum tepeciğini geçerek onun olduğu yöne doğru uzun kaba biçimde olan deveyi gördü. Üzerinde baştan aşağıya karalara bürünmüş ve altında neyin olduğu belli olmayan ürpertici bir kıyafeti olan bir adam oturuyordu.

İman Yolcusu: Günaydın efendim.

Yasatanımaz Abi: Çaba harcamadan uzun deveden indi ve ağır ağır yürüyerek yaklaştı. Cesaret kırıcı görüntüsüyle Hacı'nın yüzüne sıcak nefesini vererek üzerinde gölge saldı. Dün akşam bir köyü yağmalarken ortağım öldü. Bak halen daha kılıcı kanlı. Üzgünüm ki kılıcın üzerindeki kan kendi kanıdır.

İman Yolcusu: Lütfen efendim yalvarırım, size verebilecek değerli bir şeyim yok.

Yasatanımaz Abi: Ne Tanrı'dan ne de insandan korkuyorum. Ne bir yaşam ne de bir yazgım var. Ne yazık ki dün akşam itibarıyla bir ortağım bile yok.

İman Yolcusu: Evet, içinde bulunduğunuz zor durumu anlıyorum.

Yasatanımaz Abi: Neden bunu zor bir durum olarak görüyorsun, neden fırsat olmasın ki? Ortağımın adı Çıkar'dı. Bazı kişiler onu Hayatta Kalma olarak tanımlarlar. Onu sadece kendi amaçlarım için kullanıyordum. Çok kolaylıkla kaybedilebilir ve yerine bir başkası gelebilir.

İman Yolcusu: Lütfen beni dinleyin çölün ulu efendisi, arkadaşınızın kaybını telafi edecek veya ihtiyaçlarınızı karşılayabilecek bir kişi değilim ben.

Yasatanıma Az Abi: Sert bir yanım olmasına rağmen bazı durumlarda oldukça nazik bir kişi olarak beni düşünebilirsin. Giysilerim aldatici olabilir. Yüreğimde kendim dışındakilere karşı hiçbir şefkat yok. Bana ait olanlar dışında hiçbir yasayı tanımam. Benim için bugün doğru olan şey yarın değişebilir ve benim dışımda kimse bunu bilemez.

İman Yolcusu: Size yalvarırım, ben bu tarz bir yaşam sürmezken nasıl sizin ortağınızın yerini alabilirim ki. Benimkinin ötesinde bir yasayı tanıyorum.

Yasatanıma Az Abi: Benim tanımadığımı mı ima ediyorsun? Kilitler beni daha çok hırsız olmaya, kadının giydiği çarşaf beni onunla birlikte olmaya, duvarlar beni onları aşip geçmeye itiyor ve sınırlar bende işgal etme arzunu uyandırıyor. İyi günlerimde, bir yasa olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu yıkmalıyım. En iyi davranışlarımda bile bir kuralın olduğunu farkındayım, bu yüzden bunu yıkmalıyım. Işık bende ki esrarı daha da artırıyor.

İman Yolcusu: Efendim sana dürüst olmak zorundayım. Huzurunuzda titrediğimi çoktandır anladınız, ben de yasak olanı elde etmenin cazibesine kapılıyorum, ancak bunun beni daha çok suça ve utanca yönlendireceğini de biliyorum. Ellerimde taşıdığım bu lekeler göz yumamam ve nasıl olur da koca karanlığa giden yolu seçebilirim?

Yasatanıma Az Abi: Hiç içine derin karanlığı çektin mi? Nasıl olur da lekeye katlanamadığından bahsedersin? Hiç denememiş bir kişi hiçbir zaman bilemez.

İman Yolcusu: Sırf bir yudum yasa-sızlık rahatlık, arınma ve yenilenme bulmam için beni çaresizce yolculuğa çıkmama neden oldu.

Yasatanı-maz Abi: Bir yasa olduğunu sana kim söyledi? Bence sen bunu aileden, akrabalarından, komşularından veya hemşerilerinden duydun. Bu doğru mu?

İman Yolcusu: Evet.

Yasatanı-maz Abi: Ya bunu kendi kafalarından uyduruyorsalar?

İman Yolcusu: Ama kendin bana yasaya inandığını söyledin.

Yasatanı-maz Abi: Ben gücün yasasına inanırım. Eğer tüm diğerleri karanlığı aradıysalar, ben ışığı ararım. Doğru veya yanlış denilen bir şey yoktur, yalnız güçlü olanlar veya güçsüz olanlar vardır. Yıllarca çölde su içemediğim için ölmek üzereydim. Bu su kaynaklarını sözde Allah'a ve şeriata saygı duymak adına kendi himayelerine aldılar. Suyu çalanı Allah cezalandırır diyorlar. Ancak bunu yalnızca insanları korkutarak uzaklaştırmak için yapıyorlardı, böylece suyu himayeleri altına alabilirlerdi. Şimdi suyu ben alıyorum, yasanın dışına çıkıyorum ve yasanın üstünde oluyorum, ben yasayım, ben gerçeğim ve onun yasaları gibi bağlayıcıyım.

İman Yolcusu: Ya Allah insanlara yasayı bizim iyiliğimiz için verdiyse, böylece hiç kimse ölmek zorunda olmaz?

Yasatanı-maz Abi: Öyleyse insanlar neden ölüyorlar?

İman Yolcusu: Hepimiz ölüyoruz ama bir başka kişinin elinde ölmektense doğal olarak ölmemiz daha iyi değil mi? Başkala-

rının yaşamlarını almak adaletsizlik değil mi, tıpkı göz göre göre kurtaramadığın dostun Çıkar'ın canını aldıkları gibi?

Yasatanıamaz Abi: Hah! Çıkar ölürken onu çaresizce izledim mi zannediyorsun? Seni aptal, onu öldüren kişi bendim. Bu yüzden halen daha onun kılıcını taşıyorum, çünkü başlangıçtan beri bu görev bana ait. Her neyse, bir anlık zayıflıkla beni başarısızlığa uğrattı ve işime yaramaz oldu, şimdiki duruma uygun gözük-müyordu.

İman Yolcusu: Arkadaşının canını aldın, öyle mi? Bu yaptığın yüzünden ömrün boyunca her gün vicdanın sızlamayacak mı?

Yasatanıamaz Abi: Öyle gözüküyor ki yasayı çiğnemenin bir sonucu olduğunu düşünüyorsun. Hayır İman Yolcusu, tek sonucu kendimize nasıl davrandığımızdır. Ben hiçbir zaman geriye bakmamayı tercih ettim. Buradaki kum tepeciğini görüyor musun? Daha genç bir delikanlıyken, gözümün alabildiğine verimli bir orman burada var olmaktaydı. Şimdi nerede? Her şeyde olduğu gibi o da yok oldu. Akıp giden zaman karşısında hiçbir şey duramaz. Ne benim yasam ne de senin yasan.

İman Yolcusu: Senden daha çok düşmüş biriyle daha önce hiç karşılaşmadım Yasatanıamaz Abi. Sana acıyorum.

Yasatanıamaz Abi: Eğer istersen bana acı, ama öyleyse kendine de ve bu sıcak güneşin altında yaşayan herkese de acımalısın. Yasayı hiç çiğnememiş birisinin adını bana verebilir misin? Kim yasadız değil ki? Birisine gizlice zarar vermeyi hiçbir zaman arzulamamış birisini tanıyor musun, kendi yararı için gerçeklerle oynamamış, çalınmış bir meyveyi yememiş bir kişiyi? Acele etme ve düşün. Eğer dahil etmek istersen yalnızca Allah'ın yasayı kusursuz bir biçimde uygulayabileceği sonucuna çok geçmeden varırsın.

Yasatanılmaz Abi: (Kara kıyafetinin altından elini çekti.) Elini gözünün önüne getirdi. Elini bana göster! Göster bana İman Yolcusu.

İman Yolcusu yavaşça elini kaldırdı. Yakıcı güneşin altında kendi lekeli eliyle Yasatanılmaz Abi'nin kara eli arasında hiçbir fark göremedi.

Yasatanılmaz Abi: Şimdi ne dersin İman Yolcusu? Sen ve ben çok mu farklıyız? Mezarlar dışarıdan ne kadar pak ve beyaz ışıltıyorlar, ancak içi çürümüş insan kemiklerinin olduğu pis kokuyla dolu. Bardağın gördüğün kısmını temizle, böylece gümüşle kaplı kısmı parlansın. Her utanç verici lekeyi sil. Ama bardağı temiz suyla doldur, sonra bunların su üzeride yüzdüğünü göreceksin. Ellerimizi dikkatli bir biçimde incele, ilk düşündüğünden birbirimize daha yakınınız aslında.

İman Yolcusu: Eğer dediğin şey doğruysa ben kesinlikle mahvolmuş bir adamım. Kirli insanların arasında yaşayan, elleri kirli bir adamım. Tüm umutlarımı yitirmiş gibi hissediyorum.

Tam o anda, karlı dağlardan serin bir rüzgâr İman Yolcusu'yla Yasatanılmaz Abi'nin karşılaştığı yer olan kum tepesiğinin bulunduğu vadinin üzerine doğru esti. Rüzgâr İman Yolcusu'nu dağlardaki çamlardan gelen güzel kokuyla birlikte tazeledi ve uzaklarda yer alan çağlayanın zayıf sesini taşıdı.

İman Yolcusu: Yasatanılmaz Abi sana şimdi şunu söylüyorum, evet açık bir biçimde kabul ediyorum ki sen benim aynı kanı taşıyan akrabamsın. Ben bu yolculuğa daha iyi bir yol ve daha iy bir yaşam bulmak için çıktım. Bu ellerimizdeki ve yüreklerimizdeki lekeler silinebilir. Ben böyle olabileceğine inanıyorum. Eğer böyle değilse, o zaman neden içimde bunlardan özgür olmak için bu kadar büyük bir arzu var.

Yasatanıamaz Abi: Her arzunun karşılandığını, her sorunun yanıtlandığını, her hastalığın tedavi edildiğini mi zannediyorsun? Daha önce ne böyle saçmalık duydum ne de böyle safça bir tutum gördüm!

İman Yolcusu: Ben paklanmayı arzuluyorum ve bu bedende yaşadığım sürece bunun peşinde olacağım.

Yasatanıamaz Abi: Ama mantıklı olalım. Her susayan içemeyecek, her acıkan doyamayacak, her seven sevilmeyecek. Çağlardan beri nice insanlar mezara tatmin edilmemiş arzularla, boş midelerle ve kırık yüreklerle gittiler.

İman Yolcusu: Sen de benim fikrimi destekliyorsun. Birçok kişi arzularını tatmin edemese de, her biri gerçekte var olan şeyler için olan arzulardır. Susayan için su vardır. Bu bir hayal veya yalnızca bir arzudan ibaret değildir.

Yasatanıamaz Abi: Bir keresinde uçmayı arzuladım, ancak şimdiye kadar hiç kimse kanatlanmadı.

İman Yolcusu: Uçmayı arzularken yüreğin bu dünyanın kısıtlamalarından ve sınırlarından özgür olmayı istemiyor mu? Tanrı'yı ya da başkalarını dikkate almadan çölde ilerlerken yasa tanımazlığıyla hatalı biçimde tatmin etmeye çalıştığın şey bu değil mi?

Yasatanıamaz Abi: Kabul etmeliyim ki senin umudun, neredeyse benim içimde yıllardan beri bilmediğim bir şeyi uyandırdı, yine de sen ve ben çamura o kadar batmışız ki kimse bizi bu kötü durumdan çıkaramaz. Yalnızca Allah dileseydi şimdi daha farklı olurduk. Kaderimiz alnımıza yazılmıştır.

İman Yolcusu: Çıkıp zayıfı yağmalamaktan, acımasızca ölüm yağdırmaktan, bu dünyayı seninle paylaşanları yok etmekten başka bir seçeneğin yok mu? Karanlığa doğru yürümekten başka bir seçeneğin yok mu? Sen kendini bu yola döndürmedin mi ve tekrar yine ayrılmayı seçemez misin? Eğer seçim sana aitse o zaman yargı da adildir.

Yasatanıma Abi: Bizi bağlayan bir yasayı unuttun, benliğin yasası. Doymak bilmez açlığımı yatıştırmak üzere açgözlü elimi uzatıp çevremde yaşayanların hepsine saldırana dek daha fazla aramak kanımda var. Günah işliyorsun çünkü buna zorunlusun.

İman Yolcusu: İtiraf edeyim ki kısmen haklısın. İç dünyamda zorlandığım şeyi saklamayacağım her gün, her saat, her an kendimi efendilerin efendisi olarak ilan etmek, hiç kimseye hesap vermemek ve yalnızca kendine karşı dürüst olmak üzere içimde bir ayartı var. Ey Allah'ım, beni bu mücadeleden kim kurtaracak?

Yasatanıma Abi: Vazgeç! Boşa mücadele ediyorsun. Çatışmayı kazanabilirsin belki, ama savaşı kazanamazsın. Senin didinmelerin nafiye.

İman Yolcusu: Eğer sözlerin gerçekse o zaman senin sözlerine karşı daha fazla direnmemeliyim. Ancak direneceğim, senin yasa tanımaz yollarını geri çevireceğim.

Yasatanıma Abi: Allah'ın yasalarıyla yaşamak için bir mucize gerekir, kaldı ki ben mucizelere inanmıyorum.

İman Yolcusu: Eğer bu lekelerin çıkması ve Tanrı'nın yasasına göre yaşamam için bir mucizeye ihtiyaç varsa, o zaman evet bir mucizeye ihtiyacım var ve ben mucizelere inanırım.

Yasatanımaz Abi: Çok güzel. Seni bu aptalca arayışlarınla baş başa bırakıyorum. Bir gün sana gerçekleri söylediğimi anlarsın. Senden iyi bir ortak olurdu ve belki halen daha olabilirsin.

Sanatçı

İman Yolcusu Yasatanımaz Abi'yle yaptığı konuşmadan sonra kendini tükenmiş, susamış ve acıkmış hissetti. Bir gün önce karlı dağdan iniyorken, solda küçük bir orman içinde küçük bir açık alanı fark etti. Çantasını sırtına attı ve yürümeye başladı.

Orman içindeki bu alanda ferahlatıcı bir su pınarı buldu. Diğer taraftaysa sade ve güzel bir şekilde inşa edilmiş ahşap bir konak gördü. Evin pencerelerinin çehresi çiçek resimleriyle dekore edilmişti. Eve giden patikada her renkten gerçek çiçekle dekore edilmiş bir bahçe vardı. İman Yolcusu temiz ve beyaz perdelerden birindeki kıpırdamayı fark edince evi merak ederek durdu. Uzun boylu dostane yüzü olan uzun saçlı biri kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Adı Sanatçı'ydı.

Sanatçı: Hoş geldin genç yolcum. Mütevazı evime hoş geldin. Kusura bakma ama sanki biraz dinlenmeye ve tazelenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Lütfen içeri buyur ve bana katıl.

İman Yolcusu: Evet, teşekkür ederim efendim. Eğer uzun yoldan gelen kirliliğe müsaade ederseniz, davetinizi seve seve kabul ediyorum.

Sanatçı: Orman'ın suları tatlı ve serttir. Burada ihtiyacın olan şeyi gerçekten verebilecek biraz zamanı bulacaksın. Çayım da sana kendini iyi hissettirecek, sen ateşin yanında otururken ve kendini ısıtırken, demliği fırının üzerine koyayım. Kendimi sana takdim edebilir miyim, benim adım Sanatçı.

İman Yolcusu: Seninle tanışmak bir şerefti. Ben İman Yolcusuyum. Hatırladığım kadarıyla sizin çalışmalarınızdan hoşlanmıştım. Benim ülkemde ünlüsünüz. Sizi köşede stüdyoyu boyarken görüyordum. Şöminenin üzerindeki resimler sizin elinizin eseri mi?

Sanatçı: Aaa, evet teşekkürler. Diğer odalarda müzik enstrümanlarım var –istersen çalabilirsin– şekil vermek için çömlekçi çamuru, metal, tel, bir çömlekçi çarkı ve daha ne istersen. Burası senin yerin, sanatın tadını çıkar. İşte çayın halen daha sıcakken bunu iç. Lezzetinde hoşuna giden çok farklı bir şey bulacaksın.

İman Yolcusu: Nefis, içimi ısıttı, çok teşekkür ederim.

Sanatçı: Müsaade ederseniz bir şey sormak istiyorum, ayakka-bılarınızdaki tozdan anladığım kadarıyla çölden yeni gelmişsiniz. Diğer tarafı ziyaret etmekten mi geliyorsunuz?

İman Yolcusu: Dağ geçidini aştıktan sonra yalnızca çölün kenarından geçtim. Günün erken saatlerinde burada olmalıydım, ancak beklenmedik ve hoş olmayan biriyle karşılaşma yüzünden hızım yavaşladı. Bu beni biraz sarstı.

Sanatçı: Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Umarım bu yeri bu sıkıntıyı üzerinizden atabilecek bir yer olarak görmüşsünüzdür. Burnumu sokmak istemem ama bu kişinin kim olduğunu merak ettim doğrusu.

İman Yolcusu: Hayır, hayır ilginizi takdir ediyorum Sanatçı. Yasatanıma denilen tehlikeli ve çirkin bir adamla zorlu bir karşılaşma yaşadım. Güneşin altında uzun bir süre konuştuk. Onunla buluştuktan sonra ne düşüneceğimden emin olamadım.

Sanatçı: Öyle mi senin için gerçekte üzgünüm. Ondan uzaklaştığın için gerçekten onurlandırmaya layık bir insansın. Kurlsız sayısız ortağı oldu, hiçbir zaman pişmanlıkla arkalarına bile bakmadılar, sadece anı yaşadılar ve daha fazlasını arzulayan iştahlarının ardınca gittiler. Çıkar'ın soyunun yapabileceği tek iyi şey Yasatanımaz'ı öldürüp, onun lanetini def etmek olurdu.

Sanatçı bunu söylerken acıyarak gülümsüyordu, ancak bu gülümseyişinin altında Yasatanımaz'ın bazen gece geç saatlerde sanat stüdyosuna gizlice girdiği gerçeğini ve orada Sanatçı'nın da ona katılarak birlikte şiddet, şehvet ve açgözlülük dürtülerinin tam bir ifadesi olan hayal edilebilecek en aşağılık, iğrenç ve korkunç türde resimleri yaptıklarını saklıyordu. Çoğunlukla Sanatçı kendi gizli kurlsız çalışmalarını takdir edileceğini hissedene kadar bunları misafirlerinden gün ışığında saklıyordu.

İman Yolcusu: Yasatanımaz inkâr etmekte zorlandığım birçok şey söyledi.

Sanatçı: Sözleri halen daha seni rahatsız ediyor mu? Seni kendi seviyesine çekmekle kendisini senin seviyene yükselterek başarırlı olmayı amaçlamış. Herhangi birisi aranızda hiçbir benzerlik olmadığını görebilir. Sen ondan daha iyi bir adamsın ve hatta onun olabileceğinin en iyisinden bile daha iyisin. Bence burada kısa bir zamanda yetenekli bir ressam olarak gelişebilir, etrafımızı çevreleyen ve dolduran güzellikleri yorumlamasını öğrenebilirsin.

İman Yolcusu: Beni göklere çıkarıyorsunuz.

Sanatçı: Çıkarıyorum. Bu sanatın işlevlerinden biridir. Değerimizi, içimizdeki insanlığı ve sahip olduğumuz her şeyi kutlamaktır.

İman Yolcusu: Saygısızca konuşmak istemem ama ya ellerimizdeki lekeler? Onlar da bizim olan şeylerin parçası değiller mi?

Sanatçı: Ellerime bir bak harika görünmüyorlar mı?

İman Yolcusu: Nasıl...nasıl olabilir ki? Bu mümkün mü? Ellere ve lekelerine ne yaptın?

Sanatçı: Görüyorsun sanat harikalar yaratır, hatta mucizeler bile.

İman Yolcusu: Affedersiniz, ama ellerinizi daha yakından inceleyebilir miyim?

Sanatçı: Şimdi İman Yolcusu, sanatın bilmen gereken ilk kurallarından biri de çok yakından çalışmana gerek olmamasıdır. Sanat eğer onu fazla eleştirmeye kalkarsan değerini yitirebilir. Bu tıpkı çiçeğin içinde ne olduğunu merak ederek yapraklarını koparmaya benzer. Bir geri adım atıp, yeni bir bakış açısı kazanmanız ve bazı şeylere daha farklı bir biçimde bakmamız gerekir.

İman Yolcusu: Ama ben kendim için sordum Efendim. Ellerimdeki bu lekelerden kurtulmak için uzun zamandan beri bu yolculuktayım. Eğer aradığımı bulduysam bunu bilmek istiyorum.

Sanatçı: Dikkate et dostum, sanat bir bakış açısıdır. Bu bir şeye nasıl baktığınla ilintilidir. Eğer yeterli zamanım olsa, Yasatanı-maz'a bile sanatın bir ögesi gibi bakardım.

İman Yolcusu: Sanatın bir görünüş olduğunu, ama gerçek olmadığını mı kastediyorsun?

Sanatçı: Belli olmaz. Kuzenim Aziz Sanatçı, *Sanat derin doğrulara işaret eder* derdi. Ben sanatın kendi gerçeklerimizi yarattığımız kadarıyla gerçek olduğuna inanmaktan yanayım.

İman Yolcusu: Lütfen açık konuştuğum için beni bağışlayın ama yakından incelemesem bile, belli bir mesafeden baktığımda bile ateşin ışığında yeteri kadar ellerinizi göremiyorum. Elimde değil ama gün ışığında elleriniz nasıl görünür diye merak ediyorum.

Sanatçı: Siyah veya beyaz tarzda görmek için çok fazla çaba harcıyorsun. Yaşam hemen hemen hiç ya da belki de sen hiçbir zaman da diyebilirsin ama siyah ve beyazdan ibaret olmadı. Yarın her şey daha farklı görünecek.

Ertesi sabah güneş ışığı İman Yolcusu'nun kaldığı odanın küçük camından içeriye sızıyordu. Yatağında dikildi ve etrafına baktı. Yasatanıamaz'la olan konuşması, Sanat dünyasına girişi, dün yaşadıkları şimdi ona bir rüya gibi geliyordu. Sabahın ışıklığında, iyilik, güzellik, doğruluk ve sevgi gibi şeylere inanmanın çok kolay olduğunu fark etti. Taa ki ellerini fark edene kadar, birkaç dakika yüreğinin hafiflemiş olduğunu hissetti. Yatağındaki beyaz pamuklu çarşafının yanında ellerindeki garip lekeler bir kömürünkinden bile daha kara görünüyordu. Hemen çarşaftan ellerini uzaklaştırdı ve avuçlarını sıktı.

Sanatçı: Günaydın, gel benimle kahvaltıya katıl. Herşey hazır.

İman Yolcusu: İyi bir ev sahibisiniz. Teşekkür ederim.

Sanatçı: Bazen Sanatçı olarak hassas doğam daha fazla yalnızlığı istiyor. Bazen de beni daha fazla sosyal olma isteğine doğru yönlendiriyor. Ama her zaman dünyanın ve içinde yaşayan insanların bir gözlemcisi yapıyor.

İman Yolcusu: Sence bu dünya nasıl var oldu?

Sanatçı: Genel anlamda, kökenler beni ilgilendirmiyor. Çalışma saham olan burası beni daha çok ilgilendiriyor. Bir sanatçı olarak sonsuzluğa yayılmış olan sahildeki kumdan yalnızca birkaç taneciği alıyorum.

İman Yolcusu: Yani dünyanın hiçbir sonu olmadığına mı inanıyorsun?

Sanatçı: Yine, bu kendime sorun etmediğim soru türlerinden biri. Eğer yarın dünya sona erecek olsa, yarattığım sanat eserleri yeryüzünde yine de var olmaya devam ederdi. Değer sanatın içinde bulunur. Yaratmak birkaç dakika da sürebilir veya yüz-yıllarca da sürebilir. Sonsuza kadar sürmesi de benim için hiç fark etmez.

İman Yolcusu: Bir Yaratıcıya inanıyor musun?

Sanatçı: Ben bir yaratıcıyım. Sen de bir yaratıcısın. Birçok yaratıcı var. Hepimizin bir yaratıcı olduğunu varsayıyorum, yaşamı an be an yaşayarak yaratıyoruz.

İman Yolcusu: Öyle gözüküyor ki sen Yasatanıamaz'ın inandığı gibi inanmıyorsun. Ona göre insanlar ister istesin veya istemesin tüm her şeyin kaderini belirleyen ve gideceğimiz yola karar veren insan doğası var.

Sanatçı: Yasatanıamaz ve benim aynı dünyayı paylaşmamız dışında ayrıca sahip olduğumuz ortak noktamız azdır. Fikirleri saçma ve yaşadığı yaşam için bir bahane sadece. Cehalet ve korku üzerine bina edilmediği sürece yapmak istediklerimiz için sınırlar yoktur. İnsanın ruhu nereye gitmek isterse oraya gider. Bu şeylerin sana engel olması talihsizliğini mi yaşadın yoksa?

İman Yolcusu: Hayır, şükürler olsun ki öyle olmadı.

Sanatçı: Ve ben de umarım öyle olmaz. Dedğim gibi dünya siyah ve beyaz değildir. Cehalet ve korku toplumları batıl inançlarla sürükleyip, cennet ile cehennemden bahsetmesine neden oluyor.

İman Yolcusu: Ama herkesin bir dereceye kadar lekeleri olduğu doğru değil mi ve hepimiz bu lekelerden nefret edip kurtulmak istemiyor muyuz? Bu, tıpkı her yaptığımız şeyin yanlış olduğunu gösteren bir yasa gibi.

Sanatçı: Eğer birisi diğerini bu şekilde bunaltıcı, olumsuz bir biçimde düşünürse o zaman tabii ki o birisi lekeli biri olmaya başlar. Ben böyle düşünmemeyi tercih ediyorum.

İman Yolcusu: Farklı bir biçimde düşünmeyi denedim, ama her sabah lekelerle yüzleşmek zorunda kalıyorum. Bugün de diğerlerinden farklı değildi.

Sanatçı: İnsan ruhu özgür bırakılmalıdır. Amaç sanat yapmaktır.

İman Yolcusu: Sevincimi ifade etmek için ellerimi göklere kaldıracam, ama bu lekelerle rağmen mi? Nasıl ellerimdeki bu lekeleri inkâr edebilirim ki, kendimle ilgili bu gerçeklere rağmen nasıl olur da iyi bir şey hissedebilirim?

Sanatçı: Ellerim ister lekeli olsun ister olmasın, benim için hiç fark etmez. Lekelerde bile bir fazilet var.

İman Yolcusu: Kusura bakmayın efendim, ancak böyle bir şeyi söyleyebildiğiniz için şaşkınlıktan ve şoke olmaktan kendimi alamıyorum. Kötüyü iyi ve iyiyi de kötü diye tanımlayabilir misiniz?

Sanatçı: Şimdi konuştuğların kuzenim Kutsal Sanatçı'nın konuştuğları gibi geliyor kulağıma. Kendisi birçok fırsatı yakalamayı, hatta bir resim tuvalinde bir resimde ifade edilmesi gereken bir öğeyi gözardı edebilecek kadar kötünün içinde iyiyi aramayı reddeder.

İman Yolcusu: O zaman neden lekeli ellerinizi temizlemiyorsunuz? Çirkinlikleri konusunda rahatsızlık ve suçluluk hissetmedin mi?

Sanatçı: Seninle açık bir biçimde paylaştım İman Yolcusu, çünkü sen anlayışa erişme yolculuğundasın. Ancak birçok kişi alışık olmadığı şeyleri kabul etmez. Komşularımın benim hakkımda iyi düşünmemelerini isteyecek kadar tuhaf birisi değilimdir. Kötü çirkin görünebilir ancak ben halen daha iyi bir kişiyim.

İman Yolcusu: Herkes lekeler ve onları karartan yanlış işler karşısında utanç ve suçluluk duymayı yitirirse bu dünya nasıl bir dünya olurdu?

Sanatçı: İnsan ırkı kaos eşiğine gelmiş olsa da, hiçbir zaman bu yola gitmeyecek. Bir şey her zaman bu hatayı yapmamıza engel oluyor.

İman Yolcusu: Bundan nasıl emin olabilirsin?

Sanatçı: Bizler kötüyle oynasak bile onun içinde iyi olanı buluyoruz, ancak yine de içimizdeki iyiyi hiçbir zaman tam olarak terk etmiyoruz.

İman Yolcusu: O zaman şunu tekrar sormalıyım, tüm bunlara rağmen eğer iyiysek neden ellerinden bu lekeleri çıkarmadın?

Sanatçı: Dürüst olmak gerekirse güzel bir kadına gençliğimde aşık olmayı başardım. Adı İdealist'ti. Garip fikirleri vardı ve bu

fikirleri nereden edindiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ona göre lekelerimiz olması normal değildi ve temiz ellerimiz ve yüreğimiz olması gerekirdi. Dediğine göre gidebildiği kadar uzağa gitmiş ve onun idealleriyle uyuşmadığı için hiçbir adamla evlenmemişti. Ben onun için bu lekeleri elimden çıkardım.

İman Yolcusu: Daha sonra ne oldu?

Sanatçı: Doğasından beklendiği üzere, İdealist her zaman olduğu gibi bende kendi standartlarını karşılamayan bir şey daha bulurdu. Sonunda şu karara vardım ki onu asla tamamıyla mutlu edemezdim.

İman Yolcusu: Ona ne oldu?

Sanatçı: Ayrıldı. Birkaç yıl önce malum Bay İffet'le evlenmiş olduğunu duydum. Sanırım Saygı adında da bir kızı oldu. Onu sık sık düşünmüyorum bazense tamamen unutuyorum.

İman Yolcusu: Bu lekelerden ne kadar kurtulmayı arzu ettiğin konusunu çok iyi anlamamı dilerdim. Eğer bana lekesiz eller konusunda biraz umut verirsen, sonsuza kadar sana borçlu olurum. Benimle paylaşabileceğin bir sır var mı?

Sanatçı: Hah, hah! Sen gerçekten de ciddisin! Eğer bu senin için bu kadar kıymetliyse, o zaman şimdi ayağa kalkıp stüdyoma gidelim. İşlem sandığın kadar zor değil. Sanat yapmak için yanına bir şey al, ne istersen onu al. Resim fırçasını mı yoksa çömlekçi çarkını mı istersin? Belki de müziği tercih edersin. Gerçekten de hiç fark etmez.

İman Yolcusu: Neden seçtiğimi bilseydim benim için daha kolay olurdu. Sanat çalışmasıyla ne yapmam gerekiyor?

Sanatçı: Sanat aletlerini alıp bu lekeleri yok edeceksin.

İman Yolcusu: Duyduğum kuşkuyu sizden gizleyemeyeceğim efendim. Çocukluğumdan beri fırçayla ovalayıp çıkarmaya çalışıyorum, iddianız bana sıradışı geldi doğrusu.

Sanatçı: Dün gece ellerimi daha yakından görmeyi istedin. Çok iyi, sen bile şimdi gerçeği öğrenebilirsin. Bak. Yakından bak.

İman Yolcusu: Evet, şimdi görüyorum.

Sanatçı: Sanat üzerine tekrar ve tekrar deneyim yapmalısın. Neşeyle ya da gözyaşı dökerek boyamalı veya şekil vermeli veya müzik yapmalı, taa ki lekelerin rengi solana kadar.

İman Yolcusu: Efendim, onlar solmamış ki yalnızca çamur ve boyayla gizlemişsiniz.

Sanatçı: Gerçek olan algılamadır. Lekelerim gitmiş kadar iyi görünüyorlar.

İman Yolcusu: Ben asla bu bilgiyle yaşayamam, eğer lekeler gerçekten gitmediyseler, her uyandığım gün bana acı verecekler. Ben onları sadece gizleyerek kabul edemezdim.

Öğretmen

Bir gün İman Yolcusu palmiye ağaçlarının serin gölgesinde yürüdü ve içinde temiz suyu barındıran küçük bir havuz gördü. Harika görünüyordu. Sırt çantasını atıp havuzun kenarına doğru koştu. Ellerini tam suya batıracağı anda, birisinin, yakınlar-da olan palmiye ağaçlarından birinin dibinde oturduğunu fark etti. Bir an bu kişi onu ürküttü, ancak bu kişinin cana yakın bir yüzü vardı. O Öğretmendi.

İman Yolcusu: Selamet olsun sana dostum.

Öğretmen: Sana da selamet olsun. Lütfen eline doldurduğun suyu iç, daha sonra da gölgede oturalım. Yorgun olmuş olmalısın.

İman Yolcusu özgürce havuzdan içti, susuzluğunu giderdi, daha sonra da gölgede yer alan Öğretmene katıldı.

İman Yolcusu: İçmek çok harikaydı, kilometrelerce beri de suyum tükenmişti.

Öğretmen: Bu vahayı nasıl buldun?

İman Yolcusu: Onun burada olduğunu bilmiyordum. Yakın bir süre önce bir başka gezgin, *bu güzergah üzerinde bir vaha olabilir* dedi, ancak o da bundan emin değildi.

Öğretmen: Az sayıda kişi bir şeyden emin olabiliyor. Birçoğuyorsa hiçbir şeyden emin değil.

İman Yolcusu: Bunu bulduğum için müteşekkirim.

Öğretmen: Sence bir sakıncası yoksa kime müteşekkirsın diye sorabilir miyim?

İman Yolcusu: Allah’a, Yaratıcı’ya müteşekkirim.

Öğretmen: Yani O’na inanıyorsun? O’nun orada olduğundan emin misin?

İman Yolcusu: Evet, eminim ki O orada. Sanırım ben, bir şeylerden emin olan kişilerden biriyim.

Öğretmen: Evet, görüyorum ki öylesin.

Her ikisi de günün sıcağından uzak durmak üzere vahanın gölgesinde dinlenirlerken birkaç dakika sessizce oturdular.

İman Yolcusu: Senin bilge birisi olduğunu hissediyorum.

Öğretmen: Bazıları öyle olduğunu söylüyor bazılarıysa bundan emin değiller ve bazılarına göre de kesinlikle öyle değilim. Ben kulakları olup da duyabilenler için bir öğretmenim.

İman Yolcusu: Ne öğretiyorsun?

Öğretmen: Yaşam yolu.

İçinde beliren sözler onu ayağa kaldırdı.

İman Yolcusu: Ben yaşam yolunu arıyorum. Aylardır bu yola giden gerçek bir yol var mı, varsa nerede diye bulmak için seyahat ediyorum.

Öğretmen: Eğer aradığın şeyi bulduysan o zaman o şey nedir?

İman Yolcusu: O zaman ellerimdeki bu lekeden... günah yükünden özgür olacağım.

Öğretmen: Bu lekelerin kötü olduğunu sana kim söyledi?

İman Yolcusu: İnsanlarımın yasalarını duydum, insanlarımın davranışlarını gördüm. Utanç kaynağından, adaletsizlikten, yalandan ve ihanetten ellerimiz özgür olması gerekirken suçla kararmış ve utançla lekelenmiş görüntüye sahip ellerimiz var. Her gün bu leke daha da artmakta.

Öğretmen: Sen de diğerlerinden farklı değilsin, herkesin lekeli elleri vardır, neden bunu dert ediniyorsun ya da neden daha sık yıkamayı denemek istemiyorsun?

İman Yolcusu: Efendim, defalarca yıkadım Tanrı biliyor ya eğer gücüm olsaydı daha çocukken ellerimden bu lekeleri çıkarmış olurdum. Ama çıkmadı. Hatta azalmadı bile. Tersine yıllar geçtikçe daha da karardı. Ve dedemi gördüm, kendisi köyde en sadık bir biçimde ellerini yıkayanlardan birisi olmasına rağmen ölmeden önce elleri bir kömürünki kadar kapkaraydı.

Öğretmen: Bu lekelerin kötü olduğu konusunda ve normal olmadığını hissetmen konusunda haklısın. İlk annen ve baban olan Adem ile Havva böyle yaşamadı. Bir bebeğin olduğu gibi saf bir bedenin sahip olduğu ellere sahiptiler. Bu lekeler senin Allah'ın huzurunda kabul görmeni engelliyor.

İman Yolcusu: O'nu kişisel olarak tanıyabilir miyiz? Allah'a yaklaşabileceğimi mi demek istiyorsun?

Öğretmen: Ben Allah'a *Baba* diye hitap ediyorum. O'nu sevgi olarak tanımlıyorum.

İman Yolcusu: Sen Allah'a hakaret mi ediyorsun?

Öğretmen: Bu, Allah'a bir hakaret değil. Ellerime bak. Doğuştan kazanılan bir hakla değil, ama evlat edinir gibi O'nun çocuğu olabilirsin.

İman Yolcusu: Hayır! Bir hile olmalı! Bu mümkün değil!

Öğretmen: Bu mümkün, gözlerin yalan söylemez.

İman Yolcusu: Şimdiye kadar hiç görmediğim kadar temiz eller... ancak nasıl olur?

Temiz Eller, Pak Yürek

İman Yolcusu ve Öğretmen yıldızlar gökyüzünde belirip inziva-ya çekilene kadar, akşam geç saatlere kadar konuştular. Ertesi sabaha serin suların, hurma ve peynirin tadına vararak uyan- dılar.

İman Yolcusu: Dün gece Allah'ın yücelik içinde geldiği Buluş- ma Çadırı'ndan bahsettin. Biraz daha bundan bahsedebilir misin?

Öğretmen: Eski günlerde Adem ile Havva'nın bahçeden ayrıl- masıyla ve Nuh Tufanı'ndan hemen sonra dünyada yaşayan uluslar hemen Allah'ı unutuverdiler. Tanrı'ya isyan edip taş ve ahşaptan tanrılar yaptılar. Şeytan bu sahte tanrıları insanları kötü şekilde tuzağa düşürmek için kullandı. Karanlığın çukuruna daha da battılar ve günahın lekesi yalnızca ellerini değil, yürek- lerini de kararttı. Ama Allah İbrahim'in çocuklarını seçti ve onları kölelikten kurtardı. Çölde özel bir Buluşma Çadırı'nda onlara kendi yüceliğini gösterdi. Bu çadırda kendi kutsallığını, gücünü ve varlığını gözler önüne serdi.

İman Yolcusu: Yani Allah bize bu dünyada da yaklaşabilir mi?

Öğretmen: Yalnızca yaklaşmakla kalmaz, belirli bir zaman ve mekana kişisel olarak gelir. Şu palmiye ağaçlarına bir bak, bizim yaptığımız gibi vahayı ziyaret etmezler. Suyu alırlar ve yerlerinde daimi olarak kalırlar. Onlar buraya aittirler. Onlar buradaki yerin toprağıyla ve suyuyla evlidirler. Ama bizler iste- ğimiz üzerine gelip gidebiliriz. Aynı biçimde Allah da birçok durumda yeryüzünü ziyaret eder. Nitekim yanan çalıda ve Bu-

luşma Çadırı'nda Musa'nın gördüğü gibi... Kendi isteği doğrultusunda hareket eder. Son ziyaretinde bu dünyada geçici olarak ikâmet etti.

İman Yolcusu: Bu ne zaman oldu?

Öğretmen: Kelamullah Allah'ın içinden dışına akar ve Allah'tır aynı zamanda. Kelam beden alıp aramızda yaşadı. Ancak yalnızca aramızda yaşamadı bizim lekelerimiz uğruna kendi temiz ellerini verdi. O'nun üzerine yüklenen lekelerimiz yüzünden O öldü.

İman Yolcusu: Ama iyi olan ölü bir adam bizim için ne yapabilir ki?

Öğretmen: Sana öldüğünü mü söyledim? Beden alan bu Söz yaşama geri döndü, ölümden dirildi ve ölümün, Şeytan'ın ve lekelerin üzerindeki tüm yetkiyi ve gücü kendisi aldı.

İman Yolcusu: Bu gerçek olamayacak kadar iyi. Bu doğru olabilir mi?

Öğretmen: Bu kesinlikle emin olabileceğin bir şey.

İman Yolcusu: Ama şimdi nasıl temiz ellere sahip olabilirim?

Öğretmen: İman et! Ölen ve ölümden dirilen Söz'e ellerini uzat.

İman Ettikten Sonra, Bedelini Ödemek

İman Yolcusu ellerine baktı. Lekeler gitmiş ve ne elerinin herhangi bir yerinde ne kollarında ne de herhangi bir yerde izi bile kalmamıştı. Evine dönmek ve kim dinlerse ona anlatmak için ant içti. Sonunda kentin ana geçidinin yakınlarına yaklaştı. İman

Yolcusu içinde korku hissetti, ancak temiz ellere sahip olmanın verdiği sevinç onlara yaklaşmak için güven verdi.

1. *Genç*: Sen, burada ne arıyorsun?

İman Yolcusu: Yakınlarda yaşıyorum.

1. *Genç*: Sana kim izin verdi?

İman Yolcusu: Senin hemşerimim.

2. *Genç*: Sen buraya ait değilsin.

3. *Genç*: Görmüyor musun, anlamıyor musun, sen buraya uymuyorsun ellerine bir bak.

İman Yolcusu: Ellerim temiz olmaları ne yüce bir duygu. Geldim çünkü ellerim temiz. Sen ve tüm diğerleri dahil olmak üzere, umursadığım bu insanlara neler olduğunu açıklamak istiyorum.

1. *Genç*: “Ellerim temiz” demekle bizi aşağılıyorsun.

İman Yolcusu: Aşağılamak istemedim, ben yalnızca şunu demek istiyorum...

3. *Genç*: Yalnızca demekle kalmadın, kalemizi de yıkmaya çalışıyorsun. Herkes biliyor ki sen karanlık niyetlerle buraya geldin.

2. *Genç*: Senin gibilerden nefret ediyorum.

İman Yolcusu: Lütfen beni yanlış anlamayın. Benim kaleyle bir işim yok, ben yalnızca Allah’ın katında bizim utancımızın kaldırıldığı haberini vermekle ilgileniyorum.

1. *Genç*: Allah'ın katında utanç verici olan sensin. Senin varlığın bize utanç veriyor. Sen bir kâfirken Allah hakkında ne bilebilirsin ki.

İman Yolcusu: Lütfen kardeşler ben de sizler gibi aynı kökten geliyorum. Hepimiz de bir Yaratıcı'ya inanıyoruz.

3. *Genç*: Sen birlik getirmek istemiyorsun, senin gayen bizi bölüp kalemizi yok etmek. Yalan söylemekten vazgeç artık. Bunu hepimiz görebiliyoruz.

İman Yolcusu: Kale ve içinde yaşayan halk için en iyiyi düşünmekten başka hiçbir şey istemedim. Burası benim de yerim. Kale daha bizler hayatta değilken bile buradaydı ve ben her zaman buna sadık kaldım.

1. *Genç*: Yüzüme karşı bana sadakatten bahsetme. Sen bir vatan haini ve bir yalancısın; bu kalenin düşmanlarımızın eline geçmesinden başka bir sadakatin yok.

3. *Genç*: (*Büyük bir taş aldı*) Bu taş görüyor musun? Bu taşla bir yılanın başını ezebilirim. Hiçbir yılan bu kaleye giremeyecek ve ola ki girerse çok fazla yaşayamaz.

2. *Genç*: Sadece onun elinde taş yok, bizim de elimizde taş var, sana ve temiz eller masalına karşı daha fazla tahammül etmeyeceğiz. Bence zaten yeterince insanın aklını karıştırıp onları aldatarak çok ileri gitmiş oldun.

İman Yolcusu: Burada kalenin hemen karşısında ve uğruna canımı bile feda edebileceğim bu sevdiğim insanların gözü önünde beni öldürmek mi istiyorsunuz?

1. Genç: Senin bu yeri sevdiğin kuşkulu, ama burası için yaşamını vereceksin!

İman Yolcusu taşlardan dolayı başına ve bedenine aldığı ağır darbelerin sonucunda yere düştü. Yaşama gözlerini kapatmadan önce bu dünyaya ait gördüğü son görüntüyse uğruna canını bile feda edebilecek kadar sevdiği insanların yüzleriydi. Birkaç dakika sonra son gördüğü yüzler gözden kayboldu. Daha sonra göz kamaştırıcı beyaz kıyafetler içinde ısl ısl parıldayan bir adam gördü. İman Yolcusu büyük bir şaşkınlık ve hayranlık içinde gülümsedi. Bu Öğretmen'di. Artık onun yolculuğu sona ermişti. Ama bu yoksa bir başlangıç mıydı? Beyazlar içindeki adam onu usulca aldı ve Beyaz Atı'yla götürdü.

Kaynakça

Acar, Erkan ve Çiftçi, Çetin. “Yayınevi davasına 6 askerin adı karıştı.” *Zaman*, 15-5-2008.

<http://www.zaman.com.tr/haber.do?haberno=689718>.

Ayar, Lube. “Özbek: İlk şehitlerimiz”, *Milliyet*, 20-4-2007.

<http://www.milliyet.com.tr/2007/04/20/guncel/gun14.html>.

Baieke, Manarbek. *Ortalıq Aziya Men Qazaqstanın Mäsihshılıq Tarihi* [History of followers of the Messiah in Central Asia and Kazakhstan]. Almaty: Litera-M, 2006.

Bayzan, Ali Rıza. “Protestant Missionary Operations on Turkey.” *Stradigma.com*, Nissan 2003.

http://www.stradigma.com/english/april2003/articles_11.html.

Birand, Mehmet Ali. “Kanunlar Genel Müdürü böyle düşünürse ...” *Hurriyet*, 21-4-2007.

<http://hurarsiv.hurriyet.com.tr/goster/haber.aspx?id=6373931>.

Can, Eyüp. “Ergenekon’un vicdanı.” *Hurriyet*, 21-11-2009.

<http://hurarsiv.hurriyet.com.tr/goster/haber.aspx?id=13005396&yazarid=332&tarih=2009-11-21>.

Carroll, Rory. “Pope Says Sorry For Sins of Church.” *The Guardian*, 13-3-2000.

<http://www.guardian.co.uk/world/2000/mar/13/catholicism.religion>

Carswell, Jonathan and Wright, Joanna. *Married to a Martyr*. Colorado Springs: Authentic, 2008.

Cengiz, Orhan Kemal. "What is going on in the Malatya massacre case?" *Turkish Daily News*, 22-11-2007.
http://www.rightsagenda.org/index.php?option=com_content&view=article&id=283:aliaswhat-is-going-on-in-the-malatya-massacre-case&catid=79:aliasdiscrimination&Itemid=118.

Ceyhan, Güzide. "TURKEY: One year after Malatya murders, time to address the causes." *Forum 18 News Service*, 15-4-2008.
http://www.forum18.org/Archive.php?article_id=1115.

Compass News Direct (CDN) "Alleged Instigators Named in Malatya Murders." *CDN*, 28-9-2007.
http://www.compassdirect.org/english/country/turkey/2007/new_sarticle_5047.html/.

----- "Alleged Masterminds of Slayings in Malatya Implicated." *CND*, 5-6-2008.

http://www.compassdirect.org/english/country/turkey/2008/new_sarticle_5418.html.

----- "Baseless Case Against Turkish Christians Further Prolonged." *CDN*, 15-2-2010.

<http://www.compassdirect.org/english/country/turkey/15188/>.

----- "Lawyers Demand Removal of Malatya Judges." *CND*, 28-2-2007.

http://www.compassdirect.org/english/country/turkey/2008/new_sarticle_5262.html.

----- "Malatya 'Investigation Scandals' Rock Turkish Press." *CND*, 11-12-2007.

http://www.compassdirect.org/english/country/turkey/2007/new_sarticle_5155.html/.

----- “Malatya Murder Trial Set to Open.” *CDN*, 5-11-2007.
http://www.compassdirect.org/english/country/turkey/2007/new_sarticle_5097.html/.

----- “More than Half in Turkey Oppose Non-Muslim Religious Meetings.” *CDN*, 4-12-2009.

<http://www.compassdirect.org/english/country/turkey/12322>.

----- “Turkish Murder Defendant again Admits Perjury.” *CDN*, 25-8-2009.

<http://www.compassdirect.org/english/country/turkey/5471/>.

----- “Turkish Police Official Axed amid Allegations in Murders.” *CDN*, 22-10-2009.

<http://www.compassdirect.org/english/country/turkey/10914/>.

Dağlar, Ali. “Malatya Katliamı azmettiricisini arıyor.” *Hurriyet*, 8-6-2008, http://www.hurriyet.com.tr/pazar/9125156_p.asp

Diyanet.gov.tr.

<http://www.diyabet.gov.tr/turkish/DIYANET/ekm99/gundem2.htm>

Doğan, Yonca Poyraz. “Malatya murder case lawyer says prosecutor Öz’s removal ‘scandalous’“, *Today’s Zaman*, 11-4-2011, <http://www.todayszaman.com/news-240096-malatya-murder-case-lawyer-says-prosecutor-ozs-removal-scandalous.html>.

Durma, Erdoğan. “Malatya katliamında şok ifadeler.” *NTVMSNBC*, 31-5-2008.

<http://arsiv.ntvmsnbc.com/news/448393.asp>.

“Emre Günaydın ilk kez konuştu.” *Vatan*, 12-5-2008.

<http://w9.gazetevatan.com/haberdetay.asp?detay=>

[Emre_Gunaydinin_agabeyi_Sedat_Pekerin_adamiymis_178105_1&Newsid=178105&Categoryid=1](http://w9.gazetevatan.com/haberdetay.asp?detay=Emre_Gunaydinin_agabeyi_Sedat_Pekerin_adamiymis_178105_1&Newsid=178105&Categoryid=1).

“EU enlargement: Steady progress and major challenges.”
European Commision, 6-11-2007.
http://ec.europa.eu/unitedkingdom/press/frontpage/06112007_en.htm.

Ferşadoğlu, Ali. “Cihad ve Çesitleri.” *Yeni Asya*, 24-12-2008.
<http://www.yeniasya.com.tr/2008/12/24/yazarlar/afersadoglu.htm>.

Hamlin, Cyrus. *Among the Turks*. New York: Robert Carter and Brothers, 1878.

Hürta, Sibel. “Malatya’da jandarmalar misyonerlik dersi almış.”
Taraf, 5-6-2008. <http://www.taraf.com.tr/haber/malatyada-jandarmalar-misyonerlik-dersi-almis.htm>.

İA, Şamil. “Cihad Nedir, İslamda Cihad.” *Akaid.net*, 16-3-2012
açıldı, <http://www.akaid.net/cehad/>.

Karagöz, Fikret, Altınok, Melih, Baransu, Mehmet. “En
korkunç talimat.” *Taraf*, 20-11-2009.
<http://www.taraf.com.tr/haber/en-korkunc-talimat.htm>.

Karaman, Fikret. “Misyoner Hareketlerinin Dünü ve Bugünü.”
Diyanet Aylık Dergi, Ekim 1999.

Kinzer, Stephen. *Crescent and Star*. New York: Farrar, Straus
and Giroux, 2002.

“Kongre ve Genelgeler.” *Türkçe Bilgi*.
[http://tr.wikisource.org/wiki/](http://tr.wikisource.org/wiki/Erzurum_Kongresi_Kararlari)
Erzurum_Kongresi_Kararlari ve [http://tr.wikisource.org/wiki/](http://tr.wikisource.org/wiki/Erzurum_Kongresi_Kararlari%C4%B1)
Erzurum_Kongresi_Kararlari%C4%B1.

Kutlutürk, Bülent. “Kaç Kişi Öldürüldü?” *Malatya Yenigün*, 13-5-2008.

Küçük, Abdurrahman. *Misyonerlikten Diyaloga*. Ankara: Berikan, 2011.

Majid, Sa’ad Abdul. “Religious Education to Counter Proselytizing in Turkey.” *Islam Online*, 6-2-2005.
http://www.christianaggression.org/item_display.php?type=NEWS&id=1107708610.

Malatya Yenigün.
<http://www.malatyayenigun.com/modules.php?name=News&file=article&sid=1086>.

“MHP binasında misyoner katliamı planlandı.” *Radikal*, 14-5-2008. <http://www.radikal.com.tr/Default.aspx?aType=HaberDetay&ArticleID=877640&Date=14.05.2008&CategoryID=98>.

Miyonerlik. <http://misyonerlik.bravepages.com>
“Misyonerlik ajitasyonu cinayetleri kışkırtıyor.” *Aksiyon*, 23-4-2007. <http://www.aksiyon.com.tr/aksiyon/haber-18347-34-misyonerlik-ajitasyonu-cinayetleri-kiskirtiyor.html>.

Moffett, Samuel Hugh. *The History of Christianity in Asia*. Maryknoll, NY: Orbis Books, 1998.

“Murder in Anatolia - Christian Missionaries and Turkish Ultrationalism.” European Stability Initiative, 12-1-2011.
http://www.esiweb.org/index.php?lang=tr&id=67&newsletter_ID=53.

Nazir-Ali. *Frontiers in the Muslim-Christian Encounter* [Müslüman-Hristiyan Karşılaşıyor]. Oxford: Regnum Books, 1987.

Öztürk, Yaşar Nuri. *Allah ile Aldatmak*. İstanbul: Yeni Boyut, 2008.

“Pastör Özbek: Hayatımız Tehlike Altında.” *Bianet*, 19-4-2007. <http://bianet.org/bianet/insan-haklari/94805-pastor-ozbek-hayatimiz-tehlike-altinda>.

Prime, E.D.G., *Forty Years in the Turkish Empire*. New York: Robert Carter and Brothers, 1877.

“Radikal Gazetesi’nden Asker’e AĞIR İMA” *Moral Haber*, 14-8-2008. <http://www.moralhaber.net/medyamagazin/radikal-gazetesinden-askere-agir-ima/>.

Ripley, George And Charles A. Dana. *American Cyclopaedia* v.5. New York: D. Appleton and Co., 1873.

“Turkey 2007 Progress Report.” European Commission, 6-11-2007. http://ec.europa.eu/enlargement/pdf/key_documents/2007/nov/turkey_progress_reports_en.pdf.

Saymaz, İsmail. *Nefret*, (İstanbul: Kalkedon, 2011).

“Suçu arkadaşlarına yıktı.” *Yeni Şafak*, 13-5-2008. <http://yenisafak.com.tr/Gundem/?i=116827>.

Survey of Islam [İslam Makalesi]. Institute for the Study of Islam and Christianity, 2000.

Tabışhalieva, Anara. *Turkistandağı Senim* [Faith in Turkestan]. Almaty: Litera-M. 2004.

Tahincioğlu, Gökçer. “Emniyet misyonerlik üzerine bilgi almış.” *Milliyet*, 4-6-2008. <http://www.milliyet.com.tr/emniyet-misyonerlik-uzerine-bilgi-almis/yasam/haberdetay/04.06.2008/762626/default.htm>.

Tayyar, Şamil. *Operasyon Ergenekon*, İstanbul: Timaş, 2008.

T.C. Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı. Cuma Ozdemir’in ifadesi. 22-4-2007.

T.C. Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı. Emre Günaydın’ın ifadesi. 19-5-2007.

T.C. 2 Nolu Cesedin Adli Muayene ve Otopsi Tutanağı.

T.C. Malatya, 3. Ağır Ceza Mahkemesi, Duruşma Tutanağı Dosya No: 2007/125, 12/05/2008.

T.C. Tutanak. 18-04-2007 günü Meydana gelen Olay ile olarak olayın şüphelisi Emre Günaydın’ın Cep Telefonunun SMS bölümünün gönderilmiş öğeler ve kayıtlı öğeler bölümünde bulunan SMS’ler.

T.C. 325 23 85 nolu telefon ile yapılan ihbarın bant çözümü, Bant çözüm Tutanağı, 19-4-2007.

Unruh, Bob. “Textbook: Missionaries ‘Destroy’ National Values.” *WND*, 24-12-2008. <http://www.wnd.com/?pageId=84450>.

“Widows’ forgiveness stops nation of Turkey.” *Challenge News.org*, Eylül 2007.

http://www.challengenews.org/showstory.php?i=2007/september&s=story_2&l=US-ES&f=.

Yayla, Atilla. “Din Özgürlüğüne Saygı.” *Radikal*, 18-12-2001.

“Yegâne din’ krizi.” *Milliyet*. 26-6-2005.

<http://www.milliyet.com.tr/2005/06/26/siyaset/asiy.html>.

FOTOĞRAFLAR

Tilmann, Necati ve Uğur...

Necati, ailesiyle...

Necati, ailesiyle...

Necati, çocuklarıyla...

Necati, eşi şemsa ile...

Uğur ve Necati...

Necati, bir tiyatro oyununda İsa Mesih'i canlandırıyor...

Tilmann ailesiyle...

Tilmann gitar
çalarken...

Uğur
ve
Tilmann

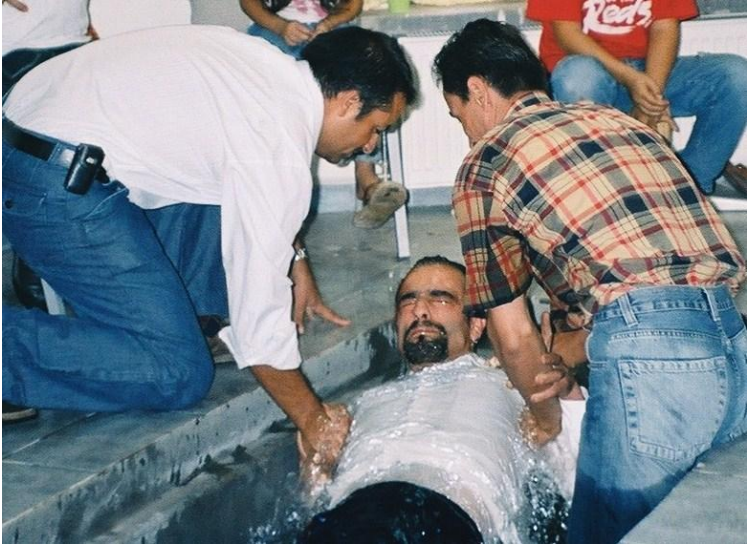

Tilmann ve Necati...

Uğur'un Necati tarafından vaftiz edilişi...

Uğur'un vaftiz edilişi...

Uğur'un mezarı...

Uğur'un annesi...

Tilmann'ın mezarı...

Necati'nin cenaze töreninden görüntüler...

KATİLLERİ AFFETTİM

Malatya'da 156 bıçak darbesiyle öldürülen Alman'ın üç çocukla dul kalan eşi Geske: Intikam düşünmüyorum

Türkiye'nin en iyi gazetesi

ABAF

HAFTA İÇİ 25 Y.KURUŞ (KİTC 1 YTL)

"ESİM İSA UĞRUNA SEHİT OLDU"

İNCİL basıp dağıttıkları gerekçesiyle varşın bar binde katledilen Tilmann Geske'nin eşi Susanne "Bunu yaparlarsa, İsa Mesih'in cennette söylediklerini söylüyorlar. Bütün affediyorum. Biz Türkiye'de Hristiyan olarak yaşamak istedik. Elinin 9-5 yilde yaşadığı Malatya'da gömülmesini istiyorum." 16-17 Ocak

ÖLEN ALMAN ÇOCUKLARIYLA

Alman Tilmann Geske (sol başta), üç çocuğu ile... 11 yaşındaki oğlu Lukas "Babam evden çıkmazdı, en azından" diyor. 12 yaşındaki kızları...

Ats talimi

SOK kda: Malatya cinsiyetinin (bu cinsiyet) kda talimi...

Katliamın basındaki yankılarından bazıları...

20 Nisan 2007 Cuma

Editor: Cenk Çelikkaya

star GÜNDEM

Katiller keşif amaçlı Paskalya'ya katılmış

BES sakıncanın korkunç cinayeti perçinleştirmek için uzun süre hazırlık yaptıkları beşerdi. Hatta zanlıların 8 Nisan'da Paskalya Kertine katıldıkları da ileri sürüldü. Sakıncaların misyonerlikte suçladıkları korbaneler hakkında bilgi edinilmek için, Malatya'da 8 Nisan'da bir otele düzenlenen Paskalya kutlamasına dahi katıldıkları iddia edildi. Malatya'da

Hristiyan dinine mensup 25 kişinin bulunduğu öğrenildi. Bunların zaman zaman bir araya gelerek hazretlerini ziyaretleri yapıyorlardı. Ote yurdu zanlılar ifadelerinde cinayeti soğukkanlı bir şekilde anlatarak, katliamı uzun süredir planladıklarını ve önceden keşif yaptıklarını kaydedti. Gözaltındaki dört zanlı, Zeynep Yılmaz'ın da cinayete de girdiklerini belirterek, "Misyonerler ilk irtibat Emre

kurdu. Biz yayınevine ilk gittiğimizde, Hristiyanlığı merak ediyoruz" diye oturan katillerden, Asil amcamıza, imzalı bir mektupla" dediler. Gözaltına alınan zanlılar Salih G. (20), Cema O. (20), Hakan C. (19) ve Abuzer Y. (19) Emniyet Mükürhüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne tahsis edilmiş soruştur. Pençerelerden süzülün Emre Günaydin'in ise hayati tehlikeyi atlattığını bildirildi.

ZANLILAR

O ÜÇ HİRİSTİYANI EMRİ AĞABEY KESTİ

Malatya Katliamı'nın sanıklarından korkunç vahşeti "büyük abi" dedikleri Emre G.'nin yaptığını...

EN BÜYÜK İHANET-2

YASLARI 19-20 arasında değişen s
drganlar, Ağa Baba İshani'na bıcıkla
girdi. Saldırganlar, 3 üncü kattaki z
Yayincılık'ta itibarı bürosunu basar
ördeki 3 kişiyi, el ve ayaklarından ba
ladı. Kurbanlarının ağzlarını sa
bantlayın saldırılanlar, üçünü de
de bıcaıkları boğazlarını kes
Aiman uyruklu Tilman Gess
(46) ile Necati Aydın olay yerin
de oldu. ağır yaralanan Uğ
Yuksel hastanede can verdi.

SABAH

HAFTA İÇİ 25 Y. KURULUŞ (KURUCU 1 YIL)

BASKINDA yakalanana saldırganlardan 4'ünün Malatya İhla Vakfı İhla Öğrenci Yurdu'nda kaldığı ortaya çıktı. Binadan alayın Emre Günaydin adlı zanlı ise, 1 ay önce aynı yurda atılmıştı. Polis, olaydan sonra yurda baskın düzenledi.

ŞEHİTLİK NOSTALJİSİ
MALATYA İhtis 5 Vakti Öğrenci Ya-
tınında birlikte kalan ve dünyevî işi-
derşaneye giden öğrencilerin
üzzerinde "Biz kardeşler, ölmüş
yürür. Ölümük için ölmüş" ne
bulunduk. Bakın "Sıc adeflerle
kalandılar" dedi. Yayıncı
mayonezlik iddiasıyla se-
çildiği ortaya

drawn this sample

[illegible]

Dr. Hagen, som i dag har en egen praksis i Oslo, ble oppnevnt til å lede de to første årene av studiet. Han har vært leder av de senere årene, og har vært medlem av de fleste av de utvalgene som har vært oppnevnt til å lede studiet. Dr. Hagen, som er en av de mest kjente og respekterte i Norge, har vært en viktig faktor i studiets utvikling. Han har vært en viktig faktor i studiets utvikling. Han har vært en viktig faktor i studiets utvikling.

[illegible]

